karl may

DE PE TRON LA EŞAFOD

Castelul Rodriganda

EDITURA PALLAS

Consilier editorial
NICULAE GHERAN

KARL MAY
SCHLOSS RODRIGANDA

Volumul de faţă deschide ciclul de romane apărute în foileton, sub genericul *De pe tron la eşafod*, în *Revista publicaţiilor istorice* şi *Victoria*, ambele din Bucureşti, ian. - apr. 1933 (a se vedea *Nota asupra ediţiei*).

KARL MAY

Opere - 1

CASTELUL RODRIGANDA

din ciclul „De pe tron la eşafod”

*

Roman

EDITURA PALLAS
Bucureşti, 1994

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactare de
CRISTINA GHERAN

I.S.B.N. 973-96430-0-0
973- 96430-1-9

CUPRINS

Notă asupra ediţiei

Prozator prodigios, cu o fantastică audienţă în rândurile tinerilor de pretutindeni, Karl May (1842—1912) a intrat relativ târziu în circuitul cărţii româneşti. Afirmat la sfârşitul secolului trecut, îndeosebi prin romanele sale de coloratură exotică traduse, tipărite şi reeditate în numeroase ţări —, scriitorul german avea să fie descoperit de cititorii români abia după încetarea sa din viaţă. Şi asta în condiţiile în care, între 1890 şi 1912, într-un timp record, el publicase zeci de volume, între care şi marile sale capodopere: *De la Bagdad la Istanbul* (1892), *Winnetou* (1893 - 1910), *Comoara din Lacul de Argint* (1894), *Old Surehand* (1894). *Monumentala Bibliografie românească modernă* (1989) cuprinzând cărţile originale şi traduse dintre 1831 şi 1918 nu-i semnalează opera în nici o versiune autohtonă. Şi mai surprinzător este că o altă sinteză bibliografică, *Calendare şi almanahuri româneşti* (1981), nu-i consemnează, de asemenea, prezenţa pe meleagurile noastre, în limitele cercetării propuse (1731 - 1918). Surprinzător, căci, la el acasă şi aiurea, opera lui Karl May a circulat şi în periodice de tipul amintit. (Postmortem, avea să se tipărească chiar şi un anuar special, Karl May - Jahrbuch, consacrat vieţii şi operei sale, după împlinirea a trei decenii de la trecerea lui în nefiinţă). Există însă dovezi suficiente că, în versiuni străine, această creaţie a intrat în contact cu cititorul român, dovadă, între altele, excerptarea ei de către un scriitor ca Liviu Rebreanu, după cum ne relevă caietele sale de lectură, alcătuite în jurul anului 1908, în perioada debutului său literar. Autorul lui Ion avea în acea vreme doar 23 de ani, fiind atras nu numai de imensa forţă imaginativă a romancierului german, dar şi de valoarea aforistică a unor pagini. Căci iată ce reţine în urma lecturilor sale, în deplină concordanţă cu propria-i personalitate:

„Suferinţa însoţeşte fericirea; fericirea poate fi dobândită doar prin suferinţă!” sau: „Pesimismul cu orice preţ este tot atât de naiv ca şi optimismul nechibzuit”[1].

În Germania, forma predilectă de difuzare a romanelor lui Karl May a fost foiletonul, sau fragmentarea în fascicule de sine stătătoare. Poate aşa se şi explică de ce Lia Hârsu (1875—1964), scriitoare care se numără printre primii săi traducători notabili, va prefera să-l prezinte, la rândul ei, în foileton. Numai că niciodată nu a găsit de cuviinţă să furnizeze cele mai elementare date bibliografice asupra surselor folosite, de altfel ca mai toţi confraţii ei din perioada interbelică, angajaţi în tălmăcirea operei.

De aici şi numeroasele ezitări pe care actualul editor le are în faţa diverselor traduceri existente. Dificultăţi de reproducere a textelor sunt semnalate şi în ţara de obârşie a romancierului, unde au circulat şi continuă să circule versiuni diferite, varietatea lor fiind reflexul variantelor primare (fascicule şi volume de sine stătătoare, care, comparate, nu se suprapun întocmai), dar şi a multor reeditări revăzute, nu totdeauna de autor. Karl May însuşi s-a prins în capcana propriilor plăsmuiri, fiind adesea tentat să reia teme şi personaje din scrierile sale anterioare, dezvoltându-le pe alte coordonate, nu totdeauna subordonate unor proiecte prestabilite, de largă respiraţie epică.

Aşa se explică, poate, libertatea viitorilor săi editori de a-i reproduce întocmai vechile sale variante său, la polul opus, a le „concentra”, pentru a nu se suprapune, inutil, cu acţiunea altor volume.

Compararea textelor, pornindu-se de la traducerile deja efectuate de cele mai multe ori simple *adaptări*, despovărate de grija respectării integrale a originalului scoate în evidenţă nedumerirea editorului român în i aţa unei realităţi

[1] Cf. Liviu Rebreanu, *Caiete,* prezentate de Niculae Gheran, Editura Dacia, Cluj 1974, p. 79, 477.

bibliografice atât de contradictorii. Din nou, spre liniştea lui, confraţii săi germani s-au aflat în faţa aceluiaşi fenomen, îndeosebi după încetarea din viaţă a lui Karl May. Este relevantă existenţa mai multor ediţii, cu structuri şi redactări diferite, variind între 59 şi 74 volume, după cum urmează:

- *Karl May's Gesammelte Werke*, „Karl May Verlag”, 59 Bände, Radebeule bei Dresden, 1921-1926;
- *Karl May, Gesammelte Werke,* „Karl May Verlag”, 74 Bände, Bamberg, 1945-1955;
- *Karl May, Reise er Zählungen in Einzelausgaben,* „Pawiak Verlag”, 74 Bände, (1984).

Deşi arbitrară în privinţa criteriilor de transcriere a textelor din pricina marilor libertăţi îngăduite la reproducerea lor prima ediţie din cele amintite mai sus s-a dovedit a fi mai aproape de intenţiile noastre. Realizată în perioada interbelică, este mai apropiată în timp şi de traducerea Liei Hârsu, chiar dacă nu se suprapune întocmai, oferind repere bibliografice utile în valorificarea fondului, existent.

Este şi cazul serialului de faţă, „De pe tron la eşafod”, titlu generic folosit la tipărirea romanului în foileton, sub egida a două periodice: *Revista publicaţiilor istorice* (primele 64 numere, nedatate) şi *Victoria* (următoarele 50, apărute, între 21 februarie şi 23 aprilie 1933). Seria întâi subintitulată „Mare tragedie istorică” s-a realizat cu concursul Liei Hârsu; a doua, majoritară ca volum, este rodul unei colaborări anonime. De presupus, ritmul apariţiilor, precizat chiar de subtitlul gazetei ce găzduieşte tălmăcirea, operei („cotidian cu ultimele noutăţi şi ştiri literare”), a impus folosirea mai multor traducători.

Încercând să identificăm locul acestui roman-fluviu în ediţia germană de Opere alese, îl aflăm (parţial) în următoarea suită:

- *Schloss Rodriganda (Castelul Rodriganda)*, vol. 51;
- *Vom Rhein zur Mapimi (De la Rin la Mapimi)*, vol. 52;

- *Benito Juarez,* vol. 53;
- *Trapper Geierschnabel, (Vânătorul Plisc-de-uliu)*, vol. 54;
- *Der sterbende Kaiser, (Împăratul muribund),* vol. 55.

În linii mari, sumarele acestor volume au un corespondent real în structura versiunii româneşti (mai puţin ultimul tom). Cercetările noastre bibliografice vor trebui însă extinse, căci încă nu dispunem de toate datele asupra modului în care s-a realizat întregul serial, versiunea românească fiind mai dilatată. În mod sigur, la alcătuirea ei, traducătorii s-au servit de o ediţie (ediţii) diferită(e), ceea ce încă nu poate explica întru totul diferenţele existente. Cert este că, după 1918, sub impulsul unor factori conjuncturali, editorii din epocă, străini sau români, au intervenit în textul original, încercând să-l „potrivească” noilor realităţi istorice. Aşa se explică de ce obârşia unor personaje pozitive ale romanului nu mai este *germană*, ci *norvegiană*, considerându-se inoportune, de asemenea, unele comentarii defavorabile francezilor, învingători, după cum se ştie, în primul război mondial (cu toate că autorul operei nici nu se mai găsea în viaţă la data izbucnirii conflictului dintre forţele Antantei şi ale Puterilor Centrale). Alături de învinşi, vor fi deci socotiţi şi germanii din paginile romanului său, astfel încât, în versiunea Liei Hârsu, nu vom mai avea de-a face cu bineştiuţii Sternau, Kurt Unger, Rodenstein sau Ludwig, ci cu norvegienii Sunders, Hendrik Nielsen, Brand, Stransund şi Larsen. La rândul lor, unele denumiri geografice precum Germania, Prusia, Berlin, Mainz sau Magdeburg sunt îndepărtate, fiind înlocuite cu altele din Peninsula Scandinavă (Norvegia, cu vechea sa capitală Cristiania etc.). Uneori, schimbările onomastice au dus şi la regretabile confuzii, acordându-se, de pildă, acelaşi nume, Maria, unor personaje diferite (Maria Hermoyes şi spioana, cu acelaşi prenume, aflată în slujba lui Benito Juarez). Astfel de „adaptări” nu puteau rămâne nesancţionate şi, ca atare, ediţia de faţă revine la onomastica şi toponimia originară. Cu

prilejul confruntării generale a textelor româneşti şi germane operaţiune efectuată cu concursul confratelui Gheorghe Doru au fost semnalate şi numeroase omisiuni (fraze, scene, chiar şi un capitol), inadvertenţe care, prin strădania aceluiaşi colaborator, au fost corectate.

De altfel, întreaga geneză a operei originale ne invita să-i respectăm forma definitivă, rezultat al unui îndelungat proces de alegere şi de stabilire a textului. În această privinţă sunt semnificative câteva date de istorie literară privind editarea celor cinci volume. Toate la un loc au ca punct de plecare o mai veche scriere a lui Karl May, Waldroschen[1].

La stabilirea textului, Dr. A. Schmid şi Franz Randolf declară că au îndepărtat „corpurile străine” (cf. vol. 51- 55, p. 4), la această operaţiune, de mare acribie filologică, aducându-şi contribuţia Dr. Rudolf Baissel din Berlin, Otto Gottstein din Leipzig, Ad. Stüs din Erfurt, Adolf Wolck din Radebeul şi Max Weis din Bamberg.

Mulţumirile aduse de A. Schmid şi Franz Randolf unui colectiv atât de larg sunt de natură să sugereze editorilor de profesie („născuţi iar nu făcuţi”) că, la stabilirea textelor încredinţate tiparului, au fost luate în dezbatere, comparate şi selectate *mai multe versiuni* (manuscrise, periodice, fascicule, ediţii princeps, reeditări), de unde şi îngăduinţa celor doi coordonatori amintiţi de a interveni cu „modificări cosmetice”, din perspectiva reproducerii integrale a operei.

În acest ansamblu textologic este mai mult decât dificil să fixăm reperele bibliografice ale versiunii româneşti din paginile celor două gazete româneşti ale anului 1933. Deosebirile sunt evidente, după cum se remarcă, de la început, din confruntarea sumarelor. Căci dacă cele cinci volume din „Gesammelte Werke” au un cuprins de 78

[1] Pentru informaţii suplimentare, a se consulta, la nevoie, volumul 34 din „Karl May s Gesammelte Werke”, intitulat *Ich,* pag. 461 şi urm., 535 şi urm., precum şi *Karl May Jahrbuch,* pag. 238 şi urm.

capitole versiunea românească are un sumar aproape dublu, de 142 (plus o *Încheiere*). Nu excludem că, tentat de succesul operei publicate în foileton, vechiul editor să-i fi adăugat şi alte fragmente „tari”, părţi ale unor cărţi de sine stătătoare, conferind serialului un caracter antologic, cu o deschidere mai largă spre scrierile lui Karl May. Este ceea ce ne sugerează numeroase pagini abandonate de noi, care, prin fabulaţie, personaje şi atmosferă, ne trimit la *Winnetou, Valea morţii, Comoara din Lacul de Argint* etc.

Unele nu au fost încă identificate, operaţiune pe care sperăm să o realizăm şi cu sprijinul celor mai autorizaţi cititori ai operei karl-mayene. Investigaţia nu este deloc uşoară, câtă vreme unele titluri revin în diverse opere, ca şi numeroase personaje care le susţin acţiunea. Este de presupus că doar suita titlurilor, într-o formă cât de cât apropiată, ne va ajuta să le descifrăm tâlcul (în cazul când nu vom avea de-a face, surprinzător, cu o versiune „globală”, confecţionată pe alte meleaguri, după care să se fi tradus în româneşte.) Oricum, disocierile se impuneau.

Versiunea actuală, apropiată de cuprinsul ediţiei germane, tinde, pe de o parte, să-i respecte structurile, pe de alta să lase liberă publicarea celorlalte opere, evitându-se suprapuneri nedorite. În acelaşi spirit ne-am distanţat şi de unele stângăcii ale primei versiuni româneşti, aproape inevitabile în cazul folosirii mai multor traducători. Diferenţele de tonalitate, ca şi existenţa mai multor particularităţi, stilistice, în diferite componente ale aceleiaşi ediţii, ne-au stimulat râvna unei redactări finale, pentru eliminarea (atenuarea) lor. Aşa se explică de ce, concomitent cu modernizarea ortografiei, actualul editor a simţit nevoia să intervină în versiunea încredinţată tiparului, în încercarea de a-i asigura o şi mai pronunţată unitate redacţională.

NICULAE GHERAN

1. Urmăriţi de comanşi

Era în toamna anului 1847.

Pe Rio Grande del Norte aluneca încet o luntre uşoară, în care se aflau doi oameni de rase diferite. Unul din ei stătea la cârmă, pe când celălalt făcea din hârtie şi pulbere gloanţe pentru puşca lui cu două cocoaşe. Cel de la cârmă avea ochiul ager şi chipul îndrăzneţ al indianului. Dar şi altminteri se putea cunoaşte lămurit, după îmbrăcăminte, că făcea parte din rasa roşie. Purta o cămaşă de piele de vânătoare, pantaloni de piele împodobiţi cu ciucuri din părul duşmanilor biruiţi de el şi era încălţat cu mocasini cu talpa dublă. Celălalt, care stătea în partea din faţă a luntrei, era un alb înalt şi mlădios - deşi voinic şi bine legat -, cu o barbă mare, blondă, care-l prindea de minune. Era îmbrăcat cu pantaloni de piele vârâţi în cizme cu carâmb înalt şi o haină de vânătoare, gâtul gol şi capul acoperit cu o pălărie de pâslă, cu borurile late, care nu mai avea nici formă, nici culoare. Amândoi bărbaţii păreau să fie de aceeaşi vârstă cel mult douăzeci şi opt de ani. Aveau la încălţăminte un fel de pinteni, semn că veniseră călări până la malul apei unde îşi întocmiseră luntrea ca să coboare râul numit Rio Grande. Pe când se lăsau ei duşi la vale de curent, auziră deodată un nechezat de cal. Efectul asupra lor fu fulgerător căci, până a nu se sfârşi nechezatul, se lăsară într-o clipită pe fundul luntrei, ca să nu poată fi văzuţi de pe mal.

— *Sli,* un cal! şopti indianul în limba apaşilor jicarilla.

— E departe de aici, fu de părere albul. Mânară luntrea spre uscat; indianul coborî pe mal, iar albul rămase să-l aştepte.

Nu trecură decât vreo câteva minute şi-l văzu întorcându-se făţiş, în picioare, semn că nu exista nici o primejdie.

— Ei? întrebă albul.

— Am văzut un alb dormind după un tufiş.

— Da? Un vânător, probabil.

— N-avea decât un cuţit la brâu.

— Şi nimeni altul prin apropiere?

— N-am văzut pe nimeni.

— Bine, să mergem într-acolo.

Albul sări din luntre şi o priponi de mal. Îşi luă pe urmă puşca, trase mai la vedere cele două revolvere de la brâu, ca să-i fie mai la-îndemână, şi porni după indian. Ajunseră repede la locul unde dormea omul. Văzură lângă el un cal priponit, înşeuat după chipul american. Individul purta nişte pantaloni lungi, un pulover, o cămaşă albă şi un surtuc albastru. În jurul mijlocului era încins cu un brâu galben în care stătea înfipt un cuţit; altă armă n-avea asupra lui. Îşi pusese pălăria lui mare de soare pe faţă ca să se apere de arşiţă. Omul dormea atât de adânc, încât nu simţi apropierea celor doi oameni.

— Scoală băiete, îi strigă albul zgâlţâindu-l de umăr.

Omul se trezi, sări iute în picioare şi trase cuţitul de la brâu.

— Ce dracu vreţi de la mine? zbieră el buimăcit de somn.

— Mai întâi şi-ntâi să ne spui cine eşti.

— De ce?

— Hm! Pare-mi-se că ţi-e frică de indianul de colea. N-ai de ce te teme, băiatule. Eu sunt un european care colindă lumea, şi mă numesc Unger, iar dumnealui Shosh-in-liett, căpetenia apaşilor jicarilla.

— Shosh-in-liett[1]! se minună străinul. O, atunci n-are de ce să-mi fie frică. Pe cât ştiu eu, acest viteaz războinic al apaşilor e un prieten al albilor.

— Dar tu cine eşti? întrebă Unger.

— Păi... eu sunt un *vaquero*[2], răspunse omul.

— La cine?

— Dincolo de râu, pe moşia contelui Rodriganda.

— Şi cum de-ai ajuns aici?

— Dracu să mă ia! Spuneţi-mi mai bine cum să fac să ajung iar de unde am plecat. Sunt fugărit de comanşi.

— Zău! Cum adică, eşti urmărit de comanşi şi te aşezi aici fără să-ţi pese?

— Cum dracu să mă mai odihnesc, când pic de oboseală?

— Unde zici că te-ai întâlnit cu comanşii?

— Hăt, colo, departe, la miazănoapte, înspre Rio Pecos. Eram doisprezece bărbaţi şi două femei, iar ei erau peste şaizeci.

— Nu mai spune! Şi v-aţi luat la luptă cu ei?

— Da. Au dat năvală peste noi fără să-i simţim. Au doborât pe mai toţi ai noştri şi au luat pe femei cu ei. În afară de mine nu ştiu dac-o mai fi scăpat vreunul dintr-ai noştri.

— De unde veneaţi şi încotro vă duceaţi?

Argatul nu era vorbăreţ din fire şi de-abia îi scoteai vorba cu cleştele. Răspunse:

— Ne duceam călări la Fortul Guadalupe să luăm pe cineva care se afla acolo la nişte neamuri.

— Bine, bine, dar Rio Pecos nici nu vă era în drum.

— Aşa e, dar înainte de-a ne întoarce la *hacienda*[3] noastră pornisem să facem o vânătoare la Rio Pecos. Atunci s-a

---

[1] *Shosh-in-liett* înseamnă în limba apaşilor Inimă de urs.

[2] Văcar, păstor de vite, sau argat pe moşie.

[3] Moşie cu conac

întâmplat ce v-am spus.

— Şi cucoanele cine erau?

— Seniorita Arbellez şi Karja, indiana.

— Cine e seniorita Arbellez?

— Fata arendaşului nostru, Pedro Arbellez.

— Şi Karja?

— E sora lui Tecalto, căpetenia mixtecasilor.

Indianul ascultă acum cu luare-aminte.

— Sora lui Tecalto? întrebă el. Mi-e bun prieten. Am fumat împreună pipa-păcii. Nu se cuvine ca sora lui să rămână prizonieră. Vor prietenii mei albi să meargă cu mine s-o scoatem din mâinile comanşilor?

— Păi... n-aveţi cai, spuse omul uitându-se în juru-i.

Indianul îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Inimă-de-urs are oricând îi trebuie câţi cai vrea, răspunse el. Nici un ceas n-o să treacă şi o să ia unul chiar de la câinii de comanşi.

— Ei drăcia dracului! Asta ar fi ceva grozav, zise uluit văcarul.

Inimă-de-urs se întoarse la mal şi se urcă în luntre.

Argatul fu ospătat din belşug şi, după ce se satură, Unger îl cercetă mai de aproape; află că omul era văcar la una din moşiile contelui Fernando de Rodriganda, moşie care se întindea de la Rio Grande del Norte, râul care hotărniceşte Mexicul cu Texas, până la cordilierele de la Coahinta.

Unger se urcă apoi pe o ridicătură a malului, dar de-abia ajunse în vârf şi scoase un strigăt de uimire.

— Uite-i că vin! Era cât p-aci să dea peste noi fără să prindem de veste, zise el.

Indianul fu într-o clipă lângă el.

— Şase călăreţi, rosti el iscodind cu privirea.

— Adică trei pe şaua fiecăruia, adăugă Unger, fără măcar să socotească o clipă că argatul i-ar putea fi de folos.

— Cine ia calul mexicanului? întrebă indianul.

— Eu! răspunse Unger.

— Bine. Din aceşti şase comanşi nu trebuie să ne scape nici unul, răspunse Inimă-de-urs.

— Fiindcă n-ai altă armă decât cuţitul de la brâu, zise europeanul argatului, rămâi deocamdată pitulat în luntre, şi eu o să iau calul tău.

— Dar dacă mi-l împuşcă? zise omul, speriat.

— Prostule! O s-avem şase în locul lui.

Mexicanul se supuse. Se ascunse în fundul luntrei, pe când ceilalţi doi se duseră unde ştiau că acesta îşi lăsase calul, şi se ascunseră în tufiş.

Călăreţii se apropiau. Se zărea acum desluşit îmbrăcămintea şi armele lor.

— Ăştia sunt câinii de comanşi, zise Inimă-de-urs.

— S-au zugrăvit pe faţă cu semnele de război, deci vor fi fără îndurare, răspunse argatul.

— Tot aşa vom fi şi noi, rosti indianul încruntat.

— De asta se vor încredinţa cei doi de la urmă, căci pe cei dintâi îi dăm repede gata.

— Bine, încuviinţă Unger.

Comanşii se aflau acum la vreo jumătate de kilometru de ei. Veneau în galopul cailor. Peste un minut vor fi în bătaia puştilor.

— Comanşii ăştia sunt nişte neghiobi, zise indianul.

— Ar fi trebuit să-şi închipuie că argatul se va fi ascuns pe-aici pe undeva; vor fi crezând însă că a trecut pe malul celălalt al râului.

— Uff! zise indianul, ca să atragă atenţia tovarăşului său

că a sosit momentul, şi duse puşca la ochi. Europeanul făcu la fel şi două împuşcături porniră în acelaşi timp, apoi alte două, şi patru din comanşi se prăvăliră în ţărână.

Într-o clipă Unger sări în spinarea calului argatului şi se năpusti spre comanşi. Aceştia nici n-avură vreme să-şi dea seama ce se petrece, şi nici s-o ia la fugă, căci europeanul fu lângă ei. Ridicară tomahawk-urile să izbească, dar fură fulgeraţi de gloanţe la pământ. Totul se petrecuse în mai puţin de două minute. Caii celor ucişi fură prinşi cu mare uşurinţă. Argatul, care văzuse totul de unde era ascuns, se apropie şi zise entuziasmat:

— Halal să vă fie! Aşa biruinţă zic şi eu!

— Nu e cine ştie ce ispravă, râse Unger, şase comanşi mai puţin, atâta tot... Eu nu sunt bucuros să vărs sânge omenesc, dar cu tâlharii ăştia de comanşi nu merge altfel.

Luară armele celor ucişi şi aruncară cadavrele în râu, după ce indianul scalpă mai întâi pe cei omorâţi de el, ca să-şi atârne scalpurile[1] la brâu.

— Ei, şi-acu, întrebă neamţul, ce facem? Plecăm?

— Da, răspunse Inimă-de-urs, sora prietenului meu trebuie să tânjească amarnic după ajutor.

— Să-l luăm şi pe argat cu noi?

Indianul măsură lung din ochi pe argat, apoi răspunse:

— Fă după cum crezi, eu nu mă împotrivesc.

— Merg şi eu cu voi, zise acesta cu hotărâre.

— Nu prea cred că o să ne fii de vreun folos, răspunse Unger râzând, pari să fii cam fricos, flăcăule!

— Fricos nu sunt, dar ce vroiaţi să fac dacă n-aveam arme la mine?... răspunse omul ruşinat.

Aleseră trei cai din cei mai iuţi, încălecără şi porniră la

---

[1] Pielea capului cu păr cu tot.

drum.

O luară spre Rio Pecos. Drumul ducea la început prin câmpie, pe urmă intrară într-o sierra cu munţi împăduriţi. Străbătură văi şi văgăuni şi ajunseră pe înserate pe o înălţime de unde se zărea o mică savană.

— Uf! rosti apaşul care călărea în frunte. Ia te uită! şi arătă cu mâna în vale.

Se vedea aci o tabără de indieni în mijlocul căreia se aflau prizonierii. Germanul scoase din buzunar un binoclu şi privi încordat.

— Sunt şi femei printre ei?

— Da, două. Le vom elibera chiar în astă seară.

Indianul încuviinţă din cap. Aceşti patruzeci şi nouă de comanşi nu pot pune atâţia oameni de pază cât să ne împiedice să facem ce avem de gând, urmă europeanul; totuşi, sunt de părere ca, deocamdată, să ne ascundem, ca să nu ne simtă. Poate că vor mai fi scăpat şi alţi argaţi care au fost puşi în urmărire şi, dacă se vor întoarce urmăritorii şi ne vor zări, vor da de veste şi celorlalţi. Ţine caii! adăugă el întorcându-se spre argat. Eu şi cu tovarăşul meu vom căuta mai întâi să ştergem urmele copitelor, ca să nu fim descoperiţi.

Unger, împreună cu Inimă-de-urs, o luară înapoi, pe unde veniseră, împrăştiară ţărână peste urme şi căutară un ascunziş în tufe dese, unde se aciuiră împreună cu caii lor. Soarele asfinţi, şi se întunecă. Aşteptau în beznă clipa prielnică pentru atac.

— Te-ai gândit bine cum să procedezi? întrebă neamţul pe indian.

— Da, răspunse acesta. Ştiu că fratele meu alb poate să ucidă o santinelă cu atâta repeziciune încât omul să n-aibă

timp să scoată un sunet. Ne vom furişa până în lagăr, înlăturăm santinelele, tăiem legăturile prizonierilor şi fugim cu ei.

— Atunci e momentul să pornim căci ne trebuie timp.

— Dar cu argatul ce facem? întrebă indianul.

— Îl lăsăm să stea de pază la cai.

— Şi unde să ne aştepte?

— Pe locul de unde am văzut mai întâi pe comanşi. Trebuie să ne întoarcem tot pe acolo, fiindcă nu avem alt drum înapoi spre Rio Grande,

— Dacă-i aşa, să începem.

Îşi luară armele şi porniră la drum, după ce dădură mai întâi argatului instrucţiunile trebuincioase.

Jos în vale ardea un singur foc în lagăr, în jurul căruia dormeau comanşii împreună cu prizonierii ferecaţi. Santinelele trebuie să fi stat de pază în afara lagărului. Când ajunseră în vale, Inimă-de-urs şopti tovarăşului său:

— Eu o iau la stânga şi tu la dreapta.

— Bine. În orice caz, să dezlegăm întâi pe femei, răspunse acesta, apoi se despărţiră.

Unger înconjură lagărul prin dreapta, bineînţeles nu în picioare, ci târându-se încet pe pântece după cum fac indienii, căutând să nu fie zărit de cineva. Făcu mai întâi un ocol mare, apoi se apropie din ce în ce mai mult, până ce văzu o umbră care se plimba cu paşi rari în sus şi în jos. Era o santinelă. Neamţul se târa tot mai cu băgare de seamă. Noroc că noaptea era întunecoasă şi focul potolit, astfel că izbuti să se apropie de santinelă fără să fie simţit. Când fu numai la cinci paşi de indian, sări în picioare, îl apucă de grumaz cu stânga, iar cu dreapta îi înfipse pumnalul în piept. Omul se prăbuşi grămadă.

În felul acesta Unger reuşi, după un sfert de ceas, să mai omoare una din santinele, apoi se întâlni cu tovarăşul său, care ucisese în acelaşi chip alţi doi comanşi.

— Acum să dezlegăm femeile, şopti apaşul.

— Fii cu băgare de seamă, îl rugă Unger.

— Nu-ţi fie frică, apaşii sunt curajoşi, dar şi prevăzători, răspunse indianul.

Păşiră încetişor prin iarba înaltă spre foc. După rochiile lor de culoare deschisă, ei putură desluşi bine pe femei: zăceau alături una de cealaltă, fiind legate de mâini şi de picioare. Europeanul fu cel dintâi lângă ele şi-şi apropie gura de urechea uneia din ele, căci văzuse, deşi era întuneric, că fata ţinea ochii deschişi si-l zărise.

— Nu te speria şi taci! îi şopti el. După ce vei vedea că am tăiat legăturile şi prietenei tale, daţi fuga la cai!

Fata îl înţelese. Tânărul tăie curelele care îi pătrunseseră în carne, fără să fie observat de cineva. Când apaşul văzu că tovarăşul său se îndeletnicea cu salvarea femeilor, se apropie şi el de ceilalţi prizonieri. Erau cinci bărbaţi care zăceau nu departe de el. Se târî până aproape de ei şi văzu că oamenii erau treji. Luă cuţitul de la brâu şi se apucă să le taie legăturile. Când fu la cel de-al doilea prizonier, unul din indieni îl simţi şi vru să se scoale. N-avu când, căci apaşul îi înfipse într-o clipită cuţitul în piept. Omul apucase însă să scoată un strigăt de alarmă.

— Înainte! După mine şi pe cai! răcni apaşul tăind la iuţeală legăturile celorlalţi doi prizonieri.

Săriră toţi în picioare şi se repeziră la cai.

— Repede, repede, pentru Dumnezeu! strigă şi Unger şi apucă pe una din femei de mână, trăgând-o după el.

Încheieturile fetei fuseseră însă atât de strâns legate,

încât sărmana de-abia se putea mişca.

— Inimă-de-urs! răcni germanul cu deznădejde.

— Aici sunt! răspunse apaşul.

— Vino încoace!

Într-o clipă indianul fu lângă el. Luă pe una din femei în braţe şi alergă cu ea spre cai, pe când tovarăşul său făcea acelaşi lucru. Săriră în spinarea cailor, traseră pe femei după ei, tăiară la iuţeală lasourile care priponeau caii şi o luară la galop.

Totul se petrecuse cu atâta repeziciune, încât comanşii de-abia avură timp să se dezmeticească, Nu se aşteptaseră la vreun atac, de aceea dormeau fără grijă. Acum săriseră toţi speriaţi din somn şi se produse o învălmăşeală care dădu răgaz prizonierilor să scape. Gloanţele slobozite de ei pe urma fugarilor erau fără de nici un folos. Dacă văzură că împuşcăturile lor erau zadarnice, încălecară şi se luară după ei.

Unger şi apaşul călăreau în frunte. Drumul îl cunoşteau. Fiecare din ei ţinea pe una din fete faţă în faţă. Sus în deal îi aştepta argatul, Când îi văzu venind, coborî în vale şi apucă de căpăstru ceilalţi doi cai aduşi de ei.

— După noi! îi striga apaşul.

Şi începu o goană nebună prin beznă înapoi devale, în cap cu fugarii urmăriţi de comanşi, care trăgeau neîncetat fără să nimerească pe vreunul din ei. În sfârşit ajunseră la câmp deschis, unde se puteau gândi la apărare.

— Ştii să călăreşti, seniorita? întrebă europeanul pe fata din faţa lui.

— Da.

— Poftim frâul. Ia-o drept înainte zise el, sărind pe de cal şi încălecând pe calul dus de argat.

Apaşul făcu la fel. Alcătuiau astfel paza fetelor şi ţineau cu armele lor minunate pe indieni la distanţă. Goniră până când văzură că urmăritorii rămăseseră cu mult în urmă, unii de teamă, alţii ca să-şi cruţe caii şi să nu-i obosească prea tare.

— N-ar fi bine să călărim mai încet? întrebă argatul.

— Nici gând! Cât putem mai repede, ca să punem stavilă între noi şi comanşi, răspunse europeanul.

Germanul putea vedea acum bine chipul celor două fete. Una era spaniolă iar cealaltă indiană, amândouă de o frumuseţe uluitoare.

— N-aţi obosit încă, seniorita? Aţi mai putea călări încă o vreme oarecare? întrebă el pe spaniolă.

— Oricât de mult, răspunse ea.

— Aş putea şti cum vă numiţi?

— Mă cheamă Emma Arbellez. Dar pe dumneata?

— Anton Unger.

— Nu e un nume de pe la noi.

— Sunt german. Vrei să ai încredere în mine, un străin pentru dumneata?

— Din toată inima.

— Trebuie să trecem pe malul celălalt al râului. Din nefericire numai trei din noi avem arme; pe mal se află însă armele luate ieri de noi de la comanşii ucişi.

— Cum, aţi avut şi ieri de luptat cu ei?

— Da. Argatul ne-a povestit cele întâmplate. Atunci am omorât pe urmăritorii lui şi am hotărât să venim să vă scăpăm.

— Doi împotriva atâtora?

O privire de-a ei îl făcu să înţeleagă că fata se uita cu oarecare admiraţie la el, aşa că nu mai zise nimic.

Când fugarii ajunseră la malul lui Rio Grande, urmăritorii

nu se mai zăreau. Găsiră aici armele lăsate din ajun şi le împărţiră între ei.

Din cei patru prizonieri trei erau argaţi pe moşie iar al patrulea, majordomul, administratorul sau intendentul conacului. Intendentul se aşeză la lopeţi, pe când ceilalţi bărbaţi trecură călări pe malul celălalt. Când se văzură dincolo, scufundară luntrea, apoi o luară în galop peste câmp. Călăriră astfel fără întrerupere vreme de câteva ceasuri; de-abia pe urmă lăsară caii la pas, ceea ce le îngădui să poată sta puţin de vorbă. Ca şi până acum, Inimă-de-urs se aţinea alături de frumoasa indiană, pe când europeanul nu se îndepărta de spaniolă.

— Suntem de atâtea ceasuri împreună şi încă n-am făcut cunoştinţă mai de-aproape unii cu alţii, zise el fetei.

— Dimpotrivă, eu cred că ne cunoaştem foarte bine, răspunse ea zâmbind. Ştiu, de pildă, despre dumneata că-ţi pui viaţa în primejdie pentru alţii şi că eşti un vânător îndrăzneţ şi iscusit.

— E şi asta ceva, însă nu îndeajuns. Dă-mi voie, domnişoară, să mă prezint. Mă numesc Anton Unger; sunt cel mai tânăr dintre fraţi. Eu şi fratele meu am fi vrut să studiem dar n-am avut mijloace şi, după moartea tatei, frate-meu s-a făcut marinar iar eu am pornit să cutreier lumea, statornicindu-mă în cele din urmă în preerie, unde hoinăresc de ani de zile ca să cunosc obiceiurile indienilor.

— Bine, dar cum ai ajuns până la Rio Grande?

— Hm, asta e o poveste despre care n-ar trebui să vorbesc.

— Aşadar o taină?

— Poate să fie o taină sau o mare copilărie din partea mea.

— Ştii că m-ai făcut curioasă?

— Da? Atunci hai să-ţi satisfac curiozitatea, răspunse neamţul râzând. E vorba despre o comoară lucru serios, după cum vezi.

— Ce fel de comoară?

— O comoară adevărată din pietre scumpe şi metale preţioase care a rămas din vremurile străvechi de la strămoşii indienilor.

— Şi unde se găseşte această comoară?

— Nu ştiu încă.

— A, vezi, tocmai ce e mai important! Dar de unde ai aflat de existenţa ei?

— Pe când mă găseam departe de aci, la Nord, am avut norocul să fac un mare bine unui bătrân indian care, drept mulţumire, mi-a încredinţat taina pe patul morţii.

— Da, dar tocmai ce era mai important, adică, unde se găseşte comoara, nu ţi-a spus.

— Nu, atât mi-a spus: că trebuie să mă duc s-o caut în Mexic, în provincia Coahuila, şi mi-a dat o hartă cu planul general al ţinutului.

— Şi care e ţinutul însemnat pe hartă?

— Nu ştiu. Văd pe hartă dealuri şi văi, ape şi câmpii, dar toate fără nume.

— Ciudat, foarte ciudat. Ştie şi Shosh-in-liett căpetenia apaşilor, despre acest lucru?

— Nu i-am spus nimic.

— Cu toate acestea pare să-ţi fie bun prieten…

— Îmi şi e, într-adevăr.

— Şi mie, o străină, îmi împărtăşeşti această-taină? Doar de-abia astăzi ne-am cunoscut.

Unger o privi drept în ochi şi-i răspunse fără şovăire:

— Există fiinţe care îţi inspiră, de la început, atâta încredere, încât nu poţi păstra nici cea mai mică taină faţă de ele.

— Şi eu sunt una dintre aceste fiinţe?

— Da.

Fata roşi şi lăsă ochii în jos.

— Ai dreptate, zise ea apoi cu hotărâre, şi-ţi voi dovedi că nu te-ai înşelat. Voi fi deci tot atât de sinceră ca şi dumneata şi-ţi voi da oarecare relaţii privitoare la taina dumitale. Îmi îngădui s-o fac, serios.?

— Te rog chiar, răspunse neamţul pe măsură de mirat.

— Cunosc pe cineva care râvneşte la comoara indienilor.

— Da? Cine?

— Contele Alfonso de Rodriganda, nepotul şi moştenitorul contelui Fernando, proprietarul moşiei pe care o avem noi în arendă. Îl avem de câtva timp la conac, venit să facă serioase cercetări în ce priveşte comoara.

— Şi ce anume ştie el despre comoară?

— Ceea ce ştie aici toată lumea, adică zvonul că stăpânitorii de odinioară ai ţării şi-au ascuns averile când au năvălit spaniolii în Mexic. De altminteri se mai ştie că există terenuri bogate în aur şi argint. Indienii le cunosc, dar preferă să-şi dea viaţa decât să afle vreun alb aceste locuri tăinuite.

— Şi totuşi acest Alfonso de Rodriganda a reuşit să le cunoască?

— Nu. Noi locuim la hacienda del Erina şi circulă zvonul că în apropiere s-ar afla o peşteră în care stăpânitorii mixtecaşilor îşi ascundeau acolo averile. Mulţi au venit s-o caute, chiar şi contele Alfonso a depus multă osteneală, dar de găsit n-a găsit-o încă nimeni.

— Unde e hacienda del Erina, moşia contelui?

— Cale de o zi de aci, la poalele munţilor din Coahuila. O s-o vezi dumneata, căci nădăjduiesc că ne vei însoţi până acolo.

— Fii sigură, seniorita, că nu vă voi părăsi până ce nu vă voi vedea pe toţi în siguranţă.

— Sper că vei primi pe urmă să fii câtva timp musafirul nostru, nu-i aşa?

— Nu, domnişoară. Tocmai siguranţa dumneavoastră impune să plec numaidecât. Am ucis comanşi şi sunt încredinţat că au fost trimise iscoade pe urmele noastre şi că vom fi atacaţi de comanşi ca să răzbune moartea oamenilor lor. De aceea, îndată ce vom ajunge la hacienda, mă voi înapoia cu tovarăşul meu ca să dau de urmele lor.

— Nu crezi că vom fi atacaţi de ei chiar înainte de a ajunge la conac?

— Nu, nu cred. Ei nu ne vor putea urmări decât peste zi, luându-se după urmele copitelor cailor, pe când noi putem călări prin întuneric, ceea ce ne poate fi de mare folos. Dar să revenim la comoară. Nu ştie, zici, nimeni unde se află peştera?

— În orice caz nici un alb.

— Dar indienii?

— Da. E unul care ştie cu siguranţă locul, poate chiar doi. Tecalto e singurul urmaş al foştilor domnitori ai mixtecaşilor care i-au lăsat moştenire taina. Karja, fata pe care o vezi colo alături de căpetenia apaşilor, e sora lui şi se prea poate să-i fi spus şi ei despre ea.

Unger se uită acum mai cu atenţie la indiancă

— E în stare să păstreze un secret? întrebă el.

— Aşa cred, răspunse mexicana, deşi, adăugă ea zâmbind, se zice că femeile nu se pricep la aşa ceva, afară de

un singur caz.

— Şi aceasta ar fi, seniorita?

— Dragostea.

— Ah! se poate să ai dreptate, glumi el, nu cumva Karja e în situaţia asta?

— Aşa mi se pare.

— Da? Şi cine e fericitul?

— Ia ghiceşte! Nu e greu de fel. Vânătorul se gândi puţin apoi zise:

— Bănuiesc cine poate să fie: contele Alfonso, care încearcă să afle pe calea aceasta taina.

— Ai ghicit, senior.

— Şi dumneata crezi că va reuşi?

— Ştiu şi eu! După cum înţeleg, tânărul îi e drag.

— Aşa? Ce spune fratele ei, urmaşul mixtecaşilor, de dragostea asta?

— Poate că nici nu ştie despre ea. E cel mai renumit cibolero (vânător) de bivoli şi vine rareori pe la conacul moşiei.

— Cel mai renumit cibolero? Ar trebui să-l ştiu şi eu, dar numele de Tecalto îmi e cu desăvârşire necunoscut.

— Vânătorii nu-i spun Tecalto ci Mocaşi-Tajiss.

— A! Ucigătorul-de-bivoli? făcu Unger mirat. Pe acesta îl cunosc cât se poate de bine din auzite, e cel mai dibaci vânător de bivoli dintre Red-River şi pustiul Mapimi. M-aş bucura foarte mult să-l văd şi eu. Aşadar, Karja e sora acestui celebru vânător? Trebuie atunci să mă uit cu mai multă atenţie la ea.

— Nu cumva vrei să-i faci şi dumneata curte?

Tânărul râse.

— Eu? Un hoinar ca mine nu se pricepe la aşa ceva. Şi-

apoi cum aş putea rivaliza cu un conte de Rodriganda? Dacă ar fi să fac curte cuiva, apoi ştiu eu cui as face.

— Şi anume?

— D-tale, seniorita, răspunse el, cinstit.

Ochii ei îl priveau iluminaţi de fericire.

— Dar, adăugă ea imediat, să ştiţi că de la mine nu puteţi afla nimic despre faimoasa dvs. comoară.

— Oh, seniorita, există comori ce valorează infinit mai mult decât o întreagă peşteră plină de aur şi argint. În acest sens îmi doresc succes în calitate de căutător de aur.

— Insistaţi, poate veţi găsi ce căutaţi!

Ea îi întinse mâna pe care el o apucă şi i-o strânse cu căldură.

În cursul cavalcadei, Unger află că cele două tinere ajunseseră pe meleagurile lui Rio Grande del Norte pentru a vizita o mătuşă grav bolnavă a tinerei mexicane. Îngrijirea acordată de cele două tinere nu a putut decât amâna decesul bătrânei. După ce tristul eveniment s-a produs, Arbellez l-a trimis pe intendentul său, împreună cu câteva slugi, să o aducă acasă pe fiica sa. Pe drumul de întoarcere au fost atacaţi de comanşi.

Pe când cei doi sporovăiau astfel, în spatele lor avea loc o altă discuţie. Inimă-de-urs călărea alături de tânăra indiană. Privirile sale, pline de admiraţie, învăluiau frumoasa siluetă a însoţitoarei sale care călărea un cal pe jumătate sălbatic, de parcă toată viaţa nu ar fi stat decât într-o şa indiană bărbătească.

Taciturna căpetenie nu era obişnuit să vorbească fără rost şi, atunci când o făcea, fiecare din silabele pronunţate cântărea dublu. Karja cunoştea acest fel de a fi al indienilor şi de aceea nu se arăta mirată de tăcerile însoţitorului său. În

schimb, simţea privirea pătrunzătoare cu care era cercetată. Totuşi tresări speriată, când el i se adresă brusc:

— Cărui popor îi aparţine tânăra mea soră?

— Poporului mixtecaşilor, îi răspunse ea.

— Acesta a fost odinioară un trib mare; chiar şi acum este vestit pentru frumuseţea femeilor sale. Este tânăra mea soră o *squaw*[1] sau o fată?

— Nu am bărbat.

— Inima ei îi mai aparţine?

La această întrebare pe care nici un alb n-ar ii pus-o aşa, netam, nesam faţa fetei se împurpură; dar răspunsul sună imperturbabil:

— Nu.

Ştia bine, pentru că îi cunoştea pe apaşi, că în asemenea cazuri sinceritatea este cea mai bună tactică.

Faţa indianului rămase impasibilă pe când continua cu întrebările:

— Bărbatul căruia îi aparţine inima sorei mele face parte din poporul ei?

— Nu, este un alb.

— Inimă-de-urs o plânge pe sora sa. Ea să facă bine şi să-i spună dacă albul o înşeală.

— Nu o să mă înşele, răspunse fata pe un ton mândru şi categoric.

Pe buzele indianului apăru un zâmbet uşor. El îşi scutură capul, spunând:

— Culoarea albă este înşelătoare şi se murdăreşte uşor. Sora mea ar face bine să fie prevăzătoare!

Călăreţii îşi continuau drumul spre miazăzi. Cu o oră înainte de înserare se opriră pentru un scurt popas; atât

---

[1] *Squaw:* femeie măritată, în. limba indiană (n. ed.).

oamenii cât şi caii aveau nevoie să-şi refacă puterile. După o jumătate de ceas, îşi reluară drumul cu forţe noi. Unger era uimit de puterea şi de rezistenţa pe care le dovedea însoţitoarea sa albă fată de greutăţile unui drum atât de anevoios şi de îndelungat; şi chiar îi şi declară acest lucru. Emma îi replică, zâmbind:

— Trebuie să ştiţi că eu, încă din copilărie, trăiesc aici, la ţară. Noi trăim de o veşnicie în această semisălbăticie.

— Nu vă este niciodată dor de civilizaţie şi de comunicarea cu cei deopotrivă cu dumneavoastră?

— Defel. Am aici, pe hacienda noastră, tot ceea ce îmi trebuie şi chiar ceva mai mult decât atât; prefer comunicarea cu aceşti copii ai naturii, faţă de cei din lumea sus-pusă, în care mai totul este lipsit de conţinut şi contrafăcut. N-am dreptate?

— Parcă mi-aţi fi citit gândurile. Şi eu am găsit printre aşa-zişii sălbatici mai mult devotament şi cinste decât la persoanele „bine educate”. Uitaţi-vă numai la prietenul meu apaş! El este cel mai vrednic, mai cinstit şi mai credincios om pe care îl cunosc; am mai multă încredere în el decât într-o duzină sau chiar o sută de albi, a căror piele, ce-i drept, este mai deschisă la culoare, dar a căror inimă este cu atât mai întunecată.

— Bine! Atunci să avem încredere în el şi încă în cineva. Şi acela eşti dumneata!

— Într-adevăr? întrebă el cu o licărire veselă în ochi.

— Din toată inima! Îi răspunse ea. Îl lauzi numai pe apaş, dar uiţi să spui că şi în dumneata se poate avea aceeaşi încredere.

— Deci vă bizuiţi pe mine cu adevărat?

— Da. V-am observat. Nu sunteţi un vânător obişnuit şi

sunt sigură că ceilalţi vânători şi indienii v-au supranumit în vreun fel.

El dădu din cap afirmativ.

— Aţi ghicit.

— Şi care este numele de vânător ce vi s-a acordat?

— Oh, vă rog să-mi spuneţi doar Antonio sau Unger.

— Nu vreţi să mi-l spuneţi?

— Acum nu. Doar dacă, din întâmplare, o să mi se adreseze cineva cu acel nume, am să răspund, bineînţeles.

— Ah, sunteţi vanitos, vreţi să rămâneţi incognito, ca un prinţ.

— Da, râse el. Un vânător bun trebuie să fie puţin vanitos, iar prinţi suntem cu toţii, prinţi ai pădurii şi ai preriei.

— Prinţi! Acum îmi trece prin minte Unul dintre aceste nume celebre: Matava-se.

— Da, acesta este unul dintre cei mai vestiţi. Aţi auzit de el?

— Multe. Se spune că ar fi fost pe aici, prin Munţii Stâncoşi.

— În mod sigur; de aceea îl şi numesc indienii Matava-se; vânătorii englezi îi spun *Rock prince,* iar cei francezi *Prince du roc.* Toate aceste trei denumiri înseamnă acelaşi lucru, adică Stăpânul sau Prinţul stâncilor.

— Este un alb?

— Da.

— L-aţi văzut vreodată?

— Nu, dar am auzit că îmi este compatriot, adică german. Numele lui este Karl Sternau şi este de fapt medic. A călătorit prin toată America şi a cutreierat împreună cu bravul nostru Inimă-de-urs cele mai periculoase locuri din Munţii Stâncoşi. Acum se află de mai multă vreme în Europa.

— O să te duci şi dumneata în Europa?

— Da, atunci când o să dispun de mijloacele care să-mi permită să asigur familiei mele o viaţă tihnită.

După aceste cuvinte între cei doi se aşternu o vreme tăcerea. Amândoi se gândeau la acelaşi lucru şi anume că timpul petrecut împreună nu va putea dura prea mult. Unger a fost primul care întrerupse tăcerea.

— Nu aţi avut niciodată dorinţa de a vedea lumea, de a călători? De exemplu, să cunoaşteţi Lumea Veche, Europa?

— Nu, niciodată! Hacienda noastră este patria mea, pe care nu am dorit niciodată să o părăsesc.

— Nu vă e teamă, în izolarea în care vă aflaţi, de un atac al pieilor roşii?

— Oh, nu, hacienda noastră este şi o mică fortăreaţă.

— Cunosc acest gen de ferme. Sunt construite din piatră şi, în mod obişnuit, înconjurate de un şanţ. Dar la ce poate ajuta asta împotriva unui duşman al cărui atac este imprevizibil?

— Vom veghea şi dumneata împreună cu noi. Sper că o să fii oaspetele nostru!

— Trebuie să văd ce părere are în legătură cu aceasta Inimă-de-urs. Nu mă pot despărţi de el.

— O să vrea să rămână şi el.

— Este un adept al libertăţii, nu rezistă să stea mult timp într-o clădire.

— Oh, râse tânăra fată, am impresia că va rezista.

— Pe ce vă bazaţi când faceţi această afirmaţie?

— Pe privirile cu care o învăluie pe Karja. Hm, văd că aveţi un ascuţit spirit de observaţie.

— Da, aşa e. Dar mi-ar părea rău dacă Inimă-de-urs s-ar îndrăgosti de Karja.

— Ei, nu cred. E făcut dintr-un material tare ca fierul. Nu o să cerşească iubirea şi nici nu o să se plângă prea tare din cauza unei înclinaţii care nu e reciprocă.

— Dar dumneata din ce material eşti făcut? îl întrebă ea, ca să-l întărâte.

— Poate dintr-unul la fel.

— Asta înseamnă că nici dumneata nu te-ai văita?

— Niciodată!

— Cu toate acestea am auzit că germanul are o inimă ca nimeni altul, atât de mare şi de gingaşă. Se spune că în limba germană ar exista chiar un cuvânt special pentru a exprima acest lucru, pe care nu îl posedă nici o altă limbă.

— Vă referiţi la cuvântul *Gemüt?*

— Într-adevăr, acest cuvânt nu are echivalent la alte popoare. Germanii au însă, în afară de *Gemüt,* şi caracter. Iar un om al preriei, indiferent din ce neam s-ar trage, niciodată nu s-ar milogi, nici măcar pentru iubire.

— Asta e ceea ce as numi eu mândrie!

— Dar este şi un lucru bun. Nu cer decât ca femeia pe care o iubesc să mă şi stimeze. Dar hai să ne grăbim, vă rog. Am rămas în urmă. Apaşul vrea să folosească răstimpul care a mai rămas înainte de căderea serii ca să parcurgă cât mai mult din drum şi noi nu vrem, desigur, să-l împiedicăm.

Se înnoptase. Merseră totuşi încă vreo două ceasuri prin întuneric până ce ajunseră la un râuleţ. O luară în lungul malului şi se opriră de-abia la un cot unde îşi făcură lagărul. Aprinseră focul şi rânduiră ca santinela să se schimbe din ceas în ceas. Inimă-de-urs şi neamţul hotărâră să vegheze în zori, căci acesta e timpul când pieile-roşii obişnuiesc să dea asaltul.

Totuşi nu se întâmplă nimic, şi de cum se lumină de ziuă

pornira la drum. Pe măsură ce înaintau, dădeau de aşezări omeneşti, şi spre seară ajunseră la ţintă.

2. Hacienda del Erina

Haciendele mexicane sunt moşii întinse cu conace impunătoare clădite din piatră şi împrejmuite cu şanţuri de apărare. Hacienda del Erina era o astfel de aşezare gospodărească; avea încăperi mari, care puteau adăposti sute de inşi; împrejurul conacului se întindea o grădină plină cu plante tropicale şi fel de fel de flori, care îşi răspândeau mireasma lor îmbătătoare. De aici pornea, de o parte o pădure deasă, iar în cealaltă păşuni întinse pe care păşteau mii de capete de vite. Când fugarii noştri ajunseră la locurile de păşune, o mulţime de argaţi veniră în fugă scoţând strigăte de bucurie. Dar strigătele acestea se prefăcură în răcnete de furie, când aflară că mulţi din ai lor fuseseră ucişi de comanşi, vroind să pornească numaidecât în urmărirea lor. Administratorul o luase înaintea celorlalţi călători ca să le anunţe sosirea. Bătrânul arendaş Pedro Arbellez le ieşi în poartă: lacrimi de bucurie i se prelingeau pe faţă când îşi văzu copila.

— Bine-ai venit, draga tatii, îi zise el sărutând-o. Mult trebuie să fi suferit în drum, căci te văd galbenă şi trasă la fată.

— Da, tată, răspunse ea cuprinzându-l de gât, prin mari primejdii am trecut.

— Primejdii? întrebă bătrânul mirat.

— Am fost prinse de comanşi.

— Sfinte Dumnezeule! Au şi ajuns până la Rio Grande? întrebă el înspăimântat.

— Nu, făcuserăm însă un ocol pe la Rio Pecos şi ne-am pomenit cu ei peste noi. Aceşti doi tineri ne-au salvat din

ghearele lor.

Emma luă pe european şi pe indian de mână şi-i duse în faţa tatălui ei.

— Dumnealui e domnul Anton Unger, german, iar acesta Shosh-in-liett, o căpetenie a apaşilor. Dacă nu erau ei, aş fi acum nevasta unui comanş, iar oamenii noştri legaţi de stâlp şi chinuiţi de moarte.

— Doamne, ce nenorocire şi ce fericire în acelaşi timp! strigă bătrânul. Fiţi bineveniţi, seniori, în casa mea! Îmi veţi povesti toată întâmplarea şi voi vedea în urmă recunoştinţa pe care v-o datorez. Poftiţi înăuntru şi fiţi oaspeţii mei!

Primirea era cât se poate de călduroasă şi bătrânul părea să fie un om tare cumsecade. Oamenii dădură caii în seama argaţilor şi intrară în casă, pe când administratorul rămase afară cu ceilalţi.

— Sfântă Fecioară! strigă arendaşul după ce fiică-sa îi povesti cele întâmplate, prin ce-aţi trecut sărmanele de voi. Dar Cel Atotputernic v-a trimis pe aceşti doi viteji ca să vă salveze. Să-i mulţumim şi Lui şi lor. Ce vor spune contele şi Tecalto când vor auzi?

— Tecalto? întrebă Karja. E Ucigătorul-de-bivoli, fratele meu, aici?

— Da, a sosit ieri.

— Şi contele?

— E de-o săptămână la noi. A, uite-l!

Uşa camerei de alături se deschise şi în prag se ivi contele Alfonso.

— Am auzit pronunţându-se numele meu, zise el. A, frumoasele domnişoare! V-aţi întors cu bine?

La vederea lui indiana se făcu roşie ca focul, ceea ce nu scăpă agerei priviri a apaşului. Emma rămase însă

nepăsătoare şi răspunse rece, deşi politicos:

— După cum vezi, domnule conte. Era cât p-aci să nu ne mai întoarcem, fiindcă ne luaseră prizoniere comanşii.

— Ei drăcia dracului! O să dau ordin să fie pedepsiţi după cum merită.

— Nu mai e nevoie, făcu Emma ironic. De altminteri am scăpat cu bine. Îţi prezint pe salvatorii noştri.

Contele se dădu câţiva paşi înapoi, măsură pe cei doi străini din cap până-n picioare, apoi întrebă:

— Mă rog, cine sunt oamenii aceştia?

— Domnul e un german, iar celălalt e Inimă-de-urs, căpetenie a apaşilor.

— Hm, aşa? Se potrivesc de minune! Şi când au de gând domnii să plece? Sper că imediat, nu-i aşa?

— Sunt oaspeţii mei şi vor sta aici cât vor avea plăcere, răspunse arendaşul.

— Ce vorbeşti, Arbellez? Eu sub acelaşi acoperământ cu ei? Ia te uită la mutrele lor: put a nămol şi murdărie cale de-o poştă! Dacă nu pleacă ei, plec eu....

Spaniolul se ridică în picioare. Ochii lui fulgerau de mânie.

— După cum vă este voia, domnule conte! zise el. Domnii aceştia mi-au salvat copila şi sunt bineveniţi în casa mea.

— A, mă contrazici? întrebă înfuriat contele.

— Da! răspunse Arbellez dârz.

— Dumneata ştii ori nu că eu sunt aci stăpân?

— Nu, nu ştiu.

— Nu? şuieră Alfonso. Atunci cine?

— Contele Fernando. Dumneata eşti numai musafir. De altfel sunt sigur că adevăratul stăpân, contele Fernando, nu mi-ar putea porunci în chestia aceasta. Sunt arendaş pe viaţă. Cine mă poate opri să primesc pe cine-mi place?

— Zău? Mergi cam departe, moşule!

— Nu eu, ci dumneata, care eşti nepoliticos cu oaspeţii mei. Dacă dumitale nu-ţi place mirosul lor de nămol, pe care eu nu-l simt defel, cred că nici dumnealor nu le place mirosul dumitale de parfum care te trăsneşte. Acum îmi voi pofti musafirii la masă; dumneata hotărăşti dacă mănânci împreună cu noi sau nu.

Zicând acestea, arendaşul deschise uşa sufrageriei şi rugă pe cei doi străini să intre.

Indianul privise nepăsător la scena care se desfăşurase sub ochii lui fără măcar să-şi arunce ochii la conte, ca şi când nici n-ar fi înţeles ce se vorbea. Păşi mândru şi semeţ înainte, pe când Unger zise contelui:

— D-ta eşti contele Alfonso de Rodriganda?

— Da, răspunse acesta, mirat de îndrăzneala vânătorului.

— Aşa? Senior Arbellez a uitat să te prezinte. Te provoc la duel: sabie, pistol sau puşcă, alege!

— Cum? Vrei să te baţi cu mine? întrebă contele încremenit.

— Se înţelege! Dacă m-ai fi insultat în altă parte decât în casa aceasta, te-aş fi ucis ca pe un neghiob, dar fiindcă faptul s-a petrecut sub acoperişul gazdei noastre, nu pot s-o fac, din consideraţie pentru dânsul şi pentru doamnele aici de faţă. Auzind însă că nu preţuieşti nici cât o ceapă degerată, te rog s-alegi arma care-ţi convine.

— Eu să mă bat cu unul ca dumneata? Cine poţi fi decât un vânător, o haimana, un fluieră-vânt...!

— Aşadar, nu vrei? Atunci eşti un laş, o secătură, o lichea, asta eşti! Dacă te laşi astfel insultat fără să ripostezi, nu mai eşti vrednic de stima oamenilor. Ţi-am spus ce-aveam de spus, acum fă ce crezi de cuviinţă, încheie neamţul şi păşi pe

urma tovarăşului său.

— Arbellez, îngădui dumneata să mi se vorbească astfel? strigă contele indignat.

— Dacă îngădui dumneata, de ce nu? răspunse arendaşul. Hai Emma, şi tu, Karja, locul nostru nu e aici, ci dincolo, lângă oamenii aceia de onoare.

— Ce josnicie! strigă contele. Lasă că o să vă învăţ eu minte pe toţi!

— Încearcă! răspunse cu dispreţ bătrânul şi trecu înainte.

Rămas singur, Alfonso şuieră printre dinţi, bătând din picior:

— O să mi-o plătiţi voi, ticăloşilor în curând, fiţi pe pace!

Cine l-ar fi văzut în clipa aceea, cu ochi fulgerători, cu chipul schimonosit de furie, l-ar fi crezut în stare de orice.

Contele Alfonso nu era urât; în clipe de linişte putea trece drept un bărbat frumos, acum însă era respingător la vedere. Furia îl făcea să semene cu un diavol, un geniu al răului. Ieşi trântind uşa în urma lui, pe când ceilalţi se aşezară liniştiţi la masă.

După ce sfârşiră de mâncat, arendaşul conduse pe oaspeţi în camerele lor ca să se odihnească.

Camerele celor doi prieteni erau alături una de alta. Germanul nu se simţea însă bine între patru pereţi şi ieşi în grădină la aer liber. Pe când se plimba el aşa, îmbătat de mireasma florilor, ajunse la gardul grădinii. Deodată se pomeni în faţa lui cu un bărbat înalt şi voinic, a cărui aparenţă îl făcu să se oprească în loc. Omul era îmbrăcat în haine din piele de bivol şi pe cap purta un fel de căciulă făcută dintr-o ţeastă de urs. La brâu îi sclipeau plăselele unor pumnale şi alte arme de vânătoare. De la umărul drept până la şoldul stâng avea încolăcit peste piept un lasou gros de curea din

cinci împletituri, iar în mână ţinea o puşcă după moda de-acum un veac, şi atât de grea, încât numai un om foarte puternic o putea mânui.

— Cine eşti? întrebă europeanul uimit.

— Sunt Ucigătorul-de-bivoli din neamul mixteca, răspunse omul.

— Tu eşti Tecalto, Mocaşi-Tajiss, vânătorul de bivoli? zise Unger nevenindu-i să creadă.

— Da. Mă cunoşti?

— De văzut nu te-am văzut niciodată, am auzit însă vorbindu-se despre tine.

— Dar pe tine cum te cheamă?

— Unger, sunt din Germania de peste ocean.

Chipul aspru al indianului se lumină.

— Aşadar, tu eşti acela care a salvat pe Karja, sora mea, din mâinile comanşilor?

— Norocul ne-a ajutat, atâta tot.

— Nu, n-a fost norocul, ci vitejia ta. Ucigătorul-de-bivoli ţi-e dator recunoştinţă. Eşti tot atât de viteaz ca şi Matava-se, sau ca Săgeata-trăsnetului pe care apaşii şi comanşii l-au poreclit Itinti-Ka.

— Tu nu l-ai văzut niciodată până acum?

— Nu, dar ştiu că i se zice aşa fiindcă e iute ca fulgerul şi puternic şi năprasnic ca trăsnetul. Glonţul lui nu dă nicicând greş şi ochiul său ager nu scapă urma duşmanului. Multe am auzit despre el, dar de văzut nu l-am văzut până în clipa de faţă.

— Unde? întrebă mirat neamţul.

— Aici, înaintea mea, căci tu eşti acela.

— Eu? După ce mă recunoşti?

— După crestătura din obraz pe care o ştiu toţi ce au auzit

despre el. Ei, am ghicit ori nu?

Unger dădu din cap.

— Ai dreptate, mi se zice Itinti-Ka, adică Săgeata-trăsnetului.

— Atunci mulţumesc lui Wahkonda[1] că mi-a îngăduit să te pot cunoaşte. Eşti bărbat viteaz, dă-mi mâna şi să fim fraţi de-aci înainte.

Îşi strânseră mâinile, apoi germanul adăugă:

— Mâna mea fie a ta şi piciorul meu fie al tău. Vai şi amar de duşmanul tău, căci el e şi duşmanul meu, şi vai şi amar de duşmanul meu, căci el e şi al tău. Eu sunt tu, tu eşti eu, şi amândoi suntem unul singur.

Acest Ucigător-de-bivoli nu era un indian ca pieile-roşii de la nord. Era mai vorbăreţ şi prietenos, totuşi nu mai puţin grozav decât semenii săi care vorbesc foarte puţin şi socot o ruşine să-şi dea în vileag sentimentele.

— Locuieşti la conac? îl întrebă europeanul.

— Nu, răspunse indianul. Cine poate locui într-o casă ca într-o închisoare? Aici mi-e sălaşul, şi arătă iarba de sub picioarele lui.

— Bine zici, nici eu nu-mi pot găsi odihnă în casă, de aceea am ieşit în grădină.

— Şi Inimă-de-urs, prietenul tău, se plimbă pe afară. M-am întâlnit cu el şi ne-am jurat prietenie pe veci, după ce i-am mulţumit că a scăpat-o pe Karja din mâinile comanşilor. Acum stă şi ascultă pe argaţi povestind cum s-au petrecut lucrurile.

— Să mergem la el.

Indianul stătea mai la o parte şi nu zicea un cuvânt, deşi ar fi fost mai în măsură ca oricine să spună ce s-a petrecut. Tăcea numai şi asculta.

[1] Zeitatea supremă a indienilor nord-americani

Deodată se auzi un sforăit şi un nechezat sălbatic.

— Ce-a fost asta? întrebă Unger pe unul din argaţi.

— A nechezat armăsarul, răspunse argatul. Avem poruncă să-l lăsăm flămând, dacă nu se dă pe brazdă.

— Cum, flămând? Şi pentru ce?

— Nu-l putem îmblânzi de fel.

— Ei aş?

— Să nu zici aşa, senior! Ce ne-am mai căznit cu el, dar degeaba. E sălbatic ca o fiară şi nu se poate apropia nimeni de el. Ne pricepem şi noi niţeluş la călărie, dar pe toţi ne-a azvârlit la pământ, numai pe unul nu.

— Şi cine e acela?

— Ucigătorul-de-bivoli, uite-l colo, dar nu e vorbă, de călărit nu s-a lăsat nici de el.

— Cu neputinţă! Odată ce nu l-a aruncat jos din spinare era uşor de călărit.

— Aşa ziceam şi noi, dar tot l-a azvârlit la pământ în cele din urmă.

— Are dreptate omul, zise indianul. Mi-e ruşine s-o spun, dar aşa s-a întâmplat, deşi mulţi armăsari sălbatici am îmblânzit până acum în viaţa mea.

Argatul urmă:

— Au venit mulţi călăreţi şi vânători aci la moşie, pentru ca să-şi încerce iscusinţa, dar n-a fost chip. Ziceau că numai unul singur ar putea să îmblânzească armăsarul.

— Cine ar fi acela?

— Un vânător străin de pe la Red-River; cică ăsta ar putea călări şi pe spinarea diavolului, atât e de dibaci.

Neamţul zâmbi.

— Nu ştii cum îl cheamă?

— Numele lui adevărat nu i-l cunosc, nimeni nu-l ştie,

indienii îi zic însă Itinti-Ka, adică Săgeata-trăsnetului. Toţi vânătorii care vin de pe la miazănoapte povestesc prăpăstii despre isprăvile lui.

Cei doi indieni se prefăcură că nu ştiu că e vorba de Unger şi însuşi acesta nu se dădu pe faţă. Zise doar atât:

— Unde e armăsarul?

— Colo, după movila aceea, e legat cobză, răspunse argatul.

— Săracul!

— Lasă-l, că aşa i se cuvine, îndrăcitul! Senior Arbellez ţine la caii lui ca la ochii din cap, dar de data asta e neînduplecat, zice că ori se dă pe brazdă armăsarul, ori îl lasă să moară de foame.

— Nu cumva i-aţi pus şi botniţă?

— Ba bine că nu!

— Ia să-l văd şi eu.

— Bine, senior, să te duc la el.

În clipa aceea arendaşul venea cu Emma şi Karja spre el. Când văzu armăsarul cu spume la gură, lui Unger i se făcu milă.

— Dar bine, zise el, ceea ce faceţi cu bietul animal e monstruos.

— De, domnule, dacă nu se poate altfel... zise argatul nepăsător.

În vremea aceasta se apropiase şi Arbellez cu fetele.

— Ce e, domnule Unger, de ce eşti atât de enervat? întrebă arendaşul pe neamţ.

— Prăpădiţi armăsarul, şi e păcat de el, răspunse acesta.

— Lasă-l să crape, dacă e atât de îndărătnic, rosti bătrânul cu ciudă.

— Trebuie luat altfel, dacă vrei să scoţi ceva din el.

— Degeaba!

— Îmi dai voie să încerc eu?

— Nu.

— De ce? întrebă mirat tânărul.

— Fiindcă nu vreau să-ţi pierzi viaţa.

— N-are a face. Mai bine să mor, decât să văd un animal ca acesta chinuindu-se. Un bun cunoscător de cai nu poate îndura aşa ceva. Aşadar, îmi îngădui să-l încerc şi eu?

— Tată, nu-l lăsa... interveni Emma.

Deşi cuvintele ei dovedeau că nu-i era indiferent, tânărul răspunse cu gravitate:

— Te rog, seniorita, nu mă jigni atât de adânc, îţi spun, şi vreau să fii încredinţată că nu mi-e frică de armăsarul acesta sălbatic.

— Dumneata nu ştii ce îndrăcit e, zise Arbellez. S-au perindat mulţi pe aici, şi mai toţi au spus că numai Itinti-Ka, supranumit Săgeata-trăsnetului, l-ar putea îmblânzi.

— Dumneata îl cunoşti pe acest Itinti-Ka?

— Nu, ştiu însă că e unul din cei mai buni vânători din lume.

— Şi totuşi, stărui în rugămintea mea.

— Bine, trebuie să mă învoiesc, fiindcă eşti oaspetele meu, îmi pare însă rău de urmări. Te rog să nu-mi faci imputări mai târziu.

Tânărul se apropie de armăsar, îi scoase botniţa, trase pumnalul de la brâu şi lăsă botul calului legat numai de o curea. Apucă apoi cureaua, o înfăşură pe mâna stângă, iar cu dreapta tăie mai întâi piedica de la picioarele dinapoi, apoi de la cele dinainte, şi până să se ridice calul el deja îi sări în spinare. Armăsarul se zbătea, azvârlea, se trântea la pământ, se scula iar, dar călăreţul stătea neclintit. Fu o luptă grozavă

între sălbăticia animalului şi îndărătnicia omului. Calul năduşea, făcea spume la gură, se zbătea, dar omul nu se lăsa. Pulpele lui se strângeau ca nişte cercuri de oţel de flancurile animalului care de-abia îşi mai putea trage sufletul. Armăsarul se ridică atunci cu o ultimă sforţare pe picioarele dinapoi şi porni ca o săgeată peste bolovani, gropi şi tufe, şi cal şi călăreţ pieriră ca o nălucă în depărtări.

— Ei drace, aşa ceva n-am mai văzut de când sunt! zise entuziasmat Arbellez.

— O să-şi frângă gâtul, spuse unul din argaţi.

— Acum nu mai e primejdie, omul a biruit, fu de părere un altul.

— Vai, ce frică mi-a fost! zise Emma, dar cred şi eu că acum nu mai e nici o primejdie. Nu-i aşa, tată?

— Fii fără grijă, dragă, cine are atâta putere ca să se ţie neclintit pe cal, acela merge la sigur. Era ca şi când s-ar fi dat o luptă dârză între doi diavoli. Gândeşte-te că nici Itinti-Ka nu l-ar putea întrece.

— Ai dreptate, senior, zise atunci Ucigătorul-de-bivoli, fiindcă acest senior Unger e însuşi Itinti-Ka, zis Săgeata-trăsnetului.

— Ce, strigă Arbellez, el e?

— Da, întreabă şi pe căpetenia apaşilor, dacă nu mă crezi.

Arbellez se uită întrebător la Inimă-de-urs.

— Da, aşa e, încuviinţă acesta.

— Dacă aş fi ştiut mai dinainte, n-aş fi fost atât de îngrijorat. Mi-era ca şi când aş fi fost chiar eu în spinarea armăsarului.

Aşteptau toţi cu înfrigurare cele ce aveau să vină. După un sfert de ceas, germanul se întoarse. Armăsarul era zdrobit de oboseală, dar călăreţul zâmbea.

— Ei, ce zici senior Arbellez, aşa-i că pot şi eu ce poate Itinti-Ka? întrebă tânărul.

— Păi fiindcă eşti chiar dumneata, răspunse bătrânul zâmbind.

— Aha, după cum văd, taina mea a fost descoperită! râse el.

— Şi misterul prinţului savanelor s-a sfârşit, adăugă Emma.

— Şi acum, zise tânărul arendaşului, îmi dai voie să te însoţesc în inspecţia dumitale călare, senior Arbellez?

— Oare nu e prea obosit calul?

— Chiar dacă, trebuie, fiindcă aşa vreau eu.

— Bine, vino.

Înconjurară călare păşunile unde păşteau caii, vacile, catârii, boii, oile şi caprele moşiei şi se întoarseră acasă. Când tânăra indiană se duse spre camera ei şi trecu prin faţa uşii contelui Alfonso, acesta îi ieşi în prag.

— Karja, pot să-ţi vorbesc ceva în astă seară? întrebă el.

— La ce ceas şi unde? întrebă la rândul ei.

— Două ore înainte de miezul nopţii, sub copacul de lângă pârâu.

— Bine, vin.

După ce se înseră, se adunară cu toţii la masă în sufragerie; numai contele Alfonso lipsea. El o aştepta pe Karja la locul hotărât. Când aceasta veni, Alfonso băgă de seamă că fata e mai tăcută ca de obicei.

— Ce ai, Karja, oare nu mă mai iubeşti? o întrebă el.

— Ba da, deşi n-ar trebui să te mai iubesc. Nu pari de fel bucuros că am scăpat din ghearele comanşilor.

— Ce fel de vorbe sunt astea?

— Altminteri n-ai fi insultat pe salvatorii mei.

— Ăştia-s oameni care n-au ce căuta în conac, locul lor e afară, lângă vite,

— Nu eşti mărinimos, Alfonso, zise fata clătinând capul ei frumos.

— Ba da, draga mea, dar nu pot să sufăr oameni urâţi.

— Nu cumva găseşti că Săgeata-trăsnetului, vânătorul, e urât?

— Care, cercetaşul şi călăreţul acela renumit? Nu l-am văzut doar niciodată în viaţa mea.

— Ba l-ai văzut, e străinul pe care l-ai insultat astăzi.

— Zău! Abia acum înţeleg provocarea la duel.

— Şi o să te baţi cu el?

— Nici prin gând nu-mi trece! Nu e de neam nobil ca mine.

Indiana îl iubea pe Alfonso şi se temea pentru viaţa lui.

— Bine faci, zise ea, altfel ai fi pierdut.

— Te cred, dragă. M-ai văzut tu vreodată trăgând cu puşca?

— Nu.

— Atunci n-ai cum să ştii ce pot. Un nobil, un conte trebuie să înveţe să mânuiască spada şi pistolul mai bine ca un vânător. Ai să vezi tu după ce vei fi soţia mea câte ştiu eu.

— O, cât nădăjduiesc că o să vie şi vremea aceea, deşi mi-eşti drag şi am fi foarte fericiţi împreună... oftă ea.

— O să fim, drăguţă, mai curând sau mai târziu, n-are importanţă. Cunoşti doar condiţiile pe care ţi le-am pus.

— O, sunt aspre, căci va trebui să-mi calc jurământul şi să-mi trădez neamul...

— Jurământul n-are nici un preţ, căci l-ai făcut pe când erai încă un copil şi neamul tău nu mai există ca popor. Dacă îţi sunt drag într-adevăr, şi vrei să fii soţia mea, poporul meu va fi şi al tău. De aceea, am venit acum la hacienda del Erina,

ca să te hotărăşti. Dacă trebuie să plec şi de data asta fără tine, mă întorc în Spania şi nu mă mai vezi în viaţa ta.

— O, zise Karja cuprinzându-l de gât, mi-eşti atât de drag... Crede-mă!

— Dacă e aşa, dovedeşte-mi-o. Avem nevoie de comoara din peşteră pentru a da un nou rege patriei, şi cea dintâi grijă a acestui rege va fi să-ţi dea un titlu de nobleţe, ca să poţi deveni contesă de Rodriganda.

— Crezi?

— Ţi-o jur, după cum ţi-am jurat de atâtea ori.

— Şi nu ai să te dai de gol faţă de fratele meu că eu am fost aceea care ţi-am destăinuit secretul?

— Niciodată. N-o să afle niciodată cine a luat comoara.

Alfonso îşi dădea seama că indiana începe să cedeze şi nu mai putea de bucurie. Se prefăcea doar că o iubeşte ca să-i smulgă secretul, fiind gata să-i promită orice numai ca să o determine să-i spună ceea ce vroia să afle.

— Bine, zise indiana cu hotărâre, îţi voi dezvălui taina, dar de-abia în ziua logodnei noastre.

— Nu se poate, dragă, nu merge cum crezi tu. Titlul de nobleţe nu-l poţi obţine decât după ce vom avea comoara, şi numai după aceea ne putem logodi după legile ţării mele.

— E-adevărat ce spui?

— Cât se poate de adevărat, Karja, crede-mă. Ştii doar foarte bine că nu pot trăi fără tine. Tu eşti într-adevăr copil de domnitor, totuşi, după legea spaniolă, obârşia ta regească n-are valoare. Mie îmi eşti mai scumpă ca toate reginele de pe lume, dar în faţa oamenilor e altceva. N-ai încredere în mine, iubito? zise el sărutând-o.

— O, dragul meu, cum te poţi îndoi de simţămintele mele? spuse ea convinsă. Îţi pun însă o condiţie neînsemnată: să-mi

dai în scris că te vei căsători cu mine îndată ce vei pune mâna pe comoară.

— Cu plăcere, drăguţă! Tot aşa aveam şi eu de gând să fac. Şi-acum s-auzim: unde se află comoara?

— Mai întâi înscrisul.

— Bine, îl vei avea mâine dimineaţă.

— Cu iscălitura şi pecetea ta?

— Bineînţeles.

— Atunci, mâine seară îţi voi descrie locul.

— De ce tocmai seara? Eu voi avea înscrisul gata pe la amiază. Pot veni la vremea prânzului la tine?

— Nu, căci s-ar putea să te vadă cineva.

— Atunci vino tu la mine.

Contele o mai sărută o dată, deşi cam în silă, căci pe cât era el de afemeiat, indiencele nu erau pe gustul lui.

În vremea aceasta, Unger se plimba prin grădină. Se aşeză pe o bancă vrând să mai respire puţin aer înainte de a se duce la culcare, când auzi paşi prin apropiere şi o văzu pe Emma venind. Fata nu-l zărise încă şi, când dădu cu ochii de el, vru să se dea îndărăt.

— Mă rog, seniorita, zise tânărul sculându-se de pe bancă, poftim de şezi că eu tocmai plecam.

— A, dumneata erai? spuse ea recunoscându-l. Credeam că te-ai culcat de mult. Găsesc însă că venirea mea nu trebuie să te pună pe fugă.

— Atunci îmi îngădui să stăm puţin de vorbă?

— Cu plăcere.

Pe când vorbeau, căpetenia apaşilor stătea pe iarbă şi privea îngândurat la stele... Auzind vorbă, crezu că e Karja şi, fiindcă îl ştia pe conte că dă târcoale mereu surorii sale şi că fata nu-l priveşte cu ochi răi, îşi închipui că sunt ei. Se dădu

binişor mai aproape.

— Taina, zicea tânărul german, va rămâne totuşi o taină pentru mine.

— Ce te face să crezi? îl întrebă Emma.

— Din conformaţia munţilor. Nu voi găsi niciodată peştera comorilor, deşi ştiu că mă aflu în preajma ei.

— De unde ştii?

— După însemnările de pe hartă.

— Atunci ai găsit un punct de plecare, ia-te după el şi caută mai departe.

— Mă întreb dacă sunt îndreptăţit s-o fac.

— Ai însă dreptul s-o descoperi, chiar dacă nu şi acela de a te folosi de ea. Nu preţuiesc nici eu valoarea aurului, ştiu însă că mulţi aleargă după el. Eu zic să cauţi comoara, senior; mi-ar pare bine s-o găseşti.

— Da, da, puterea aurului e mare... zise tânărul. Îngândurat. Oare cui va fi aparţinând comoara? Probabil urmaşilor acelora care au ascuns-o.

— De la cine ai dumneata harta? întrebă Emma curioasă.

— De la un indian, după cum ţi-am mai spus. Fusese rănit şi a murit înainte de a-mi putea da prin viu grai lămuririle necesare.

— Şi nu scrie nici un nume pe ea?

— Nu, doar într-un colt o însemnare ciudată pe care n-o înţeleg. Ai dreptate, domnişoară, voi căuta mai departe comoara şi, dacă o voi găsi, nici nu mă ating de ea; o voi da celor ce li se cuvine de drept.

— Eşti un om de onoare, domnule, spuse cu căldură spaniola.

— Sunt un om cinstit, atâta tot, răspunse el cu simplitate.

— Un om ca dumneata e mai bogat decât omul cel mai

avut.

— Aş fi, seniorita, dacă o altă comoară, un suflet ales, mi-ar îngădui vreodată să sper că va fi al meu, zise el cu tremur în glas.

— Şi cine poate fi? întrebă Emma emoţionată.

— D-ta, seniora, răspunse el apucându-i mâna.

— Atunci speră, răspunse ea plecând ochii.

— Adevărat? strigă el plin de fericire.

— Da, Antonio. Mi-ai fost drag din clipa în care te-am văzut.

El o cuprinse pe după mijloc şi o sărută blând. A doua zi dimineaţa, de-abia deschisese ochii şi se pomeni cu arendaşul la el în cameră.

— Am la dumneata o rugăminte, zise bătrânul.

— Pe care o voi îndeplini dacă îmi stă în putinţă, răspunse tânărul zâmbind.

— Uite ce e: dumneata te afli aci într-un pustiu unde nu poţi avea de nici unele, pe când eu am de toate din belşug, iar nevoile casei şi ale mele... Dacă vrei să-ţi cumperi ceva, chiar şi haine, ţi le pot vinde eu foarte ieftin.

— Bine, primesc propunerea dumitale, cu o condiţie însă: să nu-mi ceri prea mult, fiindcă sunt ceea ce se cheamă un vânător şi n-am de ce cheltui mult.

— Ceva ceva tot trebuie să câştig şi eu, măcar că nu ţin numaidecât. Vino să-ti arăt cămara.

Peste un ceas, când tânărul se privi în oglindă nu se recunoscu nici el singur. Era îmbrăcat în pantaloni negri, avea cizme cu carâmbi înalţi, cu pinteni mari, o cămaşă albă ca zăpada şi un surtuc scurt cu nasturi poleiţi; pe cap avea o pălărie cu marginile late. Era tuns scurt şi barba retezată. Când intră în sufragerie, Emma roşi toată, iar Karja de-abia

acum îşi dădea seama ce bărbat frumos era tânărul neamţ. Cei doi indieni părură că nici nu bagă de seamă schimbarea. Contele însă turba de mânie. Totuşi gândul că în curând avea să pună mâna pe comoară îl făcea mai îngăduitor. Dar la vederea tânărului fu cât p-aci să se scoale de la masă. După ce sfârşiră, Emma rugă pe tânăr şi pe tatăl ei să mai rămână.

— Tată, zise fata bătrânului, ştii că ieri ne-am gândit mult cum ne-am putea arăta recunoştinţa faţă de domnul Unger.

— Da, draga mea, m-am gândit şi eu cum aş putea s-o fac mai bine.

— Să-ţi spun eu atunci.

— Chiar te rog.

— Ei bine, află atunci că ne-am logodit aseară.

Bătrânului i se umplură ochii de lacrimi.

— Şi vrei dumneata, domnule Unger, într-adevăr să devii fiul unui om simplu? spune, întrebă el mişcat.

— Din toată inima! Dar vezi că eu sunt sărac, foarte sărac, senior...

— Nu-i nimic, sunt eu suficient de bogat ca să ajungă pentru amândoi. Veniţi să vă îmbrăţişez, dragi copii! Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toţi, pentru ca ziua asta să fie începutul unei vieţi fericite.

Erau încă îmbrăţişaţi când uşa se deschise şi intră contele.

Acesta, văzând scena, rămase uimit în prag. Înţelegând apoi cele întâmplate, se făcu alb la faţă de ciudă.

— Văd că vă deranjez, se scuză el.

— Nu vă retrageţi, îi spuse Arbellez, înainte de a afla că fiica mea s-a logodit cu domnul Unger.

— Le doresc mult noroc!

Şi cu aceste cuvinte, rostite cu mânie ascunsă, contele dispăru.

Pedro Arbellez se grăbi să-i convoace pe toţi cei prezenţi în conac pentru a le declara că este zi de sărbătoare, deoarece se va celebra logodna senioritei Emma. Toată hacienda şi împrejurimile ei răsunau de chiotele şi cântecele vaqueros-ilor şi indienilor aflaţi în slujba lui don Pedro. Cu toţii se simţeau apropiaţi de stăpânul lor şi recunoşteau în vânător un logodnic demn de frumoasa fiică a lui don Pedro.

Când mai târziu Unger ieşi în livadă, căpetenia mixtecaşilor îl întâmpină cu aceste cuvinte:

— Eşti un adevărat viteaz, fratele meu de inimă, îl învingi pe duşman şi o cucereşti pe cea mai frumoasă seniora din toată ţara. Wahkonda să-ţi dea binecuvântarea sa, iată ce-ţi doreşte fratele şi prietenul tău.

— Adevărat, a dat norocul peste mine. Dintr-un biet vânător hoinar şi sărac, o să ajung un arendaş avut.

— Nu, zise indianul grav, bogat ai fost fiindcă ai în mâna ta harta care te îndrumă la peştera comorilor regilor noştri.

Tânărul tresări.

— De unde ştii tu?

— Vezi că ştiu. Vrei să-mi arăţi şi mie harta?

— Da.

— Chiar acum?

— Bine, vino cu mine.

Unger îl duse în camera lui şi-i puse înainte documentul zdrenţuit. Tecalto aruncă o privire la semnul din coltul hârtiei şi zise:

— Aşa e, acesta e semnul făcut de Toxertes, care a fost tatăl tatălui meu. A trebuit să plece din ţinuturile acestea şi nu s-a mai înapoiat niciodată. Zici că eşti sărac, dar nu eşti. Vrei să vezi comoara regilor noştri?

— Poţi tu să mă duci la ea?

— Da.

— Cui aparţine comoara?

— Mie şi surorii mele Karja. Noi suntem singurii urmaşi ai regilor mixtecaşilor. Vrei să te duc în peşteră?

— Da.

— Atunci fii gata la miezul nopţii. Drumul acesta nu se poate încredinţa decât întunericului nopţii. Nimeni nu trebuie să afle de el. Numai femeii aleasă de tine i-o poţi spune, căci ea ştie de strădania ta pentru găsirea comorii.

— Cine ţi-a spus?

— Am auzit tot ce-aţi vorbit azi-noapte în grădină. Ai planul în stăpânirea ta şi totuşi nu vroiai să iei nimic din bogăţii. Doreai mai întâi să cercetezi dacă mai există moştenitori. Eşti un om cinstit, cum se găsesc prea puţini printre albi, semenii tăi, de aceea îţi va fi îngăduit să vezi comoara.

După vreun ceas, pe când ceilalţi se aflau în grădină, indiana se furişă în camera contelui.

— E gata înscrisul? întrebă ea.

— Ştii să citeşti?

— Da, răspunse fata cu mândrie.

— Uite-l.

Alfonso întinse Karjei o foaie de hârtie, pe care scria următoarele:

„Mă oblig prin aceasta, ca îndată după primirea comorii rămasă de la regii mixtecaşilor, să mă căsătoresc cu Karja, urmaşa şi moştenitoarea acestora.

ALFONSO

Conte de Rodriganda y Sevila”

— E bine aşa? întrebă el.

— Cuvintele sunt cum trebuie, lipseşte însă pecetea.

— Nu e numaidecât de trebuinţă.

— Aşa mi-ai făgăduit.

— Bine, fie, zise contele stăpânindu-şi nemulţumirea.

Picură ceară roşie şi apăsă pecetea peste ea, sub iscălitură.

— Gata, Karja mea dragă. Şi-acum, îţi cer să te ţii şi tu de cuvânt.

— Mă voi tine. Ştii tu unde se află muntele El Reparo?

— Da, la vreo patru ore de drum de-aci, spre răsărit.

— Se aseamănă foarte mult cu un stăvilar înalt; din vârf pornesc trei pâraie devale. Cel mijlociu e mai important. Izvorăşte dintr-o dată cu putere din pământ. Cum te apleci şi păşeşti prin apă până la locul de unde ţâşneşte, ajungi târându-te la gura peşterii.

— După cum spui, e ceva foarte lesne.

— Cât se poate de lesne.

— E nevoie de lumină?

— Vei găsi facle pe dreapta, la intrarea în peşteră.

— Asta e tot ce aveai să-mi spui?

— Da, tot.

— Şi comoara se află cu adevărat acolo?

— Da.

— Îţi mulţumesc, drăguţă. De acum încolo socoteşte-te logodnica mea şi în curând soţia contelui Alfonso de Rodriganda. Acum du-te, ca să nu dea cineva peste tine.

Karja plecă. Jertfa pe care o adusese pe altarul dragostei o apăsa ca o grea povară pe suflet. Trebui să ia parte în ziua aceea la logodna prietenei ei Emma, pe când inima îi sângera.

Contele nici nu se urni în ziua aceea din camera lui. După-

amiaza veni o ştafetă călare care îi aduse o scrisoare din capitala ţării, Mexic. După ce o citi rămase câtva timp pe gânduri, privind încruntat înaintea lui, apoi murmură:

— O crimă...? fie! Dar prin ea voi câştiga o coroană de conte. Ce bine s-a nimerit că mă şi pregătisem de plecare! Voi duce cu mine o bogăţie pentru care mă vor invidia mulţi regi şi împăraţi...

Scrisoarea conţinea următoarele:

„Dragă nepoate,

Am primit câteva rânduri de la tatăl tău. Scrisoarea a sosit la o săptămână după plecarea ta. Trebuie neapărat să pleci în Spania la moşia Rodriganda, după ce va muri mai întâi bătrânul Fernando. Vino! Între timp, căpitanul Landola va sosi la Veracruz.

Unchiul tău Pablo Cortejo

3. Comoara mixtecaşilor

Peste zi contele porunci celor doi servitori ai săi să-i facă bagajele, şi seara la cină spuse lui Arbellez că e silit să plece chiar în noaptea aceea. Oricât ar fi părut de ciudată această plecare, arendaşul nici nu-l întrebă pentru ce şi nici nu căută să-l oprească.

Când Alfonso ieşi mai târziu din casă, o găsi pe Karja în grădină. Încredinţat că şi-a ajuns scopul, făcu imprudenţa să-i spună:

— I-am spus adineauri lui Arbellez că plec.

— Unde? îl întrebă ea mirată.

— La Mexic.

— Şi comoara?

— O voi lua cu mine, adică o parte din ea. Servitorii mei vor lua câţiva catâri cu ei şi vom porni chiar acum la muntele El Reparo să încărcăm cât vom putea mai mult. De acolo ne ducem de-a dreptul la Mexic.

— Şi când te întorci?

— Nu ştiu încă.

— Vei veni să mă iei de aici?

— Da, îndată ce-mi voi putea ţine cuvântul.

— Dacă voi vedea că nu te întorci, voi veni după tine la oraş.

— Mă rog, mă rog... Îţi interzic să întreprinzi ceva. Trebuie să mă aştepţi aci, m-ai înţeles?

Îi vorbea răstit şi semeţ.

— Cum, aşa-mi vorbeşti? îl întrebă ea îndurerată. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că un conte de Rodriganda se poate purta astfel cu soţia lui.

— Tu eşti de vină. Dacă vei urma să fii atât de arogantă pe viitor nu te voi putea introduce în cercurile noastre aristocratice.

Fata îl privi încremenită, apoi bâigui înspăimântată:

— Simt că... m-ai... înşelat. Voiai numai să ştii unde se află comoara.

— Un conte nu înşeală niciodată, am fost însă ceva mai şiret decât tine. Comoara e acum a mea, şi dacă ai să te împotriveşti dorinţelor mele, mă consider dezlegat de cuvântul dat.

Karja scoase un ţipăt de groază.

— Mincinosule! Trădătorule! răcni ea. Contele se înspăimântă de nesocotinţa lui. Auzi paşi apropiindu-se. I se făcu frică şi o porni în grabă spre locul unde ştia că-l aşteptau servitorii săi. Karja se târî împleticindu-se până în casă, şi căzu leşinată în braţele lui Arbellez. Alergară toţi încoace şi-ncolo. În zăpăceala care se produsese, nimeni nu băgă de seamă lipsa lui Unger şi a Ucigătorului-de-bivoli. Emma îngenunchease lângă fată şi o mângâia dezmierzând-o. Indiana se trezi din leşin, şi cu ochii fulgerând de mânie începu să strige:

— Uf! Care din voi merge cu mine să-l prindă şi să-l ucidă pe conte, pe acest mincinos şi trădător? Vrea să ia comoara regilor din peşteră şi a plecat împreună cu doi servitori la muntele El Repar o...

— Doamne! Doamne! Şi vânătorul, şi Tecalto tot într-acolo s-au dus! N-ar fi trebuit să o spun, dar lucrurile au luat o astfel de întorsătură încât n-am ce face.

— O primejdie, mare primejdie! strigă îngrozită indiana. Contele îi va găsi în peşteră şi-i va ucide. Senior Arbellez, suflă în corn să se-adune argaţii, să plece cu toţii la peşteră

ca să-i scape de la moarte.

Se produse o învălmăşeală de nedescris, numai apaşul îşi păstra toată liniştea. Privirea lui se aţintise spre Karja, care, în furia ce o cuprinsele, redevenise o adevărată indiană.

— Cine ştie unde se află peştera? întrebă el.

— Eu, răspunse Karja, vă pot conduce la ea.

— Se poate merge călare?

— Da.

— Atunci daţi-ne un argat să mă duc numai cu el. Nu e trebuinţă de mai mulţi, fiindcă avem de-a face doar cu trei inşi.

— Merg şi eu, strigă Arbellez.

— Nu se poate, hotărî apaşul, trebuie să rămâi la conac. Daţi-mi un om, ceilalţi să apere conacul.

Înainte cu vreo câteva ceasuri, curând după ce se terminase petrecerea logodnei, Inimă-de-urs intră în camera lui Unger şi-l întrebă numai atât:

— Eşti gata?

— Da.

— Atunci, haidem.

Tânărul se înarmă şi porni după indian. Afară stăteau trei cai înşeuaţi, dintre care unul de povară.

— Ce rost au desagii aceştia? întrebă el pe indian.

— Ti-am spus doar că nu eşti sărac. Tu n-ai vrut să jefuieşti comoara regilor, de aceea vei lua din ea cât poate duce un cal în spinare.

— Ce-ţi trece prin gând, omule! spuse neamţul înmărmurit.

— Va fi aşa cum am spus: încalecă şi urmează-mă.

Indianul se sui pe cal, apucă de căpăstru calul de povară şi porni alături de Unger. Era întuneric beznă, dar Tecalto

cunoştea bine drumul şi caii mexicani, pe jumătate sălbatici, vedeau noaptea ca pisicile. Ucigătorul-de-bivoli nu vorbea. În tăcerea nopţii nu se auzea decât tropotul cailor. Merseră astfel vreme de trei ceasuri. Deodată se auzi murmur de apă. Ajunseseră la un pârâu. O ţinură în lungul malului şi se pomeniră înaintea lor cu un munte împădurit. Indianul descăleca.

— S-aşteptăm până ce se va lumina de ziuă, zise el.

— Peştera e aproape de aci? întrebă europeanul.

— Da. Colo, unde izvorăşte pârâul intri în apă şi te târăşti prin gaură înăuntru, într-o peşteră mare cu multe despărţituri, peşteră pe care n-o cunoaşte nimeni în afară de mine şi de Karja.

— Nu va fi spus ea nimănui de peşteră?

— Nu. Karja ştie să păstreze o taină.

Tânărul îşi aminti de ce-i spusese Emma şi zise:

— Totuşi există cineva care stăruie să afle de la ea taina: contele Alfonso.

— Uff!

— Eşti prietenul meu, de aceea trebuie să-ţi spun ce ştiu: Karja îl iubeşte.

— Ştiu şi eu.

— Dar dacă îi dezvăluie taina?

— Mai sunt şi eu pe-aici! Contele nu va pune mâna nici pe cea mai mică părticică din comoară.

— Comoara e mare?

— Ai s-o vezi. Dacă ai socoti aurul pe care-l posedă întregul Mexic, n-ar ajunge nici măcar să egaleze a zecea parte a acestei comori. A existat un singur alb care a reuşit, să o vadă şi...

— L-aţi omorât?

— Nu. Nu a fost nevoie să-l omoram, pentru că şi-a pierdut minţile de emoţie şi bucurie. Albii nu rezistă la vederea unor mari bogăţii. Numai indienii sunt destul de stăpâni pe sine pentru a le face fată.

— Şi mie vrei să mi-o arăţi?

— Nu pe toată. Vei vedea numai o parte din ea...

Tăcură. Germanul se simţea impresionat fără să ştie de ce. La răsărit se ivi o geană de lumină şi lucrurile începură încetul cu încetul să se desluşească în jurul lor. Unger zări acum bine muntele El Reparo cu povârnişul său abrupt. Din vârf se prăvălea o apă lată de vreun metru şi adâncă de vreun metru şi jumătate.

— Aceasta e intrarea? întrebă el.

— Da, răspunse Ucigătorul-de-bivoli. Dar deocamdată nu intrăm. Trebuie să ascundem mai întâi caii. Posesorul unei comori trebuie să fie prevăzător.

Cei doi îşi duseră caii mai în sus pe munte, până ce indianul se opri lângă un tufiş mare, în spatele căruia se afla o vâlcea adâncă, unde caii puteau rămâne fără să fie observaţi. Se întoarseră apoi la râu, având grijă să-şi şteargă urmele, ale lor şi ale cailor. Ajunşi la stânca prin a cărei spărtură curgea râul, Ucigătorul-de-bivoli glăsui:

— Acum vino după mine! Şi intrând în apa râului înainta, cufundându-se în ea până la umeri. Deasupra capului atârna stânca. După un drum destul de obositor ajunseră la un fel de boltă sub care, spre surprinderea lui Unger, aerul era uscat.

— Întinde-mi mâna, îi spuse indianul vânătorului, şi-l călăuzi în interiorul unei peşteri. Apoi îl părăsi pentru câteva clipe, îndepărtându-se câţiva paşi de el. Deodată Unger văzu străfulgerând o lumină. Se aprinsese o făclie.

În clipa următoare se aprinseră parcă alte zeci şi zeci de

alte făclii, iluminând feeric întreaga peşteră, spre surprinderea şi încântarea sa.

— Aceasta e peştera comorii regilor, zise indianul. Fii tare şi nu te lăsa impresionat de ele.

Trecu o bucată de vreme până ce germanul să-şi poată obişnui ochii cu minunăţiile din fata lui. Peştera, înaltă şi încăpătoare, pardosită cu lespezi de piatră, era plină toată cu pietre preţioase şi aurării.

— Aceasta e peştera comorilor, repetă indianul, şi tot ce vezi aici îmi aparţine mie şi surorii mele Karja, cei din urmă din neamul mixteca.

— Atunci eşti mai bogat decât mulţi regi şi împăraţi de pe pământ, răspunse Unger.

— Te înşeli. Sunt mai sărac decât tine sau oricare altul. Sau îl invidiezi pe nepotul unui monarh a cărui putere s-a spulberat şi a cărui ţară zace în ruine. Războinicii care au purtat acele podoabe erau iubiţi şi stimaţi de neamul lor. Un cuvânt grăit de ei însemna viaţă sau moarte. Comorile lor s-au păstrat, dar locurile sfinte în care lis-au îngropat osemintele au fost profanate şi călcate în picioare de către albi, iar cenuşa lor a fost răspândită în cele patru colţuri ale orizontului. Nepoţii lor rătăcesc prin păduri şi câmpii ca să vâneze bivoli. A venit albul; el minţea şi înşela, ucidea şi izbea din toate părţile în neamul meu, ca să-i smulgă comorile. Pământul îi mai aparţine, dar este pustiit şi indianul si-a ascuns comorile în adâncurile pământului, ca să nu cadă în mâinile tâlharilor. Dar tu nu eşti ca ceilalţi, inima ta e curată, nu e pătată de crime. Tu ai salvat-o pe sora mea din mâinile comanşilor, tu eşti fratele meu. Şi de aceea vreau să iei din aceste comori atât cât poate duce un cal. Te rog însă să ţii seama că poţi alege numai două feluri de lucruri. Aici sunt

pepite de aur şi dincolo sunt podoabe de preţ coliere, inele şi alte obiecte preţioase. Alege-ţi din ele ce-ţi place. Celelalte însă sunt obiecte de cult, sfinte. Pe ele lumina soarelui nu trebuie să le mai vadă, soarele care a putut privi nepăsător prăbuşirea mixtecaşilor.

Unger privea la pepitele de aur şi la podoabele scânteietoare şi simţea o uşoară ameţeală.

— Dar aici, spuse el, sunt valori de sute şi sute de mii de dolari, pe care tu mi le dăruieşti!

— Nu, te înşeli. De milioane de dolari.

— Dar eu nu pot primi asemenea valori uriaşe.

— De ce? Dispreţuieşti darul prietenului tău?

— Nu, dar nu pot accepta ca pentru mine să te lipseşti de atâtea bogăţii.

Indianul îşi scutură capul.

— Nu ai dreptate. Nu mă lipsesc de nimic. Ceea ce vezi tu aici e numai o parte a comorii pe care muntele El Reparo o ascunde în adâncurile sale. Mai există aici multe peşteri despre care nici măcar Karja, sora mea, nu ştie. Numai eu le cunosc şi atunci când am să mor eu, nu o să mai ştie nimeni de ele. Acum plec să verific şi celelalte locuri de taină. Între timp uită-te la bogăţiile de aici şi pune la o parte pe acelea pe care le alegi. După ce mă întorc, le punem în desagă şi le încărcăm, pe spinarea calului, apoi ne întoarcem acasă, la Estancia.

Ucigătorul-de-bivoli înfipse făclia în pământ şi se îndreptă spre capătul peşterii, unde dispăru după câteva clipe.

Unger stătea acum singur în mijlocul comorilor imense. Câtă încredere are indianul în mine, gândi el în sinea sa. Îl cuprinse iarăşi ameţeala la gândul că putea să ia atâtea bogăţii.

În vremea aceasta, contele Alfonso ajunse pe alt drum la peşteră. Nu vroia însă ca servitorii să ştie la ce-a venit, de aceea, când zări pârâul, le zise:

— Voi să m-aşteptaţi aci, mă-ntorc numaidecât.

— Ce ziceaţi c-avem de încărcat?

— Nu e treaba voastră. Să staţi aici până ce vin eu înapoi.

Şi contele porni singur spre gura peşterii. Când intră înăuntru se miră văzând lumină. Totuşi nu se dădu îndărăt, ci păşi în vârful degetelor mai departe. Deodată rămase încremenit. Colo, la câţiva paşi de el, văzu un om îngenuncheat care alegea giuvaeruri de preţ şi le punea alături, pe o lespede de lângă el. Cine să fie omul acesta? Omul întoarse o clipă capul într-o parte şi contele îi zări faţa.

— A, neamţul, murmură el printre dinţi. Cine să-i fi arătat peştera? E singur, sau însoţit de cineva?

Privi în juru-i. Nu văzu pe nimeni. Nu bănuia că indianul se afla într-o încăpere de alături.

— Aşadar, nu e decât el aici, îşi zise contele zâmbind, sinistru. Am cel mai bun prilej să mă răzbun. Omul acesta trebuie să moară!

Văzu aproape de el o măciucă de lemn tare, încrustată cu bucăţi tari de sticlă, a cărei lovitură trebuia să fie mortală. Apucă măciuca şi se apropie tiptil de tânăr. Cu o izbitură îl culcă grămadă. Scoase apoi un urlet de triumf.

— A mea! A mea e întreaga comoară! răcni el că scos din minţi.

Dar ce fu asta? Rămase încremenit. Se îngălbeni şi ochii lui se căscară mari de spaimă, ca şi când ar fi avut în faţa lui o stafie. Dintr-un ungher se desprinse o făptură omenească, care-l privea încruntat. Era indianul. Dintr-o săritură Ucigătorul-de-bivoli fu lângă el şi-l apucă de umeri.

— Ce cauţi aici, câine? strigă indianul.

Contele nu putu scoate nici un cuvânt, în faţa acestuia se simţea neputincios. Îşi dădea seama că e pierdut, vedea moartea cu ochii. Se cutremură.

— L-ai ucis? şuieră indianul arătând, spre tânărul doborât.

— Da, răspunse contele tremurând de spaimă.

— Pentru ce?

— Comoara... comoara e de vină.

— Minţi! Îl urai... Îi hotărâseşi mai de mult moartea. Vai şi-amar de tine, ticălosule!

Indianul se aplecă, asupra prietenului său care zăcea nemişcat. Contelui i-ar fi fost acum lesne să apuce măciuca şi să-l izbească şi pe el în cap, dar teama de acest vestit cibolero îi paraliza mişcările.

— E mort! zise indianul ridicându-se. Te voi judeca îndată şi osânda ta va fi cea mai grozavă din câte au fost până acum. Te voi face să mori de mii şi mii de ori...

Indianul încrucişa mâinile pe piept şi privi întunecat pe ucigaş.

— Ah! tremuri! rosti el cu dispreţ. Vierme! Cine ţi-a arătat drumul care duce la peşteră?

Contele tăcu. I se părea că a sosit ziua de apoi şi se afla în faţa judecătorului suprem.

— Răspunde! tună indianul.

— Karja, şopti contele.

Ochii indianului aruncau fulgere.

— Spui adevărul sau mă minţi? Vrei astfel să scapi de osândă?

— Nu mint, ţi-am spus adevărul.

— Atunci trebuie să fi întrebuinţat mijloace drăceşti ca să-i smulgi taina peşterii. Te-ai prefăcut că o iubeşti, nu-i aşa?

Contele nu răspunse.

— Vorbeşte! Numai o mărturisire îţi poate îmblânzi soarta! Ştii ce moarte te aşteaptă? Se află acolo, în vârful muntelui, o baltă, şi în ea cei zece crocodili sfinţi, în pântecele cărora se mistuiau odinioară criminalii acestui ţinut. Aceşti crocodili sunt bătrâni de peste un veac şi flămânzesc de multă vreme. Te voi lega de un copac de la marginea bălţii, ca să pluteşti viu deasupra ei, ameninţat în fiecare clipă să te apuce crocodilii de picioare. Neputându-te ajunge, căci funia va fi scurtă, se vor sfâşia de ciudă între ei, vei sta aşa zile şi nopţi întregi în arşiţă, în putoarea stârvurilor lor, flămând şi însetat, şi numai după ce leşul tău va cădea putrezit de pe frânghie, vei fi mâncat de aligatori.

Alfonso asculta înfiorat aceste cuvinte. Amuţise de groază şi nu putea scoate un cuvânt.

— Numai o mărturisire onestă îţi poate îmbunătăţi soarta, repetă indianul. Aşadar, i-ai spus surorii mele că o iubeşti?

— Da, murmură ticălosul.

— Şi totuşi nu era adevărat?

— Nu.

— Dar ea te iubeşte? cercetă indianul mai departe.

Alfonso confirmă.

— I-ai făgăduit s-o iei de nevastă?

— Da.

— Şi când ţi-a dezvăluit taina?

— Aseară.

— Ai venit singur?

— Nu, cu doi servitori de-ai mei.

— Unde sunt acum?

— Ceva mai departe de aci.

— Bine. Mortul rămâne deocamdată pe loc, iar tu vei veni

cu mine. Nu te leg, căci e cu neputinţă să-mi scapi. Eşti un vierme pe care-l pot strivi cu o singură lovitură. Urmează-mă!

Indianul îl apucă de braţ şi-l trase spre ieşire. Când simţi răceala apei, contele se dezmetici. Răsuflă adânc şi-şi zicea că totuşi s-ar putea să scape din mâna care îl ţinea încleştat.

— Unde ţi-e calul? întrebă căpetenia mixtecasilor.

— Colo, legat de un copac.

— Şi servitorii tăi?

— După movila aceea.

— Bine, du-mă unde ţi-ai legat calul! Când ajunseră la locul acela, Ucigătorul-de-bivoli legă contelui mâinile la spate, îi prinse, bine gleznele într-o curea şi-i vârî un căluş în gură. Alfonso nu făcea nici o mişcare, i se părea că visează. Indianul se îndreptă apoi spre locul unde bănuia că sunt servitorii după ce luase mai întâi puşca lui Alfonso şi-i văzu vorbind cu însufleţire între ei. Se furişă pe nesimţite până acolo.

— Uff! exclamă indianul, chipurile albe sunt mult prea aproape de peştera comorilor, şi eu ţin să-mi păstrez taina. Oamenii aceştia trebuie să moară.

Îndreptă puşca, ochi, şi trase. Se auziră două detunături şi oamenii se prăbuşiră la pământ cu fruntea găurită.

4. Lacul crocodililor

În timpul acesta, apaşul, însoţit de Karja şi un argat, se apropia pe alt drum de peşteră. Ar fi trebuit să ajungă de mult, dar se rătăciseră din pricina întunericului.

— Aici e pârâul, zise fata. În curând vom fi la gura peşterii.

— Uff! rosti deodată apaşul, arătând urme de copite. Contele cu oamenii săi au trecut pe aici. Să înaintăm cu băgare de seamă.

Nu merse însă mult şi se opri. Zărise catârii, care păşteau printre tufe. Făcu un semn cu mâna ca şi ceilalţi să stea pe loc, iar el dispăru în tufiş; peste puţin însă se auzi chemarea sa uimită. Karja şi cu argatul alergară într-acolo şi săriră de pe cai. Văzură pe cei doi servitori zăcând morţi într-o baltă de sânge.

— Uff! izbucni indiana îngrozită. Oamenii contelui! Oare cine să-i fi împuşcat?

— Ucigătorul-de-bivoli, zise scurt apaşul, şi încalecă iar.

Porni mai departe, urmat de Karja şi argat. După câtva timp tufele se răriră şi ajunseră la al doilea pârâu. Nu-l văzuseră încă pe conte, când un om le ieşi înainte. Era Ucigătorul-de-bivoli, care auzise tropot de cai şi venise să vadă cine poate să fie.

— Unde e Matava-se? întrebă apaşul.

— Mort!

— Cine l-a omorât?

— Contele Alfonso.

— Unde?

— Nu ţi-o pot spune acum, răspunse Ucigătorul-de-bivoli arătând cu ochiul la argat. Să vă duc acolo. Contele zace

legat la loc sigur. Eu l-am prins.

În ochii lui Alfonso se citea groaza. Dar nici Inimă-de-urs şi nici Karja nu-l învredniciră cu o privire. Căpetenia mixtecaşilor zise apaşului când fură lângă el:

— Fratele meu să păzească bine pe acest ticălos până ce mă voi întoarce.

După ce spuse aceste cuvinte, el plecă ca să cerceteze din nou peştera. Când ajunse acolo găsi făclia stinsă. Aprinse alta şi se apropie de Unger. Observă deîndată că acesta nu se afla în poziţia în care îl lăsase şi se grăbi să-l cerceteze din nou. Constată, spre marea lui bucurie, că pulsul germanului bătea normal. Vânătorul îşi revenise probabil de curând şi se mişcase inconştient. Acuma însă zăcea lipsit complet de cunoştinţă. Indianul îl luă cu grijă în braţe şi-l transportă afară, la aer. După ce îl aşeză lin pe iarbă, apaşul, lovind cu putere în ţeava puştii sale, ca şi cum ar fi jurat pe ea, strigă:

— Dacă prietenul meu alb moare, atunci vai şi amar de ucigaşul lui! Sălbăticiunile pădurii să-i smulgă şi să-i devoreze pieptul. Shosh-in-liett, căpetenia apaşilor, a spus aceasta!

După aceea se aplecă peste el şi zise după ce-l examina mai cu de-amănuntul:

— Lovitura de măciucă i-a sfărâmat ţeasta. Faceţi o targa din crengi şi aşezaţi-o pe cei doi cai ca să-l duceţi la conac; eu o să mă duc să caut buruiana oregano care vindecă orice rană şi împiedică fierbinţeala.

În timp ce argatul se ducea să pregătească targa şi Inimă-de-urs după buruiana de leac, Ucigătorul-de-bivoli rămase singur cu sora lui.

— Eşti supărat pe mine? întrebă ea.

— Duhul cel bun a părăsit pe fiica mixtecaşilor, răspunse el fără să o privească.

— Numai pentru scurtă vreme, frate.

— Dar în vremea aceasta s-au întâmplat multe nenorociri. Iubeai pe conte?

— Da.

— Şi credeai că şi el te iubeşte?

— Da.

— Ţi-ai făgăduit că te va face soţia lui şi tu l-ai crezut?

— Da. Mi-a dat înscris prin care se leagă să se ţină de cuvânt.

— Uf! Unde e înscrisul?

— În camera mea.

— Vrei să-l încredinţezi fratelui tău?

— Ia-l. Mă vei putea ierta vreodată?

— Numai dacă vei da ascultare vorbelor mele.

— Aşa voi face. Ce-mi ceri?

— Vei afla-o mai târziu. Acum încalecă şi întoarce-te la hacienda, adună pe toţi fiii neamului mixteca aflaţi acolo şi trimite-i aici. Le vei spune că Tecalto, căpetenia lor, are trebuinţă de ei şi ei vor alerga fără zăbavă.

După un sfert de ceas se întoarse indianul cu buruiana tămăduitoare şi o puse pe rana tânărului. Argatul era şi el gata cu targa. Aşezară binişor pe rănit.

— Şi ce va fi cu contele? întrebă argatul.

— Ăsta îmi aparţine mie! Tu du-l pe alb la conac, Inimă-de-urs rămâne aci cu mine.

Omul îl ascultă şi plecă cu rănitul. Cele două căpetenii stătură tăcute încă puţin timp, după care Ucigătorul-de-bivoli dezlegă picioarele prizonierului pentru ca acesta să poată sta în capul oaselor, apoi îl legă cu o curea de coada calului său. Odată terminată această treabă, el se adresă apaşului:

— Fratele meu să mă urmeze! Se suiră în şa şi porniră la

trap. Fără îndoială, contelui nu-i era prea plăcută situaţia în care fusese pus, deoarece trebuia să se ţină după călăreţi. Îşi zicea în sinea sa că acesta va fi cel mai cumplit drum din viaţa sa.

Ucigătorul-de-bivoli călărea în faţă. El cârmi mai întâi de-a lungul poalelor muntelui abrupt, pentru ca, la un moment dat, să o ia pieptiş. După un drum de mai bine de un ceas, ajunseră pe culmea muntelui. Înaintau acum printr-o pădure seculară deasă. În mijlocul acesteia se ridicau, înconjurate de un zid de plante aproape de nepătruns, ruinele unui vechi templu aztec. Acesta fusese odinioară o piramidă, cu vârful acum teşit, înconjurată de curţi interioare de jur împrejurul cărora se ridica pe vremuri un zid înalt. Acum era doar un morman de ruine şi resturi de construcţii. Într-una din multele curţi împrejmuitoare se făcuse cu timpul o baltă mare, în jurul căreia copacii crescuseră în voie. Aci aduseră cei doi indieni pe conte. Îl dezlegară şi-l dădură jos de pe cal.

Indienii tăcură o bucată de vreme, apoi Ucigătorul-de-bivoli întrebă pe tovarăşul său:

— Fratelui meu îi e drag Săgeata-trăsnetului?

— Da, mi-e drag, răspunse apaşul.

— Albul acesta a vroit să-l omoare. Ce pedeapsă se cuvine unui ucigaş?

— Moartea.

— Atunci să moară.

După ce tăcură câtva timp, indianul întrebă iar:

— Cunoaşte fratele meu neamul mixtecasilor?

— Da.

— A fost odinioară poporul cel mai bogat din tara Mexicului.

— Aşa e, comorile lui erau nenumărate.

— Ştie fratele meu ce s-au făcut aceste comori?

— Nu.

— Căpetenia apaşilor va şti să păstreze o taină?

— Gura mea e ca peretele de stâncă.

— Atunci află că sunt paznicul acestor comori.

— Atunci să le distrugi. În aur domneşte duhul răului.

— În mintea fratelui meu sălăşluieşte înţelepciunea vechilor strămoşi. Altora însă le e drag aurul. Contele acesta vroia să pună stăpânire pe comorile mixtecasilor.

— Cine i-a arătat calea?

— Karja, fiica neamului mixteca.

— Cum? Karja, sora Ucigătorului-de-bivoli?

— Da, răspunse cu amărăciune indianul. Întunericul se lăsase peste sufletul ei, căci îl iubea pe albul mincinos. Îi făgăduise s-o facă soţia lui, ar fi părăsit-o însă după ce ar fi jefuit peştera.

— E un trădător.

— Ce pedeapsă se cuvine unui trădător?

— Moartea.

— Fratele meu a spus adevărul.

— Ştie fratele meu unde se află moartea cea mai cumplită?

— Unde?

— Colo.

Apaşul privi unde arăta indianul.

— În apa aceea sălăşluiesc crocodilii?

— Da. Ţi-i voi arăta îndată.

— Se apropie de baltă; întinse braţele şi strigă:

— Nîkan! Tiatlaka! Veniţi încoa!

Apa începu să se tulbure; zece crocodili se apropiară de mal şi scoaseră hidoasele lor capete afară. Erau groaznici la

vedere.

Alfonso scoase un strigăt de groază.

Cele două căpetenii îi aruncară o privire plină de dispreţ. Indianul nu tresare măcar nici în cele mai groaznice chinuri. El consideră că acela care scoate un singur sunet de văicăreală când este legat la stâlpul de tortură, n-o să ajungă pe câmpurile veşnice de vânătoare, care reprezintă raiul pieilor roşii. De aceea, din copilărie micii indieni sunt obişnuiţi dinadins să suporte orice durere fără să crâcnească. Albii sunt, de cele mai multe ori, dispreţuiţi şi pentru că sunt mai sensibili la durere.

— Îi vezi? întrebă Ucigătorul-de-bivoli. Sunt animale puternice, dintre care nici unul nu numără mai puţin de zece ori zece veri. Şi vezi şi frânghiile pe care le-am luat cu mine? Le-am luat de la slujitorii pe care i-am ucis.

— Îl înţeleg pe fratele meu, îi răspunse scurt apaşul.

— Ce crezi, cât de sus poate sări din apă un crocodil?

— Nu reuşeşte să-şi ridice botul mai sus de un metru deasupra apei, în cazul când fundul lacului este mai adânc şi nu are cum să-şi sprijine coada când sare.

— Şi dacă poate atinge cu coada fundul lacului?

— Atunci se ridică încă o dată mai sus decât în primul caz.

— Aşadar e bine. Fundul lacului fiind adânc, picioarele acestui individ trebuie deci să atârne la cam un metru şi jumătate deasupra oglinzii apei. Cine se caţără pe acest arbore? Tu sau eu?

— Mă sui eu în copac! răspunse apaşul. Amândoi se ridicară, se îndreptară spre Alfonso şi-i legară mâinile la spate, apoi îi trecură nişte curele duble pe sub braţe. De ele au fixat alte două curele. Apaşul apucă de capetele acestora şi începu să se caţere pe trunchiul arborelui de la marginea

apei.

A fost clipa în care contele şi-a dat seama că cei doi aveau de gând într-adevăr să-şi pună planul în aplicare. Pe fruntea sa apărură stropi de sudoare, iar în urechi îi vuia ca un vânt de furtună.

— Îndurare! Îndurare! răcni el deznădăjduit. Fac tot, tot ce-mi veţi cere, numai să nu mă daţi pradă acestor animale înfiorătoare. Vă dau averea mea, toată moşia Rodriganda, renunţ la tot, numai dăruiţi-mi viaţa!

— Ce preţuiesc moşiile tale pe lângă avuţiile din peşteră! Ochii tăi au văzut comoara mixtecasilor, trebuie să mori!

— Indurare! Indurare! gemu contele cu disperare adâncă.

— Dar avut-ai tu îndurare când ai doborât cu măciuca pe prietenul nostru? Avut-ai tu îndurare zdrobind inima unei fete din neamul nostru? Şi câte alte fapte urâte vei mai fi făcut în viaţa ta ticăloasă!

Şi zicând aceste cuvinte, indianul împingea pe conte tot mai aproape de baltă. Îl trase legat de curele sus într-un copac bătrân de la marginea apei şi-l legă de o cracă groasă.

— Daţi-mi drumul... Iertare! se rugă nenorocitul. Vă voi sluji ca un rob toată viaţa... Voi fi sluga voastră.

— Numai conţii au slugi, un indian liber niciodată, fu răspunsul.

Vederea aligatorilor era înfiorătoare. Legară pe Alfonso cu picioarele în jos, în aşa fel ca să nu fie ajuns de crocodili şi vederea lui să-i aţâţe numai.

— Aşa, acum să mergem, zise apaşul după ce coborî din copac, şi porniră călări; în urma lor se auzeau răcnetele deznădăjduite ale nenorocitului.

Când ajunseră în vale, găsiră adunaţi pe malul pârâului o mulţime de indieni. Erau mixtecaşii trimişi de Karja. Inimă-de-

urs plecă înapoi spre conac, lăsându-i singuri cu şeful lor. Acesta privi grav în juru-i, apoi le vorbi astfel:

— Suntem urmaşii unui neam menit să dispară. Ne ucid albii. Năzuiesc la comorile noastre, dar nu le vor avea. Părinţii noştri au ajutat pe ai mei să ascundă aceste comori şi nici unul din ei n-a dezvăluit taina. Veţi fi şi voi asemenea lor?

— Cel mai bătrân dintre ei luă cuvântul în numele tuturor:

— Blestemat fie acela care va spune unui alb locul unde se află comoara!

— Juraţi?

— Jurăm!

— Bine. O parte din comoară trebuie luată de aci. Să vină unul din voi cu mine, iar ceilalţi să pregătească îndată caii.

Aşa făcură. Ucigătorul-de-bivoli se duse în peşteră şi încarcă într-o pătură atâta avuţie cât socoti el că s-ar cuveni lui Săgeata-trăsnetului, se apropie apoi de un ungher unde se afla un fitil, îl aprinse, apoi se îndepărtă repede. Pe malul pârâului îl aşteptau ceilalţi.

Se auzi o bubuitură înăbuşită, pământul de sub picioarele lor se cutremură. Un fum gros ţâşni din munte, stâncile crăpară, iar intrarea de deasupra peşterii se nărui.

Apele râuleţului acoperiră locul unde se aflase intrarea în peşteră; după câtva timp îşi croiră drum spre albia veche. Comoara regilor mixtecaşi era îngropată pentru totdeauna.

— Daţi-vă mâinile şi juraţi încă o dată că veţi păstra secretul până la moarte, le porunci Ucigătorul-de-bivoli oamenilor săi.

Indienii jurară şi pe chipurile lor era întipărită hotărârea de a-şi ţine cu orice preţ jurământul.

Ei mai priviră încă o dată locurile unde fuseseră, în ultimele douăzeci şi patru de ore, martorii atâtor întâmplări

neobişnuite; după care se răspândiră care încotro.

Când apaşul se întoarse la conac de la muntele El Reparo unde lăsase pe indieni, îi găsi pe toţi foarte trişti. Emma stătea la căpătâiul rănitului şi Karja căuta s-o mângâie cât putea.

— Unde e Tecalto? întrebă arendaşul văzându-l singur.

— A rămas la munte.

— Pentru ce?

— Nu ştiu, nu mi-a spus. Arendaşul murmură necăjit:

— „Nu ştiu”, „nu mi-a spus”, „nu pot să spun”, astfel de răspunsuri n-au nici un înţeles.

— Fratele meu n-are decât să nu mă întrebe lucruri care nu mi-e îngăduit să le spun. Căpeteniei apaşilor nu-i plac vorbe de prisos ci fapte.

— Totuşi aş vrea să ştiu ce s-a petrecut sus la munte.

— Ţi-o va spune fiica mixtecaşilor.

— Şi ea tace.

— Atunci o va face Ucigătorul-de-bivoli când se va înapoia.

— Fratele meu să mă călăuzească până la Săgeata-trăsnetului, ca să-i pot examina rana!

— Bine, vino!

Când oamenii ajunseră în odaia lui Unger, găsiră lângă el pe cele două fete. Emma plângea, iar indiana stătea tristă şi tăcută. Rănitul, cu ochii închişi, se zvârcolea de durere, dar nu scotea nici un sunet. Când indianul îi pipăi capul, faţa tânărului se contractă, dar nu se auzi nici un geamăt.

— Ei? întrebă arendaşul.

— Va trăi. Puneţi-i însă mereu buruiana de leac pe rană.

— Mâine va veni şi medicul.

Buruiana Oregano face mai mult decât el. Are fratele meu vreun argat bun călăreţ şi vânător?

— Da, bătrânul Francisco.

— Să i se dea un cal din cei mai buni ca să mă însoţească.

— Unde?

— La comanşi.

— La comanşi? Sfinte Dumnezeule! Ce faci acolo?

— Nu cunoaşte fratele meu pe aceşti nemernici? Le-am luat prizonierii şi am ucis vreo câţiva dintr-ai lor. Vor veni să se răzbune.

— Cum? Aici la conac? Atât de departe?

— Indienilor nu le pasă de asta când vor să se răzbune şi să ia scalpurile duşmanilor lor. Comanşii vor veni cu siguranţă.

— Şi de ce vrei să le ieşi înainte?

— Ca să-i văd şi să aflu când şi pe unde vor veni.

— N-ar fi mai cuminte să rămâi aici şi să punem oameni de pază?

— Căpetenia apaşilor găseşte mai nimerit să vadă eu ochii lui decât cu ai altora. Săgeata-trăsnetului, prietenul meu, avea de gând s-o facă; acum, fiindcă el zace bolnav, trebuie să fac eu pentru el aceasta.

— Atunci du-te cu Dumnezeu! Voi trimite să-l cheme pe Francisco.

Când fetele fură singure cu bolnavul, Emma se porni tare pe plâns Era într-adevăr de mirare influenţa pe care o avea apropierea ei asupra bolnavului. Cum îi apuca mâna, suferinţele care se citeau pe chipul lui păreau că se alină.

— Vezi că mă recunoaşte? zicea Emma prietenei.

— Dar nici nu te vede, răspundea aceasta.

— O, nu mă vede, dar sufletul lui mă simte, sărmanul! Ce bine era dacă nu se ducea cu Tecalto la peşteră...

— Fratele meu i-a vrut binele. Avea de gând să-i arate

comoara şi să-i dăruiască o parte din ea.

— Şi comoara aceasta voiai tu să i-o dai contelui, nesocotito!

— Iartă-mă, Emma...

— Te iert, fiindcă ştiu că iubirea e mai puternică decât orice pe lume. O, Doamne, numai de s-ar tămădui fiinţa asta care mi-e atât de dragă...

— Emma, zise indiana după câteva clipe de tăcere, n-ai vrea să vedem ce se află în geanta asta?

Şi arătă prietenei o geantă plină, găsită de servitorii contelui, ucişi lângă pârâu.

— Nu, uită-te tu singură.

Karja se îndepărtă de pat, deschise geanta şi găsi printre alte lucruri neînsemnate scrisoarea pe care o primise în ajun contele. O citi pe furiş, apoi o băgă în sân. În vremea asta Inimă-de-urs şi cu bătrânul Francisco goneau călări spre miazănoapte. Ajunseră încă înainte de-a se înnopta la locul unde poposiseră, ultima oară, după ce-i salvaseră pe prizonieri.

Se înserase când Inimă-de-urs opri brusc calul şi se uită în jos.

— Acestea sunt urme de copite, zise apaşul.

— Călăreţi venind dinspre miazănoapte, adăugă argatul.

— Şi-au luat-o spre apus, adăugă Inimă-de-urs.

— Să cercetăm mai de-aproape urmele.

— Sunt mulţi la număr, mormăi îngrijorat apaşul după ce se uită cu luare-aminte.

— Cam la vreo două sute, îşi dădu cu părerea Francisco.

Apaşul dădu din cap şi arătă o urmă proaspătă care se desluşea lămurit.

— Mare noroc am avut, adăugă argatul. Nu e nici un sfert

de ceas de când au trecut p-aci.

Apaşul se ridică de jos şi încalecă.

— Trebuie să-i văd cu ochii mei, spuse el hotărât. Porniră mai departe, luându-se după urme. Urmele duceau în inima pădurii şi, când se stinseră cele din urmă licăriri de lumină, zăriră în vârful unui deal un şir lung de călăreţi.

— Comanşii! zise apaşul.

— Aşa e. Să ştii că ticăloşii ăştia se îndreaptă spre conac, răcni necăjit argatul.

— Au să stea ascunşi în munţi până spre ziuă, zise apaşul. Fratele meu ar face bine să se întoarcă îndată la conac şi să vestească apropierea duşmanului. Eu mă iau după ei ca să aflu ce-au de gând să facă.

Argatul porni în goana calului, şi pe la miezul nopţii ajunse la conac. Toţi dormeau, numai Emma veghea la căpătâiul bolnavului, de aceea argatul se duse de-a dreptul la ea. Fata deşteptă pe arendaş, care întrebă înspăimântat pe argat:

— E-adevărat că vin comanşii?

— Da, senior.

— Când? Doar n-or sosi chiar astăzi?

— Nu cred, astăzi vom avea încă pace.

— Sunt mulţi?

— Peste două sute.

— Sfântă Fecioară, ce nenorocire! Au să pustiască moşia şi conacul...!

— Nu prea cred, senior, răspunse curajosul bătrân, avem doar şi noi braţe şi arme destule...

— Cam cât de departe să fie locul unde i-aţi zărit?

— Vreo şase ceasuri în trapul cailor.

— Veneau de-a dreptul spre conac?

— Nu, s-au dus în munţi şi au să stea ascunşi acolo până

mâine.

— Cu toate acestea, noi să luăm măsuri de apărare. Ce nenorocire că bietul domn Unger zace rănit...

— Ne putem bizui tot atât de bine pe căpetenia apaşilor şi pe Ucigătorul-de-bivoli.

— Acesta se află deocamdată la muntele El Reparo. Voi trimite îndată să-l aducă.

— Mă duc eu.

Nu trecu nici un sfert de ceas şi bătrânul Francisco gonea iar calul spre El Reparo, pe când în jurul conacului se aprindeau focuri mari care luminau împrejurimile ca ziua, aşa că nici un indian n-ar fi cutezat să se apropie de casă. Ucigătorul de-bivoli tocmai pornise cu oamenii săi de la peşteră, când se întâlni cu bătrânul argat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Vin comanşii! strigă Francisco. Ochii indianului luciră de bucurie.

— Cum? Atât de repede? Cine ţi-a spus?

— I-am văzut cu ochii mei.

— Da? Unde?

Francisco povesti cele ce ştia.

— Atunci, zise indianul, mai avem timp. Comanşii îşi vor lăsa câteva scalpuri la conac. Dacă Inimă-de-urs e pe urma lor, să fim fără grijă, nu se poate să ne scape.

Porniră în galop spre conac, unde-i găsiră pe toţi alergând de colo până colo. Ucigătorul-de-bivoli se uită nemulţumit în jurul lui şi clătină capul necăjit când văzu pregătirile acestea de război.

— La ce bun toate acestea? îl întrebă el pe arendaş. Comanşii nu sunt proşti cum îi crezi tu.

— Cum adică, să nu ne apărăm? întrebă bătrânul indignat.

— Ba să ne apărăm, dar în alt chip. Comanşii vor trimite iscoade ca să spioneze. Nu ne vor ataca peste zi şi, dacă vrem să-i respingem, trebuie să facem aşa ca ei să nu bănuiască cum că noi am aflai de sosirea lor.

— Bine zici.

— Trebuie deci să ne facem pregătirile în ascuns. Câţi oameni ai la conac?

— Patruzeci.

— Ajunge. Sunt arme pentru toţi?

— Da. Sunt şi muniţii îndeajuns. Ba am şi tunuri.

— Tunuri? întrebă indianul mirat.

— Da, patru.

— Nici nu ştiam. De unde le ai?

— Le-a făcut fierarul nostru când lipseai tu. Indianul clătină capul cu îndoială.

— Fierarul? Şi crezi că sunt bune de ceva?

— De-am încercat. Sunt foarte trainice.

— Bine. De vom umple cu sticlă, cuie şi bucăţi de fier; efectul e grozav. Apoi ne trebuie şi câteva focuri. Atacul va fi dat probabil peste noapte. Până atunci să rămână totul în întuneric, să ne creadă comanşii adormiţi. Când îi vom simţi apropiindu-se, aprindem focurile ca să luminăm împrejurimile şi să-i vedem. Vom nimeri astfel în plin.

— Vom aprinde focurile pe acoperişul casei.

— Bună idee. Să se aşeze în fiecare colt câte un rug stropit cu ulei. Va fi de-ajuns.

— Şi unde punem tunurile?

— Jos în curte. Ah!

Exclamaţia era datorită apropierii unui călăreţ ce venea în goana calului. Era apaşul.

— Inimă-de-urs! strigă arendaşul. De unde vii omule?

— De la comanşi, răspunse el sărind de pe cal.

— Unde sunt acum?

— Pe muntele El Reparo. I-am urmărit. Au ajuns acolo deabia după miezul nopţii.

— Pe ce parte a muntelui şi-au făcut lagărul?

— Da miazănoapte.

— Uf! Numai de n-ar...

Indianul îşi curmă vorba şi adăugă încet, aşa ca să-l audă numai apaşul:

— Numai de n-ar da peste conte...

— Îl vor fi şi mâncat crocodilii de mult, răspunse apaşul tot în şoaptă.

Comanşii erau într-adevăr două sute la număr, conduşi de unul din cei mai renumiţi şefi ai lor, Arika-tugh, adică Cerbul-negru. Alături de el călăreau două iscoade care cunoşteau foarte bine conacul şi ţinutul, aşa că nu se puteau rătăci. Veneau peste munţi, unul în urma altuia, după moda indiană, fără să bănuiască măcar că sunt urmăriţi. Când ajunseră la poalele muntelui, căpetenia întrebă pe unul din conducători:

— Ştie fratele meu un loc sigur unde să ne putem ascunde peste zi?

— Da, răspunse omul, în vârful muntelui.

— Ce fel de loc e acolo?

— Acolo se află ruinele unui templu ale cărui curţi pot cuprinde o mie de oameni.

— Cunoaşte fratele meu exact locul?

— Da.

— Şi crede fratele meu că e nevoie să trimitem mai întâi iscoade?

— N-ar fi rău.

— Atunci să mergem amândoi, iar ceilalţi să rămână aici.

Descălecară, îşi luară armele şi intrară în pădure. Ajunseră la templu, cercetând cu de-amănuntul dar nu găsiră nici o urmă care să le arate că mai fusese cineva pe acolo. Deodată auziră un răcnet care nu părea să semene a glas omenesc.

— Cine să fi ţipat aşa? se întrebă cu mirare Cerbul-negru.

— N-am auzit de când sunt un astfel de strigăt, răspunse tovarăşul său.

Răcnetul se auzi iar, prelung şi groaznic.

— Un om! zise căpetenia comanşilor.

— Aşa e, pare glas de om, adăugă celălalt.

— E în primejdie de moarte. Oare dincotro vine?

— Nu ştiu, ecoul e înşelător.

— Să plecăm.

Păşiră peste ruine, ieşiră în aer liber şi auziră iar răcnetul. Înţeleseră dincotro venea.

— Drept înaintea noastră, zise iscoada.

— Aşa e, să mergem să vedem ce e.

Se strecurară binişor în jurul bălţii şi se apropiară de locul de unde se auzea răcnetul.

— Aici în apă trebuie să fie cineva, zise iscoada.

— Nu în apă ci deasupra ei, răspunse celălalt. Ascultă!

Apa sclipea tulburată de crocodili.

— Sunt crocodili! Îi vezi? întrebă şeful.

— Şi un om printre ei. Cu neputinţă!

— Nu printre ei, ci deasupra lor, colo în copac.

— Atunci trebuie să fie legat de vreo cracă. Cine e acolo? întrebă comanşul cu glas tare.

— Ajutor! răspunse un glas deznădăjduit.

— Unde eşti?

— Atârnat în copac.

— Cine eşti?

— Un spaniol.

— Un spaniol, un alb, acolo să rămâi!... şopti Cerbul-negru, apoi tare: Cine te-a legat acolo?

— Doi indieni.

— Din ce neam fac parte?

— Unul e mixteca, iar celălalt apaş. Veniţi de mă scăpaţi!... nu mai pot... au să mă sfâşie crocodilii!

— Un mixteca şi un apaş... duşmani de-ai noştri... atunci poate că-l vom salva... Mai întâi însă vreau să-i văd faţa.

Adunară în grabă vreascuri uscate şi aprinseră focul. Flacăra izbucni şi lumină locul. Văzură un alb atârnat de o cracă şi crocodilii roind sub el. De câte ori unul din ei se repezea să-l apuce, nenorocitul trăgea repede picioarele în sus.

— Grozavă răzbunare! zise Cerbul-negru înfiorându-se.

Se caţără apoi în copac şi trase pe conte sus pe o cracă.

— Pentru ce te-au adus aici? întrebă el iar.

— Fiindcă m-am luptat cu ei şi am vrut să-i omor, răspunse Alfonso, care recunoscuse la lumina focului, după chipurile lor zugrăvite, că avea de-a face cu comanşi porniţi la război.

— Şi de ce nu i-ai omorât? Apaşii sunt laşi, mixtecasii de asemenea.

— Era Inimă-de-urs, căpetenia apaşilor, şi Ucigătorul-de-bivoli, prietenul său, căpetenia mixtecasilor.

— Aceştia doi? strigă comanşul plin de bucurie. Unde se află acum? Spune repede!

— Scapă-mă de aici şi-ţi voi spune.

— Bine, te voi scăpa.

Când se văzu liber, jos pe mal, la bună depărtare de crocodili, contele începu să răcnească nebun de bucurie.

— Liber! Liber! Şi acum răzbunare... vreau o răzbunare grozavă! Cât voi trăi nu voi uita noaptea asta fioroasă.

— Nici nu trebuie s-o uiţi. Acum vino cu mine, răzbunarea va veni pe urmă. Şezi aici lângă foc şi răspunde la ce te voi întreba: Cunoşti tu hacienda del Erina?

— Da.

— Cum se numeşte stăpânul care locuieşte acolo?

— Pedro Arbellez.

— Are vreo fată?

— Da.

— Şi o prietenă din neamul mixteca?

— Da, Karja, sora lui Tecalto.

— Sora Ucigaşului-de-bivoli? repetă indianul uimit. Uf! Fiii comanşilor n-au ştiut aceasta, altminteri le-ar fi păzit mai bine pe fete. Au fost amândouă prizonierele noastre.

— Ştiu.

— De unde ştii?

— Fiindcă locuiesc în casa mea.

— Vorbeşti în cimilituri. După cât ştiu, ele locuiesc în hacienda.

— Foarte adevărat, dar moşia e a mea.

— A ta? Aşadar tu eşti Pedro Arbellez?

— Nu, sunt contele Alfonso de Rodriganda, iar Arbellez e doar arendaşul moşiei.

— Aşa? Atunci te voi atârna iar în copac ca să te mănânce aligatorii, zise cu răceală indianul.

— Pentru ce?

— Fiindcă eşti ocrotitorul celor două femei.

— Ia şezi aici lângă mine şi ascultă ce-am să-ţi spun, zise foarte calm contele. Eu nu sunt ocrotitorul, ci duşmanul lor şi prietenul tău. Din pricina acestor două femei am fost eu dat

pradă crocodililor, tu însă m-ai salvat. Drept mulţumire, îţi voi da în mână pe cei trei duşmani neîmpăcaţi ai comanşilor: Ucigătorul-de-bivoli, Inimă-de-urs şi Săgeata-trăsnetului.

— Itinti-Ka? Vestitul vânător? întrebă indianul tresărind. Unde se află acum?

— Îţi voi spune după ce-mi vei făgădui mai întâi ceea ce-ţi voi cere. Ai venit să ataci hacienda, nu-i aşa?

— Da, mărturisi indianul.

— Câţi oameni ai cu tine?

— De zece ori câte douăzeci.

— Adică două sute. Bine, ajunge. Vei avea deci în mâinile tale pe cele trei căpetenii şi scalpurile tuturor oamenilor care locuiesc în conac, însă cu o singură condiţie: să cruţi clădirea, care e proprietatea mea.

— Fie după voia ta, răspunse indianul după ce se gândi niţel. Unde sunt acum cei trei?

— Chiar în conac, răspunse contele zâmbind mulţumit.

— Ah, m-ai tras pe sfoară... răcni Cerbul-negru cu ciudă.

— Mi-ai dat însă cuvântul, răspunse contele sigur de sine.

— Căpetenia comanşilor nu-şi va călca niciodată cuvântul. Au arme?

— Au destule, dar nu vor avea răgaz să se slujească de ele.

— Câţi oameni se află în conac?

— Vreo patruzeci.

— De patru ori câte zece? Adică de şapte ori câte zece, fiindcă fiecare din cei trei şefi face cât zece.

— Pe Săgeata-trăsnetului nu-l mai pune la socoteală. Zace rănit, poate că a şi murit. L-am izbit cu o măciucă în cap.

— Şi crezi că bănuiesc venirea noastră?

— Nu. N-am simţit nimic în privinţa asta.

— Eu tot am să trimit o iscoadă.

— Numai să nu simtă ei.

— Ba o să intre de-a dreptul în conac.

— Atunci e pierdut.

— Te înşeli. Nu e un comanş, ci un indian creştin din tribul mexican al opatosilor. Nu vor avea nici o bănuială cu privire la el, omul va vedea dacă se pregăteşte ceva. Acum ştiu tot ce vroiam să aflu. Fiul meu comanş îi va conduce pe luptătorii noştri sus la ruinele de pe munte. Eu plec împreună repede cu acest alb, care pare să fie o căpetenie de-a albilor, încheie indianul adresându-se omului care-i slujea de iscoadă.

5. Cerbul negru

A doua zi dimineaţa, căpetenia comanşilor porni împreună cu Alfonso şi iscoada să cerceteze pădurea. Din vârful muntelui puteau vedea bine jos în vale până în depărtare. Deodată auziră o bubuitură înăbuşită.

— Oare ce-a fost asta? întrebă Cerbul-negru mirat.

— O detunătură, răspunse iscoada.

— Da, dar nu de armă ci de explozibil, îi lămuri contele, care îşi dăduse imediat seama ce se petrece la peşteră.

Se apropiară de prăpastie şi priviră devale. Zăriră pe Ucigătorul-de-bivoli pornind în goana calului, urmat de oamenii săi. Alfonso văzu păturile pline legate de oblâncurile calului de povară şi ghici pe dată că în ele se afla o parte din comoară.

— Cine să fie oamenii aceia? întrebă căpetenia comanşilor.

— Sunt din neamul mixtecasilor, răspunse contele.

— Neam care merge spre pieire, zise dispreţuitor comanşul.

După ce se înapoiară la ruine, iscoada fu trimisă în cercetare, după ce i se dădu mai întâi o mârţoagă de cal şi o puşcă ruginită, cu porunca să facă un ocol până la conac. Ucigătorul-de-bivoli stătea la fereastră împreună cu Inimă-de-urs şi arendaşul, când omul intră în curtea conacului. Arendaşul coborî în curte. Iscoada, care tocmai se îndrepta spre odaia slugilor, îi dădu bună-ziua zicându-i apoi:

— Aici e, rogu-mă, hacienda del Erina, unde e stăpân senior Arbellez?

— Da.

— Dar seniorul unde e?

— Eu sunt! Ce pofteşti?

— O, mă rog de iertare, don Arbellez... Mi-ţi îngădui să poposesc la dumneavoastră?

— Cum să nu! Oricine intră în casa mea e binevenit. Dumneata dincotro vii?

— Tocmai de la Durango. Am luat-o peste munţi ca să mai scurtez din cale.

— Lung drum, omule...

— Aşa e, am stat vreo câţiva ani da m-au gonit frigurile de prin meleagurile acelea. Aci parcă ar fi mai binişor. Oare nu vă trebuie un om în curte, un argat ori văcar?

— Nu, am destui oameni pe moşie, dar poţi rămâne la noi cât pofteşti. Odihneşte-te niţel, căci pare să fii tare ostenit.

— Mulţumesc, senior. Oi pleca mai încolo, poate oi găsi pe undeva un loc de cibolero. Drumul ar fi el cum ar fi, dacă n-ai da, când şi când, de păcătoşii de sălbatici care-s mai răi ca fiarele.

— Şi ţi-e frică tare de ei, după cum văd.

— Păi de unul singur nu prea mi-ar fi, da vezi că umblă în gloată, câte zece, douăzeci, la un loc. Am auzit că au de gând să dea năvală dincoace de hotar.

— Aş! Nu cutează ei aşa ceva, fiindcă l-ar vedea pe dracu! Acum du-te omule la argaţii mei să-ţi dea ceva de băut şi de mâncat, şi stai aci la mine cât pofteşti, că loc e destul, slavă Domnului!

Omul rămase încredinţat că arendaşul habar n-avea de ceea ce i se pregătea. Dânsul nu părea să fie atât de ostenit pe cât spunea, căci după prânz încalecă şi plecă p-aci încolo.

Comanşii îl aşteptau cu nerăbdare. Când povesti că la conac e linişte deplină, Cerbul-negru, căpetenia comanşilor,

zâmbi crunt şi zise:

— Grozavă are să fie deşteptarea lor, căci fiii comanşilor se vor întoarce la wigwam-urile lor încărcaţi de prăzi şi sumedenie de scalpuri.

Se ţinu sfat şi hotărâră să pornească de cum se va însera. Pe la miezul nopţii să ajungă în preajma conacului, pe care vroiau să-l împresoare din toate părţile, apoi, la un semn al şefului, să sară gardul şi să dea năvală în curte, în timp ce cincizeci de comanşi să pătrundă prin ferestre în casă. Pe urmă... să înceapă măcelul.

Pe când se luau aceste hotărâri în ruinele vechiului templu, la conac se făceau de zor pregătirile de luptă. Deşi aveau de gând să facă meterezele de-abia după ce se va înnopta, găsiră cu cale să o facă mai devreme, deoarece erau siguri că altă iscoadă nu va mai veni.

Cu vreun ceas înainte de miezul nopţii, când totul fu gata, apaşul porni la drum, în recunoaştere.

Luă cu el doi argaţi bine înarmaţi, care duceau o grămadă de rachete căci erau destule la conac, pentru serbări —, care să ajungă pentru a speria caii comanşilor, apoi se întoarse singur la conac.

— I-ai văzut? îl întrebă arendaşul.

— Da.

— Unde sunt?

— Au descălecat. Împresoară gardul; şi-au lăsat caii lângă pârâu.

— Au mulţi oameni de pază la cai?

— Numai trei.

— Oamenii noştri, deşi nu sunt decât doi, au să ştie ce le rămâne de făcut.

Arendaşul se duse în camera rănitului, unde fetele îl

vegheau.

— Vin? întrebă Emma.

— Da. Bolnavul doarme?

— Adânc de tot.

— Atunci duceţi-vă la posturile voastre şi luaţi cu voi fitilurile.

Fetele le aprinseră şi se urcară pe acoperişul neted al casei, unde erau aşezate câte un rug de buşteni, îmbibat cu ulei. Se mai găseau de asemenea pe acoperiş şi câteva puşti încărcate de care să se poată sluji la nevoie.

Noaptea era liniştită, nu se auzea decât murmurul pârâului sau câte un nechezat de cal venit de pe câmp. Deodată se auzi un ţipăt ca de bufniţă, în alte împrejurări, nimeni nu l-ar fi luat în seamă, atât de bine se asemăna cu al unei bufniţe, dar locuitorii conacului ştiau că e semnalul atacului.

Bătrânul argat Francisco ceruse să-l lase pe el la tunul care apăra frontul casei. Îl umpluse cu sfărâmături de sticlă, cuie şi bucăţi de fier. Fa fereastra din dreapta a catului de jos al clădirii stătea apaşul, iar la cea din stânga mixtecaşul. Amândoi, cu puşca în mână, scrutau întunericul cu ochii lor ageri. Se auzi iar ţipătul bufniţei, şi în aceeaşi clipă se văzu o mişcare în jurul gardului. Două sute de capete se zăriră deasupra lui şi două sute de trupuri negre săriră în curte. Cei cincizeci, hotărâţi să pătrundă în casă prin ferestre, îşi strânseră rândurile, când apaşul întinse puşca lui cu două cocoaşe şi strigă:

— *Ankhîtan selkhi no-khi!*[1]

Detunătura armei lui făcu minuni. Fetele vârâră fitilurile aprinse în pulberea din rug şi, într-o clipită, izbucniră pe

[1] Daţi imediat foc!

acoperiş pale mari de foc care luminară ca ziua împrejurimile. Indienii rămaseră încremeniţi. Bătrânul Francisco îi zărise. Erau la vreo cincisprezece metri de el. Slobozi tunul şi de la depărtarea aceasta efectul fu înspăimântător. Comanşii căzură tăvălindu-se la pământ. Urmă o învălmăşeală grozavă. Din toate colţişoarele conacului, de pe acoperiş, de prin ferestre, ploua gloanţele ca grindina, pe când tunurile bubuiau ucigător. Deodată izbucniră, pârâind, rachetele aruncate de argaţi în mijlocul cailor, care o luară la fugă peste câmp înnebuniţi, pe când pământul duduia sub copitele lor.

Comanşii scoaseră urlete de furie. Ei erau toţi în plină lumină, pe când cei ascunşi în conac nu se vedeau defel şi trăgeau în plin. Nu se aşteptaseră la o astfel de întâmpinare, aşa că, în câteva minute, nu mai rămăseseră decât jumătate din ei teferi, şi aceştia o rupseră îngroziţi la fugă. Unul singur rămăsese dârz; acesta era căpetenia lor. Cerbul-negru îi îmbărbăta pe ceilalţi, îi ameninţa, dar degeaba. Până atunci se aţinuse mai la o parte, acum trecu în faţa casei să vadă cum merge lupta. Se înspăimântă: Francisco măturase locul cu tunul lui care nu dădea greş, leşurile de indieni zăcând grămadă unele peste altele. Îşi dădu seama că totul e pierdut şi vru să sară gardul, dar în clipa aceea fu zărit de apaş, care strigă:

— Arika-tugh, Cerbul-negru! Recunoscuse numaidecât pe căpetenia comanşilor, nu-l putu însă ucide, căci nu mai avea nici un glonte, iar arma îi era descărcată.

— Cerbul-negru! răcni el şi aruncă puşca, trase tomahawkul de la brâu, sări pe fereastră şi strigă batjocoritor: După cum văd, Cerbul-negru o ia la sănătoasa în fata duşmanului. Eu sunt Inimă-de-urs, căpetenia apaşilor. Aşadar, căpetenia comanşilor fuge de mine?

Când fugarul auzi aceste cuvinte se opri în loc.

— Tu eşti Inimă-de-urs? Atunci vino-ncoa dacă-ti dă mâna... O să-ţi dau maţele hrană corbi-lor, ticălosule!

Cei doi indieni se luară la luptă cu pumnalele. Apaşul era mai îndemânatic decât comanşul şi l-ar fi biruit cu siguranţă, dar deodată se ivi o umbră neagră în faţa lor. Era Alfonso. Se ferise până atunci să se-arate; ţinea la viaţă şi n-avea poftă să fie străpuns de gloanţe. Se ţinuse la adăpost în dosul gardului, privind numai desfăşurarea luptei. Când văzu însă pe comanşi luând-o la fugă şi pe Inimă-de-urs sărind peste gard, se apropie de ei şi izbi din spate cu patul puştii pe apaş în cap cu atâta putere, încât acesta se prăbuşi la pământ. Căpetenia comanşilor vru să-l ucidă ca să-i jupoaie pielea capului scalpul fiind cel mai glorios trofeu de război la indieni dar Alfonso îl opri.

— Nu, strigă el, omul acesta merită altă moarte!

— Bine zici, răspunse comanşul, repede pe cal şi să-l luăm cu noi.

— Pe cai? Au fugit toţi.

— Ce-ai spus? zise înspăimântat indianul.

— Au fost împrăştiaţi cu focuri de artificii.

— Să fugim îndată, altminteri va fi prea târziu. Apucară pe apaşul leşinat de picioare şi-l târâră după ei.

Era şi timpul. Ucigătorul-de-bivoli văzuse de pe fereastră că apaşul se luase după duşman şi înţelesese că primejdia era mare. Adună în grabă pe toţi ai casei şi alergară afară pe câmp. Se mai dădură şi aici câteva lupte scurte, ucigând ce mai rămăsese din comanşi, apoi cercetară de jur împrejur, dar apaşul nicăieri.

După câteva ceasuri, căpetenia apaşilor se trezi din leşin. Deschise ochii. Zări un foc potolit; în jurul lui o mulţime de

chipuri sălbatice şi pe Cerbul-negru lângă el, alături de Alfonso.

Acesta zise comanşului:

— Se trezeşte!

Privirile tuturor se îndreptară spre prizonierul care zăcea legat de mâini şi de picioare. Într-o clipă apaşul îşi aminti ce se petrecuse eu el, deşi capul îl durea grozav.

— Broasca râioasă a apaşilor e în mâinile noastre, zise Cerbul-negru batjocoritor.

Inimă-de-urs râse cu dispreţ. Îşi dădea seama că o tăcere mândră ar fi fost aici nelalocul ei.

— Viteazul şi lăudărosul comanş a luat-o totuşi la sănătoasa de frica acestei broaşte râioase, răspunse el în bătaie de joc.

— Nu-i adevărat, câine! Inimă-de-urs s-a lăsat biruit de Cerbul-negru!

— Minţi! Nu tu m-ai învins şi nici altcineva, ci m-aţi doborât prin vicleşug. Atâta aveam de spus, de acum încolo nici un alt cuvânt nu va mai ieşi de pe buzele mele. Căpetenia apaşilor dispreţuieşte pe războinicii care fug ca puricii din faţa vitejilor luptători.

— Lasă că o să vorbeşti tu când vei fi pus la chinuri...

Apaşul tăcu. Spusese ce avea de spus şi acum privea semeţ şi dispreţuitor în jurul lui.

Se face ziuă, zise căpetenia comanşilor, trebuie să plecăm de-aici. Acum să ţinem judecată asupra acestui om care îşi zice căpetenia apaşilor.

Se făcu un cerc în jurul prizonierului şi, după ce şeful comanşilor vorbi câtăva vreme arătând crimele apaşului, încheie:

— Omul acesta merită moartea. Toţi încuviinţară osânda.

— De ce moarte să aibă parte? întrebă căpetenia comanşilor.

Se sfătuiră îndelung, căci părerile erau împărţite. Deodată Alfonso, care tăcuse până atunci, se ridică în picioare şi zise:

— Mi-e îngăduit să, spun şi eu un cuvânt?

— Da, răspunse Cerbul-negru.

— Am şi eu dreptul la acest apaş sau nu?

— Nu, ne-ai făgăduit să ni-l dai pe mână.

— Dar cine l-a culcat la pământ?

— Tu.

— Aţi îndeplinit ceea ce mi-aţi făgăduit?

— Nu, fiindcă nu s-a putut.

— Atunci înţelegerea avută cade de la sine şi prizonierul aparţine aceluia care l-a biruit. Va îndura deci soarta pe care mi-o hărăzise mie. Îl vom lega de copacul de la malul bălţii cu crocodili şi va îndura chinurile pe care le-am îndurat eu.

Se auziră răcnete de bucurie, scoase din zeci de piepturi, şi privirile comanşilor se aţintiră asupra apaşului, vrând să citească impresia pe care o făcuse asupra lui această hotărâre. Dar chipul lui părea turnat în bronz; nici un muşchi al feţei nu se mişcă.

— Avem destule lasouri? întrebă contele.

— Da, chiar acelea cu care ai fost legat tu.

— Bine, atunci să-l legăm întocmai cum m-a legat el pe mine.

Aşa şi făcură.

— Ei, mai are căpetenia apaşilor vreo dorinţă? întrebă Cerbul-negru în bătaie de joc.

Acesta privi la rând pe toţi cei adunaţi acolo. Erau vreo cincisprezece la număr.

— Căpetenia apaşilor nu se umileşte în faţa nimănui. Pe

toţi aci de fată îi va mânca tăişul cuţitului; Inimă-de-urs atât a avut de spus. El nu va plânge şi nu se va ruga cum a făcut contele albilor. *Howgh!*

Un comanş voinic se caţără în copac şi peste două minute apaşul atârna spânzurat deasupra crocodililor care se repezeau lacomi să-l apuce de picioare. Comanşii priviră câtva timp la înfiorătorul spectacol pe care-l aveau înaintea ochilor, apoi se înapoiară la treburile lor.

— Se întorc fraţii mei iar pe meleagurile lor? întrebă Alfonso pe căpetenia comanşilor.

— Mai întâi trebuie să se răzbune, pe urmă vor vedea ce e de făcut.

— Mă vor urma ei, ca să le dau prilej de răzbunare?

— Unde?

— O voi spune numai după ce voi vedea că noi cei de-aici suntem singurii supravieţuitori.

— Trebuie să ştiu de pe acum, fu de părere şeful, fiindcă n-am prea avut noroc după povaţa fratelui meu alb.

— Nici eu cu voi. Să se caute acum cei care au mai rămas din ai voştri, şi după ce vor fi adunaţi toţi aci, le voi spune pe ce cale să se răzbune.

— Bine, să încercăm, poate că de data asta vom avea mai mult noroc.

Plecară să-şi caute oamenii. Contele rămase câtva timp singur cu prizonierul, ca să se bucure de răzbunarea lui. Pe urmă plecă şi el. Vroia să vadă cam ce făcuse ieri Ucigătorul-de-bivoli cu oamenii săi la peşteră. De aceea căutase să îndepărteze pe comanşi.

Cum îl văzu plecat, chipul apaşului se însenină. Fiindcă lasoul îi era legat pe subsuori, îi fu lesne să-şi facă vânt, ca şi când ar fi fost la trapez, şi se lăsă cu capul în jos, ca să nu-l

poată ajunge crocodilii. Nu era însă de-ajuns. Făcu ce făcu şi reuşi, după mari sforţări, să încalece pe o cracă. Pentru moment, primejdia de a fi sfâşiat de crocodili era înlăturată, totuşi situaţia lui era încă destul de gravă. Dacă vreunul din comanşi s-ar fi întors, sau n-ar fi izbutit să-şi desfacă legăturile, era pierdut. Se târî deci săltându-se mereu până la trunchiul copacului, îşi încolăci picioarele în jurul lui şi se lăsă binişor la vale.

A fost o muncă neînchipuit de obositoare, dar se simţi salvat când ajunse cu picioarele la pământ.

— Uf! exclamă el şi nimic mai mult. Mai aruncă o privire crocodililor care clămpăneau din gura lor enormă, apoi o luă în grabă spre pădure, unde ar fi fost mai la adăpost.

Acum era vorba cum să-şi dezlege mâinile, legate strâns la spate. Zări un colţ ascuţit de stâncă; se apropie de el şi frecă atâta timp curelele, până ce le roase. Acum era cu desăvârşire liber.

Lupta dusă în curtea conacului continuă şi afară pe câmp, piept la piept, şi ţinu peste un ceas. Ucigătorul-de-bivoli adună pe urmă pe toţi oamenii conacului. Indienii căzuţi în luptă zăceau până departe în jurul conacului şi se putea vedea chiar prin întuneric, căci trebuie să fi fost peste o sută.

— Le-am dat o învăţătură de minte straşnică şi cred că s-au săturat pentru o bună bucată de vreme, zise Arbellez bucuros de izbândă.

— Totuşi n-am sfârşit încă, trebuie să-i ucidem şi pe ceilalţi comanşi rămaşi în viaţă, fu de părere Ucigătorul-de-bivoli. Eu cred că aveau ordin să se retragă iar pe muntele El Reparo după ce se va sfârşi lupta. Într-acolo gândesc să mă duc şi eu. Vrei să-mi dai douăzeci din argaţii tăi să meargă cu mine?

— Cum să nu!

— Dar unde o fi apaşul? întrebă deodată Francisco.

— A fost luat prizonier, răspunse căpetenia mixtecasilor.

— Vai de mine! zise speriat arendaşul. De unde ştii tu?

— Fiindcă văd că lipseşte dintre noi.

— Poate că o fi urmărind pe indieni?!

— Nu cred. Ştie el prea bine că peste zi îi poate avea mai bine în palmă decât acum prin întuneric.

— Atunci ori e mort, ori rănit.

— Nu, căci l-am fi găsit. Ştiu că s-a luat cu Cerbul-negru. Comanşii văzându-şi probabil şeful în primejdie, vor fi pus mâna pe el şi l-au luat cu ei.

— Trebuie să-l scăpăm cu orice chip, zise bătrânul Francisco.

— Şi-l vom scăpa, n-avea grijă, răspunse indianul. Să-i ducem şi puşca, va avea astfel cu ce să se apere. Încălecaţi!

Într-o clipă douăzeci de călăreţi porniră în goana cailor. Făcură un ocol ca să nu întâlnească vreun comanş în cale, şi în zori ajunseră la poalele muntelui.

— Descălecaţi! porunci indianul.

— De ce? întrebă Francisco.

— Fiindcă ar fi mai greu să ne strecurăm nesimţiţi călări decât pe jos. Unul din argaţi să rămână de pază la cai.

Porniră - cu băgare de seamă să urce muntele. Ajunseră la un luminiş, când auziră deodată un strigăt. Se uitară înspre locul de unde venea strigătul şi văzură un indian, neînarmat, apropiindu-se de ei.

— Inimă-de-urs! strigă unul din argaţi.

— El e! E apaşul, zise vesel Ucigătorul-de-bivoli.

— Aşadar n-a fost prins!

— Ba da, nu vedeţi că n-are nici o armă asupra lui? A fost

prins, dar a reuşit să scape.

Apaşul venea ca o săgeată prin luminiş.

— Ah! Îl întâmpină mixtecaşul. Fratele meu Inimă-de-urs a fost luat prizonier?

— Întocmai, răspunse apaşul.

— Mulţi duşmani trebuie să fi fost, ca să poată pune mâna pe el.

— Nu, unul singur. Mă luptam piept la piept cu Cerbul-negru, şi l-aş fi biruit, dacă n-aş fi fost lovit mişeleşte pe la spate. Când mi-am venit în fire, am văzut un alb printre comanşi. Era un trădător.

— Şi-l cunoşti pe acest alb?

— Da.

— Cine e?

— Contele Alfonso.

— Ah! Ticălosul acesta trăieşte, n-a fost mâncat de crocodili? întrebă uimit Ucigătorul-de-bivoli.

— Trăieşte. Câinii de comanşi l-au scăpat de la moarte. El a fost acela care i-a călăuzit la conac şi a luptat alături de ei împotriva noastră.

— Cum? împotriva avutului său, a oamenilor lui? Trebuie neapărat să-l scalpăm, să-l jupuim de viu. Unde-i acum?

— În munţi. Se va întoarce iar la balta crocodililor, ca să se întâlnească acolo cu comanşii.

— Aşadar am ghicit eu bine, aci e locul unde se adună ei.

— Au şi fost acolo; acum sunt duşi ca să-şi caute oamenii împrăştiaţi prin pădure, dar se vor întoarce iar la ruine.

— Ştie fratele meu acest lucru cu siguranţă?

— Da, fiindcă am auzit ce vorbeau pe când eram atârnat de copac deasupra crocodililor, răspunse fără să se tulbure apaşul.

Ucigătorul-de-bivoli făcu un gest de groază.

— Cum, Inimă-de-urs a fost atârnat deasupra crocodililor? întrebă el. La fel ca şi contele?

— La fel. Contele a pronunţat sentinţa şi eu am fost imediat atârnat de copac, deasupra lor.

— Dar cum a reuşit fratele meu să se elibereze?

Inimă-de-urs îi răspunse pe un ton cât se poate de modest:

— Căpeteniei apaşilor nu-i este teamă de comanşi şi nici de crocodili. A aşteptat până ce duşmanii săi s-au îndepărtat şi apoi a reuşit să scape.

— Inimă-de-urs este, de bună seamă, favoritul marelui Manitu, spuse Ucigătorul-de-bivoli. El este un luptător puternic şi înţelept. Un altul nu ar fi reuşit să se elibereze singur. Când se vor întoarce comanşii la locul cu pricina?

— Nu au spus. O să ne ascundem acolo şi o să-i aşteptăm..

— Atunci trebuie să avem grijă să nu lăsăm urme. Uite, aici este arma fratelui meu. I-am adus-o.

— Celelalte arme le-a luat Cerbul-negru, mormăi apaşul. O să mi le dea înapoi şi pe deasupra şi pe cele care-i aparţin. Fraţii mei să-mi dea şi praf de puşcă şi gloanţe şi atunci am să-i conduc la luptă.

După ce i se dădu tot ce ceruse, Inimă-de-urs şi ceilalţi luptători porniră prin pădure, având grijă să nu facă nici un zgomot şi să nu lase în urma lor nimic care să le trădeze prezenţa. În curând ajunseră la liziera pădurii care înconjura lacul. Constatară că nu apăruse încă nici un comanş şi se ascunseră bine într-un loc de unde puteau ţine sub observaţie lacul, fără să fie văzuţi.

După ce dădură ordine precise pentru ca fiecare luptător

să tragă cât mai ţintit şi fără greş, cele două căpetenii schimbară câteva vorbe.

— Şi acum, ce facem? întrebă Ucigătorul-de-bivoli. Comanşii vor prinde de veste că fratele meu, căpetenia apaşilor, le-a scăpat din gheare şi că s-a dus s-aducă oameni de la conac.

— Nu vor avea cum, răspunse apaşul. Luă un bolovan, îl legă bine cu lasoul de copacul unde fusese el spânzurat, îl lăsă în jos, apoi rupse cureaua la jumătate ca să se creadă că apaşul a fost sfâşiat de crocodili.

Stăteau tupilaţi astfel de o bucată de vreme, când auziră tropotul a doi cai şi zăriră ivindu-se doi comanşi călări.

— Oh! strigă unul din ei, când văzu că apaşul nu se mai afla atârnat de copac.

— A fugit! răcni celălalt.

— Nu, văd cureaua ruptă. Să ştii că l-au sfâşiat crocodilii.

— Omul acesta e blestemat de-acum pururi să mi se mai întoarcă pe veşnicele meleaguri ale vânătorilor, căci a fost mâncat de fiare şi n-a murit ca un vrednic luptător, zise comanşul pătruns de credinţă.

— Să descălecăm şi s-aşteptăm pe fraţii noştri, fu de părere tovarăşul său.

Săriră din şa şi vrură să-i priponească.

— Să-i ucidem? întrebă apaşul în şoaptă.

— Da, dar n-avem pumnalele la noi.

— Ei şi! O să mă slujesc chiar de al comanşului.

Rezemă puşca de un pom şi înainta tiptil urmat de Ucigătorul-de-bivoli. Când ajunseră la marginea tufişului, săriră ca două pantere asupra celor doi comanşi, îi apucară de beregată, le smulseră cuţitele de la brâu, şi li le înfipseră în inimă; pe urmă le jupuiră pielea capului la iuţeală.

— Şi-acum ce facem cu leşurile? întrebă mixtecaşul.

— Le dăm de mâncat crocodililor.

Ceea ce şi făcură, apoi se întoarseră iar la ascunzişul lor.

N-aşteptară mult şi auziră tropot de cai. Era o trupă de vreo treizeci de războinici, în frunte cu Cerbul-negru. Când acesta văzu că Inimă-de-urs a dispărut, intră la bănuială, dar văzând cureaua ruptă fu încredinţat că apaşul a fost mâncat de crocodili.

— Acum, zise el, s-a dus în împărăţia întunericului şi nici unul din duşmanii ucişi de el nu va mai veni să-l slujească.

Descălecară cu toţii şi-şi făcură lagărul la malul lacului. Treptat veniră şi alţi comanşi, şi în curând fură peste cincizeci.

— L-a văzut careva din voi pe alb? întrebă deodată Cerbul-negru.

Nimeni însă nu-l văzuse. Porniră câţiva să-l caute prin pădure.

— Lucrul începe să devină primejdios, şopti apaşul.

— Adevărat. Aici am şters noi urmele paşilor, dar mai departe vor da de ele, de aceea trebuie să începem. Dau semnalul, răspunse tovarăşul său.

Tuşi. Nu era o nesocotinţă din partea lui. Scopul era mai întâi ca argaţii să înţeleagă că a sosit momentul, apoi să atragă pe comanşi şi să-i aibă mai la îndemână.

Aşa se şi întâmplă. Cei douăzeci de argaţi îşi puseră puştile la ochi, în timp ce comanşii se ridicară în picioare, oprindu-se în loc şi ascultând.

— Foc! strigă mixtecaşul.

Răsunară douăzeci de împuşcături în acelaşi timp şi încă alte patru trase de cele două căpetenii indiene din puştile lor cu două cocoaşe. Comanşii, tot atâţia câte fuseseră şi

împuşcăturile, căzură grămadă la pământ. Cei scăpaţi cu viaţă alergară înnebuniţi la cai, dar în vremea aceasta argaţii îşi încărcaseră iar armele şi traseră din nou.

Câţiva comanşi rămaşi teferi, crezând că albii se află în număr mare, vrură s-o ia la fugă. În învălmăşeală, fiecare din fugari căuta să încalece calul cel mai bun; se luară la ceartă, ceea ce dădu răgaz albilor să mai tragă o rafală. Inimă-de-urs îşi pusese în gând să-l ia pe Cerbul-negru pe seama lui, de aceea nu trăsese nimeni în el. Acesta încalecă la repezeală şi porni în goană după ceilalţi care mai rămăseseră. Apaşul ieşi însă din tufiş, şi fiindcă vroia să-l aibă viu pe căpetenia comanşilor, ţinti calul, care se prăbuşi mort la pământ. Dintr-o săritură apaşul fu lângă el. Nici unul din comanşi n-apucase să tragă, aşa că puşca şefului lor era încărcată. Acesta o smuci de pe umăr şi ochi pe apaş răcnind:

— Tot mai trăieşti, câine! Na, tine!

Dar Inimă-de-urs sărise într-o parte şi glonţul dădu greş.

— Căpetenia apaşilor nu va muri de mâna unui comanş nemernic şi laş! zise el. Eu însă îţi voi lua astfel sufletul, încât să-mi slujească pururi în veşnicele meleaguri vânătoreşti, rosti el izbind cu patul puştii pe comanş în cap, încât îl ameţi, apoi îl târî în tufişul unde stătuseră adăpostiţi argaţii.

Aşteptă aci să-l vadă dezmeticindu-se, în vreme ce argaţii luau armele comanşilor ucişi. Când căpetenia comanşilor, legat cobză, îşi veni în simţiri, Inimă-de-urs îl întrebă:

— Vrea Cerbul-negru să-şi cânte cântecul de moarte înainte de a-şi da sufletul? îi încuviinţăm această milostivire.

Comanşul nu răspunse.

— Comanşii cântă întocmai ca broaştele şi ciorile, de aceea nu le place să-i audă şi alţii, zise în bătaie de joc Ucigătorul-de-bivoli.

Comanşul tăcu şi de astă dată.

— Atunci căpetenia comanşilor va muri fără prohod, hotărî apaşul.

De-abia acum Cerbul-negru se hotărî să vorbească.

— Mă veţi spânzura de copacul de la malul băltii? întrebă el.

— Nu, răspunse Inimă-de-urs, nu vreau să te chinuiesc, totuşi vei fi mâncat de crocodili, fiindcă soarta aceasta mi-o hărăziseşi mie. Mai întâi însă îţi voi lua scalpul, ca să arăt vitejilor fii ai apaşilor ce nemernic şi laş a fost Cerbul-negru, căpetenia comanşilor. Dă-mi îndărăt cuţitul şi tomahawk-ul pe care mi le-ai luat.

— Vrei într-adevăr să mă scalpezi? întrebă înspăimântat comanşul.

— Da, pielea ta mi se cuvine numai mie.

— Cum, de viu?

— Se înţelege! Nu cumva o să-ţi iau pielea capului din pântecele unui crocodil după ce te va înghiţi?

— Omoară-mă mai întâi... se rugă căpetenia.

— Aha, comanşului îi e frică! Atunci nu mai e îndurare pentru el!

Inimă-de-urs apucă pe comanş de păr cu mâna stângă, cu dreapta făcu trei crestături cuvenite, şi trase dintr-o smucitură părul cu piele cu tot. Rămase cu scalpul în mână.

Cerbul-negru scoase un urlet de durere.

— Ah! Comanşul e un laş! Zbiară! râse dispreţuitor apaşul.

— Zvârle-l în apă! zise Ucigătorul-de-bivoli; apucă-l însă de picior, fiindcă nu e vrednic ca mâna ta să se atingă de mâna lui.

Inimă-de-urs îl împinse cu piciorul în apă, unde aligatorii se năpustiră lacomi asupra lui.

Ştim că, după ce părăsise balta crocodililor, contele Alfonso se dusese să vadă ce s-a petrecut la peşteră. Găsi însă aci un morman de ruine; rătăci zadarnic ceasuri întregi printre ele căutând să dea de urma comorii, şi-şi închipui în cele din urmă că fusese luată de acolo.

Porni să se întoarcă la comanşi.

Pe când urca dealul, auzi tropot de cai şi zări vreo opt comanşi coborând.

— Încotro vă duceţi? îi întrebă el.

— Vai, frate alb, coborâm în vale.

— De ce? Ai voştri sunt doar sus pe munte.

— Nu mai sunt, au murit toţi!

— Morţi! strigă contele încremenit. Nu se poate!

— Albii au năvălit peste noi şi au ucis de patru ori câte zece dintr-ai noştri.

— Ei drăcia dracului!

— Şi pe căpetenia noastră, Cerbul-negru, l-au mâncat crocodilii, după ce apaşul i-a luat mai întâi scalpul.

— Apaşul? Care apaş?

— Inimă-de-urs.

— Cu neputinţă. Era doar spânzurat de copac...

— A scăpat de-acolo, pesemne că albii, aceia care îşi zic argaţi, îl vor fi dezlegat. Dacă nu plecai tu de acolo, nu se întâmpla ce s-a întâmplat.

— Atunci... nu ne mai rămâne nimic de făcut...!

— Ba ne mai rămâne ceva: răzbunarea!

— Da, da, răzbunarea... zise Alfonso dus pe gânduri. Şi-acum, ce-aveţi de gând?

— Să ne întoarcem pe meleagurile noastre, ca să venim cu alţi războinici.

— Ce-aţi zice dacă v-aş da eu prilej să câştigaţi de pe

acum o mulţime de lucruri frumoase şi folositoare, ca să le duceţi acasă?

— De unde? Tu n-ai nici măcar un cal al tău.

— Cal o să-mi iau eu de pe moşie. După aceea mă voi întoarce la oraş, la Mexic, şi voi o să mă însoţiţi.

— La Mexic? Ce nevoie ai de noi?,

— Ca să mă apăraţi. E primejdioasă pentru unul singur o astfel de călătorie. Dacă mă însoţiţi până acolo şi ajungem cu bine la oraş, vă voi da o mulţime de daruri.

— Ce fel de daruri?

— Alegeţi ce vreţi. Eu sunt conte, adică o căpetenie din cele mai de seamă ale albilor şi am de toate din belşug.

— Bine, atunci te însoţim, dar ne vei da pe urmă la fiecare din noi câte o puşcă, un tomahawk, două cuţite şi atâta pulbere şi gloanţe cât vom putea duce?

— Cât vreţi.

— Şi podoabe pentru nevestele noastre?

— Vă voi da inele, lănţişoare şi mărgele, mai mult decât vă trebuie.

— *Howgh!* Mergem cu tine. Gândeşte-te bine, dacă nu te vei ţine de cuvânt, te ucidem. Doi din noi însă trebuie să se întoarcă pe meleagurile noastre ca să aducă alţi războinici care să răzbune pe fraţii noştri.

— Asta se poate face mai târziu.

— Nu, răzbunarea nu trebuie să întârzie, ea n-are răgaz să doarmă.

— Bine, alegeţi doi din voi, şase oameni îmi sunt de-ajuns.

Traseră la sorţi, căci nici unul nu se ducea de bunăvoie. Le era mai plăcut să plece la Mexico, ca să vie înapoi încărcaţi cu bogăţii, decât să se întoarcă ruşinaţi şi învinşi la comanşi. Ceilalţi şase îşi aleseră un conducător dintre ei, prinseră de

pe câmp un cal pentru conte, şi se despărţiră de cei doi tovarăşi. Aceştia vrură să facă un ocol ca să nu, mai treacă pe la locul de luptă unde fuseseră înfrânţi atât de lesne, dar o nimeriră rău de tot. Argaţii, după ce luaseră comanşilor armele şi zvârliseră apoi crocodililor leşurile, porniseră cu apaşul şi mixtecaşul în frunte, îndărăt spre conac. Când ieşiră din pădure şi vrură s-o ia spre şes, apaşul îşi opri calul. Zăriră doi indieni călări. Se întoarseră iar în pădure şi se ascunseră pe după copaci.

— Sunt comanşi, zise Ucigătorul-de-bivoli, care îi văzuse şi el.

— Îi vom prinde lesne, adăugă apaşul.

— Şi încă vii, adăugă tovarăşul său. Puneţi mâna pe lasouri.

Când cei doi călăreţi fură aproape, argaţii ieşiră din ascunzătoare şi-i înconjurară. Comanşii puseră mâna pe arme hotărâţi să-şi apere cu îndârjire viaţa. Reuşiră chiar să rănească pe unul din argaţi, dar într-o clipă lasourile li se încolăciră în jurul trupului şi fură traşi jos de pe cai.

Apaşul se apropie de ei şi le zise:

— Puţini din voi au mai rămas, şi aceştia vor fi şi ei daţi pradă crocodililor. Voi, de asemenea, veţi fi mâncaţi de vii de aligatori, după ce vă vom scalpa mai întâi. Îndurare veţi găsi numai dacă veţi răspunde la întrebările noastre.

Comanşii se înfiorară, căci îşi aduseră aminte de moartea cumplită a căpeteniei lor, şi unul din ei întrebă:

— Ce vrei să afli?

— Câţi din voi au rămas în viaţă?

— Opt.

— Unde sunt ceilalţi şase?

— Cu contele.

— În ce loc?

— Nu ştim.

Apaşul trase de la brâu cuţitul şi zise răstit:

— Dacă nu-mi spuneţi, vă jupoi pielea capului de vii, aţi înţeles?

— Şi dacă mărturisim?

— Veţi muri de moarte uşoară.

— Unde e contele? începu iar apaşul.

— S-a dus pe moşie ca să-şi prindă un cal de pe câmp şi să se întoarcă la Mexic, însoţit de cei şase comanşi care să-l apere pe drum.

— Şi ce le-a făgăduit în schimb?

— Arme, cuţite, pulbere, gloanţe şi podoabe pentru neveste.

Apaşul clătină capul.

— N-are el trebuinţă de astfel de ocrotitori, ar putea găsi destui albi. Sau e mai laş decât îl credeam, sau unelteşte ceva.

— Noi nu minţim.

— Încotro a luat-o?

— De-a dreptul spre răsărit.

— Voi unde v-aţi despărţit de el?

— La poalele muntelui.

— Unde l-aţi întâlnit când v-a oprit?

— Venea dinspre pâraie.

— Atunci ştiu de unde venea. O să-i găsesc eu urma. Şi-acum, fiindcă ini-aţi răspuns cinstit la ce v-am întrebat, veţi muri de moarte fără chinuri.

Cu aceste cuvinte, indianul ochi pe comanşi în cap şi trase. Aceştia nici măcar nu clipiseră când văzuseră ţeava puştii îndreptată spre ei. Totuşi muriră ca nişte trădători.

— Sanchez şi Juanito vor rămâne aici ca să acopere cu pietre trupurile comanşilor; vom împlini făgăduiala, zise apaşul. Noi să ne luăm pe urmele contelui, poate vom reuşi să-l ajungem.

Privirea ageră a celor două căpetenii indiene descoperi lesne urmele fugarilor. Se luară după ele, dar după vreun ceas de umblat, Ucigătorul-de-bivoli se opri şi zise:

— De prisos să mergem mai departe. Ne-am încredinţat pe deplin că, într-adevăr, contele s-a îndreptat spre Mexic. Acum să ne întoarcem la conac, unde poate e nevoie de noi. Oricum, contele nu poate să ne scape.

La conac găsiră totul ca la plecare. Argaţii rămaşi la curte cărau cadavrele comanşilor pe câmp.

— Slavă ţie Doamne că v-aţi întors! zise arendaşul bucuros când îi văzu. Începusem să ne îngrijorăm serios de zăbava voastră. Ei, spuneţi-mi şi mie ce s-a mai întâmplat?

— Cerbul-negru e mort. Fratele meu Inimă-de-urs i-a luat scalpul, răspunse Ucigătorul-de-bivoli.

— Şi ceilalţi?

— Morţi şi ei, n-au scăpat decât şase.

— Şi credeţi că acum vom avea linişte? întrebă iar Arbellez. Dar unde să îngropăm cadavrele?

Chipul indianului se întunecă.

— Nu le putem lăsa pe câmp; cel mai bun lucru ar fi să-i ducem la muntele El Reparo şi să-i îngropăm acolo. Ai nevoie de cei douăzeci de argaţi care au fost cu mine?

— Dacă nu crezi că e primejdie de vreo năvală de-a comanşilor poţi să-i iei.

— Ce e cu Săgeata-trăsnetului?

— Nu si-a venit încă în simţiri.

— Mă duc să-l văd.

Mixtecaşul intră mai întâi cu apaşul în camera surorii sale, unde dusese aurul şi giuvaerurile hărăzite lui Unger. Găsiră aici pe Karja privind dusă pe gânduri în gol. Când îi văzu, strigă sălbatic:

— V-aţi întors, în sfârşit?! Aţi biruit? Şi pe el l-au sfâşiat crocodilii, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Ucigătorul-de-bivoli, privind-o cu atenţie.

— Nu? Chipul ei se întunecă. Aşadar l-aţi lăsat să scape! Şi răzbunarea mea?

Ucigătorul-de-bivoli era mulţumit văzând că fata nu-l mai iubea pe conte şi că se gândea numai la răzbunare.

— Câinii de comanşi l-au scăpat şi au legat pe fratele meu, apaşul, în locul lui ca să-l sfâşie crocodilii, răspunse el.

Indiana se uită înmărmurită la apaş. Văzu câteva scalpuri noi la cingătoarea lui. De-abia acum vedea ea ce bărbat chipeş era şi la gândul că ar fi putut fi mâncat de crocodili avu un sentiment ciudat pe care nu-l avusese până atunci. Păli.

— Căpetenia apaşilor? îl văd teafăr doar, aici în faţa mea, răspunse ea.

— S-a eliberat singur şi după aceea i-a învins pe comanşi, răspunse simplu fratele ei.

Indiana înţelese ce cuprindeau aceste cuvinte.

— E un viteaz! zise ea uitându-se cu admiraţie la el. Aşadar contele a scăpat?

— Da, şi a plecat la Mexico, la unchiul său, însoţit de şase comanşi.

Atunci indiana se ridică în picioare cu ochii fulgerători.

— Şu tu l-ai lăsat să plece nestingherit? Daţi-mi un cal, mă voi duce eu după el şi-l voi ucide ca pe un câine ce e!

Ucigătorul-de-bivoli zâmbi. Aşa o vroia el pe Karja.

— Şi-l vei ucide oriunde îl vei găsi?

— Da. A insultat pe o fiică a mixtecasilor şi trebuie să moară de mâna mea.

— Sau de a mea, zise grav apaşul.

— Fratele meu vroieşte să mă însoţească la Mexico? întrebă Ucigătorul-de-bivoli mirat.

Acesta privi adânc în ochii indiencei şi răspunse:

— Karja e sora apaşului; va fi răzbunată. Luară pătura în care erau legate lucrurile de preţ luate din peşteră şi se duseră în camera bolnavului. Emma îl veghea ca întotdeauna. Era palidă la faţă şi cu ochii plânşi.

— Nu plânge, seniora, îi zise mixtecaşul, eu îl voi tămădui.

Examina rana, o pansa şi spuse cu hotărâre:

— Fratele nostru alb nu va muri. Chipul fetei se însenină.

— Dar va trebui să treacă mult până se va însănătoşi? întrebă ea.

— Asta nu pot să ştiu, în orice caz e sigur că va trăi. Si-acum, seniorita, pot să-ţi pun o întrebare?

— Cum să nu!

— Ţi-a vorbit senior Unger despre comoara neamului mixteca? Ţi-a spus şi că îl luasem cu mine la peşteră?

— Da. Contele s-a dus după el acolo ca să-l omoare.

— Comoara a dispărut, dar urmaşii mixtecaşilor au hotărât să-i dea fratelui lor Săgeata-trăsnetului o amintire despre această comoară. Acum, tânărul e bolnav. N-ai vrea să iei dumneata lucrurile acestea şi să i le păstrezi până ce se va însănătoşi?

— Cu plăcere. Dar ce-aveţi în legătura asta?

— Poftim, uită-te şi dumneata.

Când Emma văzu toate acele minunăţii, rămase încremenită.

— O, Sfântă Fecioară! se minună ea, el e acum mult mai bogat ca mine!

Apaşul se uită cu adâncă seriozitate la ea şi-i zise:

— Nu e aşa, seniorita, că Săgeata-trăsnetului va fi soţul dumitale?

— Da, răspunse ea roşind.

— Şi orice s-ar întâmpla, nu-l vei părăsi niciodată?

— Niciodată cât voi trăi! Dar de ce mă întrebi?

— Fiindcă se poate să aibă întotdeauna nevoie de dumneata. Ţi-a vorbit el vreodată despre ţara lui? Ştii de unde e?

— Da, din regiunea Main-ului, din Germania.

— Are rude?

— Un frate, care e cârmaci.

— Dacă Săgeata-trăsnetului nu vrea acest aur, atunci doresc ca fratele lui să-l primească. Vreţi să aveţi grijă de asta?

— Cu plăcere. Este vorba de o mare bogăţie, dar pe mine nu mă orbeşte. Tatăl meu este destul de bogat ca să ne facă, pe mine şi pe senior Unger, fericiţi şi lipsiţi de griji. Fratele din Germania va primi comoara. De altminteri şi logodnicul meu se va strădui să trimită aceste obiecte în Germania.

Ucigătorul-de-bivoli privi din nou la bolnav şi spuse:

— Sunt sigur că va face tot posibilul ca ele să ajungă acolo.

— Doctorul după care aţi trimis n-a venit încă?

— Nu.

— Sunt curios să ştiu ce are să spună. Indianul se apropie din nou de bolnav, în timp ce Emma se apleacă şi luă în mână un lanţ de aur ca să-l privească mai de-aproape. La sunetul metalic pe care-l produse lanţul, lovindu-se de celelalte

giuvaeruri, bolnavul tresări, deschise ochii şi se uită în jurul lui. Privirea îi era limpede, dar nespus de tristă. Părea că vede pe cei din cameră, dar că nu recunoaşte pe nimeni.

— M-a ucis.

— O, vorbeşte! strigă Emma apropiindu-se de pat. Ce-ai spus, dragul meu? întrebă ea cu glas tremurat.

— Bolnavul o privi blând şi zise:

— M-a ucis... murmură el.

— Aiurează, şopti ea îngrijorată. Mă cunoşti, Antonio?

— Te cunosc, murmură el.

— Ştii cum mă cheamă?

— Nu ştiu.

— O, Doamne! Nu mai recunoşti tu pe Emma ta?

— Ba da, dar m-au ucis.

Fata începu să plângă şi-l întrebă iar, arătând spre cei doi indieni:

— Dar pe ei îi cunoşti?

— Da, dar m-au ucis...

— Vorbeşte aiurea... crede că a murit, se tângui fata deznădăjduită.

— Seniorita, zise Ucigătorul-de-bivoli punându-i mâna pe braţ, vrei să-mi răspunzi la o întrebare, ca şi când ai fi în faţa Marelui Spirit?

— Da.

— Ce-ai face dacă prietenul nostru, Săgeata-trăsnetului, ar rămâne pururi în starea de acum?

— O, nu l-aş părăsi niciodată! Dar îşi va reveni, nu-i aşa?

— Se prea poate ca rana să se tămăduiască, dar mintea să nu i se mai întoarcă niciodată. Făgăduieşte-ne că nu-l vei părăsi orice s-ar întâmpla.

Tânăra fată întinse mâna şi zise cu hotărâre:

— Jur că voi fi soţia lui, orice s-ar întâmpla! Doresc însă ca acela care l-a adus în starea aceasta să-şi primească pedeapsa.

— Şi-o va primi, fii pe pace, răspunse grav apaşul.

In momentul acela sosi şi doctorul. I se spuse cum se petrecuseră lucrurile şi el se apropie de pat să examineze pe bolnav. Acesta, deşi suferea dureri cumplite, nu scoase nici un geamăt măcar; deşi cu mintea rătăcită, rămânea la credinţa că durerea trebuie stăpânită.

— Când doctorul îl întrebă:

— Cine sunteţi senior? el îi răspunse pe un ton trist:

— Nu ştiu.

— Şi care e numele dumneavoastră?

— Nu ştiu. Nu mi-l amintesc.

— Îl cunoaşteţi pe senior Unger?

— Îl cunosc; dar am fost ucis.

— Unde se găseşte el acum?

— Nu ştiu.

— Dar cine v-a omorât?

— Nu ştiu.

— Unde s-a întâmplat? Nici asta nu ştiţi?

— Ba da, dar am fost omorât.

În felul acesta răspundea bolnavul la toate întrebările ce i se puneau. El afirma că-i cunoaşte pe toţi şi că ştie toate. Dar nu, de fapt nu recunoştea pe nimeni şi nu ştia în realitate decât un singur lucru, şi anume că fusese ucis. Medicul îşi clătină capul, nedumerit.

— E o fractură a craniului, zise în cele din urmă doctorul, şi nu-i pot face nimic. Buruiana de leac pe care i-aţi aplicat-o e singura care îi poate tămădui rana. Poate că în urmă să-şi revină, de aceea nu trebuie să socotiţi totul pierdut.

După ce doctorul, urmat de ceilalţi, ieşi din cameră, Emma îngenunche lângă pat şi începu să plângă cu amar.

— Antonio, Antonio, suspină ea, nu mă mai cunoşti tu pe mine?...

— Ba te cunosc, şopti el.

— Atunci spune-mi pe nume... o singură dată numai...

— Nu-ti ştiu numele.

— Îţi sunt dragă, Antonio al meu?

— Da, îmi eşti dragă... spuse el cu glas adânc şi trist.

— Nu te voi părăsi niciodată, Antonio... şopti ea printre lacrimi. Aşa bolnav cum eşti, al meu vei rămâne totdeauna.

— Nu sunt bolnav, am fost ucis, repetă el în neştire.

În vremea asta, trupurile comanşilor ucişi erau legate pe cai şi transportate la muntele El Reparo. Din toţi comanşii veniţi să prade conacul, nu mai rămăseseră în viaţă decât şase, şi aceştia în drum spre Mexico împreună cu contele Alfonso.

Trupurile celor morţi fuseseră date de sălbaticul mixteca hrană crocodililor din ruinele vechiului templu aztec. Acesta era mormântul pe care-l hărăzise Ucigătorul-de-bivoli cruzilor săi duşmani.

6. Pablo Cortejo

Capitala vechii împărăţii aztece, reşedinţa de odinioară a nefericitului stăpânitor Montezuma, se numeşte ca şi ţara însăşi, Mexico. Aci se află, pe frumosul paseo[1], un mândru palat, proprietatea contelui Fernando de Rodriganda y Sevilla, stăpân al mai multor moşii întinse şi rodnice.

Acesta stătea în ziua aceea la biroul său şi cerceta nişte hârtii pe care i le adusese Pablo Cortejo, secretarul şi administratorul averilor sale. Secretarul părea îngrijorat şi în privirile pe care le arunca pe furiş contelui se citea ură şi teamă.

— Nu-mi place defel purtarea nepotului meu, zise nemulţumit contele. Auzi! să piardă într-o singură noapte douăzeci de mii de pesos la cărţi! E nemaiauzit!

— S-a întâmplat să câştige sume şi mai mari... îngână Cortejo.

— Aşa? Atunci înseamnă că joacă foarte des... e, deci, jucător de meserie... Bine că ştiu... trebuie să-l ţin mai din scurt, adăugă contele răsfoind mai departe hârtiile. A, dar asta e? Credeam afacerea încheiată.

— Don Alfonso a fost nevoit să întrebuinţeze suma aceasta pentru altceva... murmură cu teamă Cortejo. Nu e dator să-mi dea mie socoteală de ce face cu banii.

— Socoteală nu, cred însă că ţi-ar fi putut spune măcar în treacăt. Pare să fie foarte intim cu dumneata, aş putea zice chiar că mai mult decât cu mine. De altfel, cred că nu mă înşel când susţin că o mare parte din vină pentru purtările lui o ai dumneata. Ai căutat totdeauna să-i acoperi slăbiciunile şi

[1] Bulevard.

să-i încuviinţezi toate nesocotinţele. De pildă, patima lui pentru joc.

— Toţi tinerii de-neam fac la fel.

— Nu e un motiv ca să-mi facă jaf din avere. Şi unde e acum?

— La hacienda del Erina.

— Ce caută acolo?

— Nu ştiu, domnule conte.

— Dar ce e cu duelul?

— Care duel? întrebă secretarul cu o mutră nevinovată.

— Cortejo! se răsti contele.

— Zău că nu ştiu de nici un duel, domnule conte.

— Bine. Dacă nu-mi spui adevărul, eşti concediat imediat. Scurt!

Cortejo n-avu încotro şi răspunse cu glasul umil:

— Vedeţi că don Alfonso mi-a poruncit să nu spun nimănui nimic despre duel. A plecat la moşie ca să evite o ceartă.

— Fii ceva mai lămurit. Uite ce-mi scrie contele Embarez:

„Don Fernando, Vă rog să binevoiţi a comunica nepotului dumneavoastră că data duelului, fixată pentru acum trei săptămâni, a expirat de mult şi-l somez ca de astăzi în trei zile să se afle la întâlnire. Ştiut e că astfel de afaceri de onoare nu suferă amânare. Dacă la data hotărâtă nu va fi exact, îl voi descalifica prin ziare. Nădăjduiesc că puneţi mai mult preţ pe onoarea numelui dumneavoastră decât pe o zgârietură a nepotului dumneavoastră

Contele Jimanzo Embarez”.

— Văd deci din rândurile acestea că e vorba de un duel.

— Contele a insultat pe don Alfonso.

— Aşa? Şi Alfonso l-a provocat?

— Nu, ci contele.

— Atunci nu contele l-a insultat, ci nepotul meu. Şi a primit el provocarea?

— A trebuit.

— A, a trebuit, adică ar fi fost destul de laş ca să n-o primească! Ce ruşine! Şi pentru ce nu s-a prezentat nepotul meu la întâlnire?

— Pentru că... pentru că... don Embarez e cunoscut ca unul dintre cei mai buni spadasini.

— Aşadar, nepotul meu a fugit de duel ca un laş... Mi-a pătat numele... m-a făcut de râs... Sfinte Dumnezeule! Ce ocară!

Don Fernando se plimba agitat prin cameră, pradă unei furii pe care cu greu şi-o putea stăpâni. Deodată se opri în faţa secretarului şi-i spuse cu glas poruncitor:

— Ascultă, Cortejo, trimite imediat doi oameni călări la hacienda să-i spună nepotului meu să se întoarcă numaidecât la oraş.

— Dar... până să vină va trebui să treacă cel puţin trei săptămâni.

— Ştiu. De aceea mă voi duce îndată la conte să-i spun că mă voi bate eu în locul lui Alfonso. Ce armă a fost aleasă?

— Spada, răspunse Cortejo cu o sclipire de bucurie în ochi.

— Bine, acum poţi să pleci şi să-mi trimiţi pe Maria încoace.

— După câteva minute, o femeie bătrână, de o aparenţă demnă, se opri în prag.

— Vino mai aproape, Maria, şi şezi, am să-ţi vorbesc.

Maria Hermoyes era o slugă veche şi credincioasă a casei şi contele ţinea foarte mult la ea.

— Maria, începu contele cu glas blând, ştiu că m-ai ajutat întotdeauna cu credinţă, vrei să-mi spui adevărul la ce te voi întreba?

— Nu v-am minţit niciodată, stăpâne.

— De asta sunt sigur, dar mai sunt lucruri pe care o slugă credincioasă nu le spune stăpânului, ca să-l ferească de supărări. Eu îţi cer însă acum să-mi spui adevărul şi numai adevărul, vrei?

— Voi spune totul, ca în faţa duhovnicului, stăpâne.

— Bine. Tu ai fost aceea care mi-ai adus de mult, cu ani în urmă, pe Alfonso aici. Spune-mi cinstit: e el cu adevărat nepotul meu?

Femeia tresări speriată.

— Doamne, Dumnezeule! Ce vă face să-mi puneţi o astfel de întrebare? strigă ea.

— Un singur cuvânt îţi cer: da sau nu?

— Nu pot, stăpâne. E ceva la care nici nu m-am gândit la început, cu timpul însă bănuiala s-a trezit şi a crescut treptat în sufletul meu.

— Ce bănuială?

— Mi s-a părut ciudat că don Alfonso seamănă cu senior Pablo Cortejo din ce în ce mai mult.

— Aşa e, am băgat şi eu de seamă, şi gândul acesta mi s-a înfipt adânc în creier.

— Pe urmă, prea aveau multe secrete, don Alfonso cu Pablo Cortejo.

— Ştiu, dar în curând lucrurile se vor schimba...

— Şi-apoi... femeia se codi o clipă, apoi urmă: trebuie să vă spun că fratele seniorului Pablo...

— Se opri iar.

— Spune mai departe, ştii doar bine că rămâne între noi.

Vrei să vorbeşti despre administratorul fratelui meu, avocatul Gasparino Cortejo din Spania?

— Da. În tinereţe îmi cam da târcoale, şi mi-a dăruit o fotografie de a lui pe care o am şi acum...

— Şi?

— Seamănă în fotografie leit cu don Alfonso.

— Da? Vrei să mi-o arăţi şi mie?

— Mă duc s-o aduc.

— Când văzu contele fotografia, strigă peste măsură de uimit:

— E Alfonso întreg!

— Aşa e, stăpâne. Asta mi-a stat de mult pe suflet, dar nu cutezam s-o spun.

— Tu ai fost doica micului Alfonso?

— Da, dar după vreo şase luni l-am înţărcat. Era vorba să rămân dădaca lui, dar a venit un tâmplar de m-a cerut în căsătorie şi m-am măritat cu el. Omul meu însă a murit după puţin timp şi am rămas singură. Asta a fost pe vremea când aţi cerut dumneavoastră copilul de suflet, şi fiindcă stăpânu-meu mai avea un băiat care s-a prăpădit în urmă vi l-a dat. M-au întrebat dacă vreau să plec cu băiatul în Mexic. Cum nu mai aveam pe nimeni pe lume şi mi-era drag copilul, am primit.

— Şi până la plecare n-ai mai fost la castel?

— Nu, fiindcă nici n-am mai avut când. Vaporul era gata de plecare şi m-am dus în dimineaţa aceea la castel, unde am găsit pe domnul conte şi pe doamna contesă împreună cu copilul în trăsura care ne-a dus la Barcelona. Aici am găsit pe senior Pedro Arbellez, care e acum arendaşul moşiei dumneavoastră, pe atunci numai inspector, şi care ne-a luat cu el în Mexic.

— Cine v-a dus pe vapor? Contele şi contesa?

— Nu, dumnealor s-au întors chiar în seara aceea la castel, fiindcă li se rupea inima să-şi dea copilul de lângă ei. A doua zi dimineaţa mi s-a părut că parcă nu mai era acelaşi copil, ci altul. Să nu spun nimănui nimic despre ce-am vorbit cu dumneavoastră, don Fernando?

— Se-nţelege! Altminteri vor prinde de veste că ştiu totul. Dar unde să fie adevăratul Alfonso?

— Îl vor fi luat oamenii aceia la hanul din Barcelona.

— Poate că îl vor fi şi omorât.

— O, Doamne!

— O voi afla... trebuie s-o aflu! zise plin de mânie contele. Aşadar, de aceea a ieşit Alfonso o pramatie şi mi-l simţeam străin de suflet. Dar în faţa ochilor trece drept nepotul meu şi trebuie să-i iau apărarea. Du-te, Mario, şi spune vizitiului să înhame caii la trăsură.

Bătrâna plecă. Peste câteva minute trăsura era trasă la scară şi don Fernando se duse la contele Embarez, un om tânăr, care-l primi foarte politicos, deşi rece.

— Am primit astăzi o scrisoare de la dumneata, începu don Fernando, scrisoare al cărei ton m-a mirat foarte mult.

— Era cât se poate de firesc să fie aşa, răspunse contele.

— Poate pentru dumneata, dar nu şi pentru mine. Eu sunt totdeauna cuviincios cu toată lumea.

— Eu de asemenea, cu aceia care merită. Don Fernando se dădu cu un pas înapoi.

— Vrei să spui că eu nu o merit? întrebă el cu sinceritate.

— Dar nici nu era vorba de dumneata.

— Totuşi scrisoarea mi-era adresată mie.

— Era însă vorba de nepotul dumitale.

— Mă rog, o lămurire: ce-ai dumneata cu el?

— E vorba de o afacere de onoare. A insultat pe sora mea şi l-am provocat la duel, provocare pe care a primit-o.

— Şi când era vorba aibă loc duelul?

— După trei zile. Deoarece nu s-a prezentat, bănuiesc că onoarea lui nu merită o lovitură de spadă. Sau poate e laş. Cel puţin aşa trebuie să cred.

— Te înşeli, conte, şi trebuie să-ţi atrag atenţia că nu e demn din partea dumitale să mă jigneşti pe mine, care n-am nici o vină în această afacere.

— Îţi fac cunoscut că nepotul meu a fost nevoit să plece pe neaşteptate la o moşie de-a mea, foarte îndepărtată, de aceea, şi numai de aceea a fost împiedicat să se prezinte la timp.

Cuvintele acestea impresionară pe conte.

— Cele ce am scris îl priveau pe nepotul dumitale, răspunse el puţin cam ruşinat.

— Nu e o scuză. Deoarece cuvintele adresate nepotului meu mi le-ai scris mie, îţi cer ca lovitura de spadă hărăzită lui s-o primesc eu.

— Ce vrei să spui...?

— Că primesc provocarea.

— Domnule conte, nu asta a fost intenţia mea, te rog să mă crezi... şi-ţi cer să renunţi... zise repede Embarez.

— Şi eu îţi cer să primeşti! strigă contele aproape ameninţător.

— Bine, dacă stăruieşti, sunt nevoit să primesc. Când doreşti să aibă loc duelul?

— Chiar mâine.

Ajuns acasă, don Fernando se închise în biroul lui şi scrise până seara. Chemă apoi pe bătrână, si-i zise:

— Vreau să-ţi încredinţez un secret, Mario, pe care trebuie

să-l păstrezi cu sfinţenie. Ştii tu ce e un duel?

— Da.

— Atunci află că eu trebuie să mă bat mâine în duel.

— Vai de mine! don Fernando! Să nu faceţi una ca asta! strigă ea speriată.

— Trebuie. Acest Alfonso a fost provocat şi a fugit ca un laş. Ca să salvez onoarea numelui meu, trebuie să mă bat eu în locul lui.

— Doamne, Doamne! El e ucigaşul unchiului său... se tângui bătrâna.

— Nu te teme, mânuiesc încă destul de bine spada, deşi sunt un om în vârstă, şi nădăjduiesc că voi scăpa teafăr. Totuşi mi-am făcut testamentul.

— Credeam că l-aţi făcut mai de mult.

— Da, făcusem unul prin care îl lăsam pe Alfonso moştenitorul întregii mele averi. Acum însă am căpătat bănuieli şi am hotărât altfel. Uite, testamentul cel nou ţi-l dau ţie spre păstrare.

— Mie? Ah, stăpâne, o biată femeie bătrână, zise ea şi începu să plângă.

— Mi-eşti credincioasă şi singura fiinţă pe care mă pot bizui. Mă întorc mâine teafăr, mi-l dai înapoi; dacă nu, îl predai guvernatorului, care va şti ce are de făcut. Noapte bună!

După ce Pablo Cortejo plecase de la conte şi expediase oamenii după Alfonso, se duse unde îl aştepta fata lui - soţia îi murise de mult - pe care o adora. Înaltă, uscată şi urâtă foc, avea o privire rea şi sfredelitoare.

— Ce-a vrut contele de la tine aşa de dimineaţă? îl întrebă ea când îl văzu.

— Parcă mi-a dat cu măciuca în cap, mormăi el mânios.

— Despre ce-a fost vorba?

— Despre Alfonso, despre cine vrei să fie?...

— Hm! E doar nepotu-său.

— Aşa crede. Dacă ar şti bătrânul cum stau lucrurile! Mai întâi chestia cu datoria la cărţi, pe urmă afacerea cu duelul în care numai tu eşti de vină.

— CUM?! Întrebă ea mirată. De unde până unde?

— Fiindcă nu l-ai lăsat să se bată. Ţi-era că-ţi pierzi odorul... Nu-i vorbă, n-avea nici el poftă să-şi pună viaţa în primejdie.

— Ce-are a face una cu alta?

— Are, pentru că Embarez i-a scris lui don Fernando, care m-a ameninţat că mă dă afară şi câte altele.

— N-o să îndrăznească, nu-l lasă Alfonso, zise ea cu dispreţ.

— Ei as! Contele zicea că o să-l ţie din scurt de-acum încolo; cică eu aş fi de vină... eu stric odorul de nepot.

— Nu tu, ci eu, zise ea cu fudulie.

— Aici ai dreptate. De altfel, scrisoarea contelui Embarez a avut un efect la care nu m-aş fi aşteptat şi care poate fi spre norocul nostru: don Fernando vrea să se bată în locul lui Alfonso.

— Când? întrebă fata sărind drept în picioare.

— Nu ştiu, cred însă că în curând; contele n-are obicei să tărăgăneze astfel de lucruri.

— Ce-ar fi să-l împuşte?

— Adică să-l înjunghie. E vorba de un duel cu spada, ceea ce e şi mai primejdios.

— Şi mai bine, am scăpa mai repede.

— Testamentul e făcut şi Alfonso e moştenitorul întregii averi.

— Şi eu împreună cu el, râse ea cu răutate.

— Aşa e. O, fratele meu Gasparino e un pişicher şi jumătate.... A ştiut cum să pună lucrurile la cale... Vrea totul pentru el şi pentru fecioru-său, iar nouă să ne arunce, ia acolo, un ciolan de ros. Dar noi suntem tot atât de şireţi ca şi el. Moşteneşti şi tu în rând cu el.

— Tare sunt curioasă să ştiu ce-o să zică Alfonso când o auzi planul nostru.

— „Da” n-o să zică în nici un caz.

— Adică de ce nu? Oare nu sunt destul de frumoasă? întrebă ea înţepat.

— N-o lua aşa, fata tatei, vreau să spun că un conte nu se însoară decât cu o contesă.

— Parcă eu ce vreau? Dacă mă ia, sunt şi eu contesă.

— Hm! nu zic că n-ai dreptate, cred însă că n-o să se învoiască atât de lesne.

— Trebuie, dacă nu din dragoste, de nevoie.

— Dar dacă don Fernando scapă teafăr? Fiica domnului Cortejo se uită câtăva vreme în pământ, apoi zise cu înţeles:

— Ce slabi de înger sunteţi voi bărbaţii! Cortejo o privi iscoditor, apoi întrebă:

— Vrei să spui că *trebuie* să... moară?

— Da.

— Dacă nu de spadă...

— ... de altceva. Cât o să mai aşteptăm?

— Da, da, s-aşteptăm... ca în vremea asta să fiu dat afară... zise Cortejo îngândurat.

— Atunci, ce mai stai? Vrei să te ajut?

— Poate, răspunse el cu înţeles.

— A, după cum înţeleg ai şi luat o hotărâre. Care?

— Vroiam tocmai să-ţi spun când am fost chemat la conte.

Ai citit scrisoarea lui Gasparino, nu-i aşa?

— Da. Contele trebuie să dispară.

— Încuviinţezi şi tu planul meu?

— Nu tocmai. Eu nu sunt de părere să moară contele. Dacă îl lăsăm în viaţă vom avea oricând o armă împotriva lui Alfonso şi a fratelui tău. Nu se ştie dacă dragostea lor pentru tine e de-ajuns ea să te pună la adăpost.

— Poate că ai dreptate. Ar trebui să-l dăm pe conte căpitanului pirat Landola, care soseşte zilele astea aici să-l ia cu el. Şi-apoi, parcă tot nu mă lasă inima să ucid pe omul căruia îi datorez recunoştinţă.

— Recunoştinţă? râse batjocoritor Josefa. Dar tu n-ai muncit pentru el? Sunt totuşi de părere să-l lăsăm în viaţă, dar din motivele pe care ţi le-am spus. Dacă nu e omorât în duel, trebuie să-i dăm ceva ca să cadă în catalepsie. O moarte aparentă ne-ar fi de mare folos. Nu cunoşti pe cineva care să se priceapă la astfel de doctorii?

— Ba da, e un indian, Basilio, care locuieşte la San Anita, o să mă duc să vorbesc cu el.

— Bine, dar după ce vom vedea rezultatul duelului. Cum stai cu Alfonso?

— L-am anunţat încă de acum trei săptămâni de ceea ce pun la cale, aşa că oamenii trimişi de conte au să-l întâlnească probabil în drum. Trebuie să sosească peste câteva zile.

Ochii fetei luciră de bucurie. Se vedea bine că Alfonso îi era cu adevărat drag şi în pieptul ei clocotea un vulcan de patimi. Vai de el dacă nu-i va împărtăşi această dragoste.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, contele Fernando de Rodriganda, împreună cu secundantul său, părăseau călare capitala, pentru a ajunge la timp la lacul Tescuco, unde urma

să se desfăşoare duelul. Amândoi seniorii purtau costume tradiţionale mexicane, iar pe cap aveau faimoasele sombrero, pălării cu boruri late, împodobite cu şnururi aurite ce le coborau mai jos de umeri. Erau îmbrăcaţi în veste închise la culoare, prevăzute cu numeroşi năsturei de argint. Şeile aveau ornamente de aur şi argint, ca şi zăbala şi căpăstrul cailor ce-i purtau în şa.

Cei doi călăreau tăcuţi. Tot ce era de discutat fusese rezolvat înainte de plecarea lor. Secundantul bănuia ce se petrece în sufletul şi mintea contelui, aşa că se ferea să-i tulbure gândurile printr-o conversaţie facilă.

Când au ajuns la locul stabilit, ceilalţi îi aşteptau. Era prezent şi un medic, adus tot de ei. Cei doi potrivnici au declarat că refuză orice posibilitate de împăcare, astfel că, la un semnal al arbitrilor, duelul începu.

Dacă Embarez şi-a închipuit că va termina repede cu Rodriganda, atunci el se înşelase. Don Fernando era un spadasin încercat. Din primele încrucişări de spadă el reuşi să-şi rănească adversarul, ceea ce însă îl făcu pe acesta şi mai agresiv; aşa că în minutele ce au urmat, folosind toată forţa şi agilitatea sa, el reuşi să-şi înfigă spada în pieptul partenerului său mai vârstnic.

Înainte de a se prăbuşi, don Fernando reuşi să spună:

— M-a rănit!

După ce cercetă rana, medicul declară că ea nu-i ameninţă viaţa, dar e destul de gravă pentru a pune capăt duelului. Contele Embarez se declară satisfăcut şi părăsi locul înfruntării. Don Fernando primi îngrijirile de rigoare, i se bandajă provizoriu rana şi fu dus acasă cu o trăsură.

Cortejo şi fiica sa încercară să se arate consternaţi de cele întâmplate, dar la un semn al doctorului se văzură poftiţi

afară din camera bolnavului. Acesta îşi manifestă dorinţa să o aibă alături de el numai pe bătrâna Maria. Aceasta apăru de îndată şi i se încredinţa îngrijirea rănitului. După ce medicul a făcut ultimele recomandări şi a plecat, Maria îi spuse contelui:

— Am testamentul la mine, stăpâne.

— Bine, ia cheile şi încuie-l colo, în sertarul de mijloc al biroului.

În locuinţa d-lui Cortejo cei doi ticăloşi, tatăl şi fiica, turbau de mânie.

— Ai văzut? zise fata, ne-a dat afară. Afurisita aceea de babă s-a priceput să intre pe sub pielea contelui fără să ştim.

— Şi contele Embarez e un neghiob. Nu putea să înfigă spada ceva mai adânc? adăugă Cortejo cu ciudă. Mă duc imediat la San Anita.

— Da, de fapt nici nu suntem doriţi aici.

— Iar rana ne oferă cea mai bună acoperire.

— Da, ia-o înainte călare! Fiecare oră pe care o petrecem aici e o pierdere pentru noi.

— De fapt, voiam să aştept mai întâi întoarcerea lui Alfonso.

— Dar otrava poţi foarte bine s-o comanzi!

— Asta-i adevărat. Deci, plec repede!

Pablo Cortejo dădu ordin să i se înşeueze calul şi porni în jos pe lungul Paseo de Bucareli, tot înainte, până ce ajunse în sudul oraşului, pe Paseo de la Viga. De aici putea să ajungă în cele două sate indiene, San Anita şi Ixtacalco.

Locuitorii acestora aduceau la oraş, în bărcile lor plate, pe canalul Chalco, fructe şi flori, porumb şi fân. Femei în fuste roşu aprins şedeau în faţa produselor lor, având alături copii şi câini. O pătură prinsă în două colţuri le proteja de arşiţa soarelui.

Da stânga se întindeau faimoasele Chinampas, grădinile plutitoare ale indienilor. Cândva oglinda lacului Chalco fusese limpede, dar indienii au acoperit-o cu plute şi saltele de paie, pe care au pus straturi de pământ, ca să poată cultiva pe ele legume şi flori. Acestea au prins rădăcini pe fundul apei, astfel că plutele nu mai puteau fi mânate de valuri, constituind adevărate insuliţe cultivate.

Indienii de aici sunt de religie catolică, pentru care motiv sunt numiţi Indios fideles, spre deosebire de Indios bravos, care au rămas ataşaţi credinţelor străbune. Desigur că primii au păstrat multe din elementele, credinţele şi obiceiurile vechi, pe care le-au transplantat în creştinismul adoptat acum. De altminteri nu sunt puţini la număr aceia dintre ei care pot fi mai de temut decât comanşii sau apaşii, aşa-zişi sălbatici.

Un astfel de indian creştinat era Basilio, vraciul meşter în otrăvuri care se îndeletnicea cu meseria de doctor clandestin şi era renumit pentru cunoştinţele lui în tot felul de buruieni otrăvitoare vândute la preţ mare. Omorâse pe calea asta mai mulţi oameni decât Ucigătorul-de-bivoli şi Inimă-de-urs în luptă dreaptă cu duşmanii. Coliba lui era cunoscută de toţi. O ştia şi Cortejo. Când ajunse la casa doctorului, descăleca şi bătu în uşă.

O zgripţuroaică bătrână şi colţată veni să-i deschidă.

— Ce pofteşti? îl întrebă ea.

— E acasă Basilio?

— Nu, nu ştiu nici unde e şi nici când se întoarce.

Cortejo băgă mâna în buzunar, scoase un pesos, i-l arătă şi întrebă iar:

— E acasă Basilio?

— Poate să fie. Dă banu’ încoace şi mă duc să văd.

— Dacă e acasă ţi-l dau, dacă nu, nu.

— E acasă, dă-l încoa, zise ea repede.

— Pot să-i vorbesc?

— Da, intră.

Îl duse într-o cocioabă care semăna mai mult a cocină de porci decât a locuinţă omenească.

Aşteptă multă vreme până să vină indianul.

Acesta era un omuleţ mărunţel, cu ochi vicleni şi un nas ca ciocul de vultur, pe care stătea încălecată o pereche de ochelari cât toate zilele.

— Ce vrei? îl întrebă el.

— Pot vorbi deschis cu dumneata?

— Da.

— Bune şi rele?

— Toate sunt bune.

— Vreau să spun otrăvitoare şi neotrăvitoare.

— Vrei să vorbeşti despre cele otrăvitoare? Ar trebui mai întâi să ştiu cine eşti.

— Asta nu pot să ţi-o spun, te asigur însă că nu sunt de la poliţie.

— Bine. Ai parale? Cine vrea să vorbească despre otrăvuri cu mine trebuie să plătească zece pesos. Îi dai?

— Poftim.

— Bine, acum întreabă.

— Există vreo otravă care să dea o moarte aparentă?

— Da, chiar mai multe. Pentru cine?

— Pentru un om de vreo cincizeci de ani dar foarte voinic.

— Să se trezească după cât timp?

— După o săptămână.

— Când îţi trebuie otrava?

— Chiar acum. Plătesc cât ceri.

— Costă o sută de pesos.

— Ti-i dau.

— Aşteaptă puţin până ţi-o aduc.

După câteva minute Basilio se întoarse şi îi înmâna lui Cortejo un pliculeţ.

— Nu e primejdios să umbli cu ea? întrebă cu frică secretarul contelui Fernando.

— Nu, n-are efect decât după ce a pătruns în stomac. Dizolvi praful în puţină apă şi o torni în mâncare sau în băutură.

— Dar, la un om în stare de catalepsie, apar senine de descompunere ca la cadavre?

— Nu.

— În cazul meu însă e nevoie să apară. Ai cumva o buruiană pentru aşa ceva?

— Am, dar costă încă cincizeci de pesos.

— Bine.

Basilio veni cu o sticluţă în care era un lichid verde.

— Cu apa asta ungi locul unde vrei să apară petele, zise el. Dă banii şi ţine sticluţa.

Cortejo vârî sticluţa în buzunar, plăti, încalecă şi plecă, după ce mai întâi se încredinţa că nu-l văzuse nimeni ieşind din coliba otrăvitorului.

7. Faptă mişelească

În vreme ce se întorcea acasă pe Paseo de la Viga, Cortejo întâlni un călăreţ care, după câte i se păru, nu prea era obişnuit să stea în şa; acesta purta o îmbrăcăminte uşoară, de vară, iar pe cap un sombrero uriaş. Uimit, Cortejo îşi opri calul, îi păru cunoscut omul, dar nu se aştepta să-l întâlnească aici. După o clipă îşi dădu seama că era căpitanul Henrico Landola. Buzele strânse, colţurile gurii coborâte într-o grimasă dispreţuitoare, nasul puternic coroiat, privirea pătrunzătoare, ascuţită a ochilor săi cenuşii, convingeau de îndată pe cei care-l întâlneau că nu au de-a face cu un om obişnuit.

Şi, într-adevăr, căpitanul Landola nu era un om obişnuit; asta o ştiau toţi cei care-l cunoşteau. Aceştia erau unanimi în a spune că, în ciuda numelui său spaniol, era un adevărat yankeu, căruia nici de dracu nu-i era frică şi dacă ar fi fost nevoie să-l întâlnească pe acesta din urmă, ar fi intrat şi ieşit din iad, fără să trebuiască să forţeze sau să îndoaie vreo bară de la intrare. Căpitanul cunoştea toate mările şi porturile lumii şi era considerat drept un om care ia la bord orice marfă, dacă îi aduce vreun câştig. Da, se spunea despre el că nu se dă în lături nici de la transportul de negri, deşi sclavajul, traficul de sclavi era, cel puţin pe hârtie, de mult abolit şi trebuia să te păzeşti, nu glumă, de navele militare care-i vânau pe traficanţi.

— Este oare cu putinţă?! Sunteţi cumva senior Henrico de Landola? se încumetă Cortejo să-l întrebe pe călăreţ.

— Da, eu sunt acela, răspunse cel interpelat.

— Dar ce faceţi aici, pe Paseo?

— Vă vin în întâmpinare.

— Mie? întrebă Cortejo uimit.

— Da, nu ştiaţi că am debarcat la Veracruz? Nu aţi primit scrisoarea fratelui dumneavoastră?

— Ba da, am primit-o.

— Ei, atunci totul este în regulă. Am traversat călare toată această blestemată ţară de tâlhari şi de hoţi, ca să tratez cu dumneata afacerea. Te-am căutat acasă, dar acolo am găsit-o numai pe fiica dumitale, care mi-a spus că am să te întâlnesc cu siguranţă aici, pe Paseo. Lucru care s-a şi întâmplat.

— Hm, ce lipsă de prevedere!

— Lipsă de prevedere? Adică de ce?

— Păi dumneata nu trebuie să fii văzut. Deşi aici nu te cunoaşte nimeni, uneori dracul îşi vâră coada. Doi oameni, care trebuie să încheie o afacere ca a noastră, nu e cazul să fie văzuţi de nimeni împreună.

— De acord, asta îmi convine şi mie!

— Călăriţi mai departe, plimbaţi-vă unde vă place şi veniţi seara, la ora zece, pe jos, tot aici, în locul acesta în care ne-am întâlnit acum!

— Bine, am să fiu aici la ora convenită. Bandola se îndepărtă, iar Cortejo porni spre casă. Odată ajuns aici, fiica sa îl întâmpină îngrijorată:

— L-ai găsit pe om şi ai obţinut chestia?

— Bineînţeles. Dar ce mult a costat!

— Povesteşte!

Tatăl îi povesti Josefei cum decursese vizita sa la Basilio şi adăugă imediat:

— Dar cum ai putut să faci o atare greşeală şi să mi-l trimiţi în întâmpinare pe căpitan?

— O greşeală? Adică de ce?

— Nimeni nu trebuie să ne vadă împreună cu el.

— Ar fi fost o greşeală şi mai mare dacă i-aş fi permis să te aştepte aici, la noi acasă.

— Dar ce, vroia el aşa ceva? Ce individ neprevăzător. Ţi-a spus ceva despre afacerea noastră?

— Nu, nici un cuvânt.

— Şi nici tu?

Josefa păru puţin jenată şi spuse:

— Am încercat să-i vorbesc, dar el nu s-a lăsat antrenat în discuţie.

— Asta cred şi eu. Un om ca Henrico Landola nu discută cu o femeie asemenea probleme. I-ai spus unde m-am dus?

— Nu. I-am spus numai că te poate întâlni pe Paseo. Deci eşti în posesia substanţei? Ce este de fapt? Un praf sau un lichid?

— Un praf.

— Arată-mi-l!

Cortejo deschise cutiuţa si-i arătă conţinutul.

— Când ai de gând să i-o administrezi? încă azi?

— Trebuie să mai aştept, Alfonso încă nu e aici.

— Nu trebuie neapărat să fie şi el prezent.

— Trebuie cel puţin să discut mai întâi cu Landola.

— Atunci, s-ar putea ca don Fernando să primească praful chiar mâine?

— Posibil.

— Dar cum? Bătrâna asta, mă refer la Maria, nu lasă pe nimeni în preajma lui. Îl păzeşte ca un balaur.

— Trebuie să existe un mijloc.

— Cum acţionează substanţa?

— Îşi face efectul în cursul unei nopţi, iar acţiunea ei durează o săptămână întreagă.

— Cum este şi rănit, poate chiar să moară.

— Asta n-ar mai fi din vina mea. Eu vreau numai să-i produc o moarte aparentă; dacă moare, conştiinţa mea este curată!

Seara, Cortejo plecă de acasă spre a se duce pe Paseo, la întâlnire. Îl găsi pe căpitan aşteptându-l.

— Tii, da punctual mai eşti, îi spuse acesta. Asta-i bine. Îmi place.

— Şi mie îmi place. Unde v-aţi petrecut timpul senior Landola?

— Păi există multe localuri în care te poţi simţi bine, îi răspunse acesta. Daţi-mi braţul, ca să putem trece la problema noastră.

Braţ la braţ, cei doi îşi începură plimbarea pe Paseo, şuşotind, ca să nu-i audă nimeni.

— Deci aţi primit scrisoarea fratelui Gasparino? începu căpitanul.

— Da.

— Senior Gasparino Cortejo mi-a spus că ai o însărcinare pentru mine.

— Care anume?

— Ar fi vorba de transportat un om, răspunse cu nepăsare Bandola.

— Viu sau mort?

— După cât mi s-a spus, mort.

— Dar dacă eu n-aş fi de părerea fratelui meu?

— Atârnă de preţ. Cât dai?

— Te mulţumeşti cu o mie de duros?

— Da. Şi ce să fac cu el?

— Să-l faci să dispară.

— Cum adică?

— Să-l debarci undeva.

— Unde?

— Treaba dumitale!

— Bine. Când pot să iau „marfa”?

— Până când rămâi în port?

— Până se termină afacerea.

— Ştii despre cine e vorba?

— Ştie dracu! Da urma urmei nici nu vreau să ştiu, îmi încarc „marfa” şi plec.

Dacă ar fi fost ziua în amiaza mare, Cortejo ar fi putut vedea pe chipul căpitanului că acesta minţea. Landola îşi dăduse seama de esenţa planurilor celor doi fraţi Cortejo şi hotărâse de mult, în ascuns, să-şi asigure o parte, serioasă din câştigul operaţiunilor.

— O să-ţi spună el singur cine e.

— N-o să-l cred.

— Au să audă şi marinarii.

— N-au să aibă cum, fiindcă n-o să dea nimeni cu ochii de el.

— O să aflăm mai târziu unde l-ai dus?

— Poate. Deocamdată nu ştiu nici eu.

— Să presupunem că omul moare mâine.

— Atunci o să-l îngroape.

— De-abia după două zile, fiindcă nepotu-său nu e aici.

— O să-l îngroape şi fără el.

— Nu se poate.

— Aşa! Atunci e un om de seamă... Te pomeneşti că doctorul o să ceară să-l îmbălsămeze.

— Nu o să las eu. O să pretextez că mortul avea oroare de asta sau că nu e în obiceiul familiei lui.

— Toate bune, dar cum îl ducem pe corabie?

— Hm... În coşciug în nici un caz.

— Cred şi eu!

— Atunci într-o ladă.

— Nu se poate, se înăbuşe.

— Facem găuri în scânduri.

— Nu merge, se văd. Ce-ar fi să-l vârâm într-un cos?

— S-ar putea. Dar cum duci coşul în port?

— Pe catâri.

— Ideea nu e rea. Trebuie însă să descarci coşul undeva pe mal, departe de port, ca să nu atragă atenţia.

— Am înţeles.

— Noapte bună, senior.

— Noapte bună.

Cei doi ticăloşi îşi strânseră mâinile şi Landola plecă.

Contele, care zăcea rănit în patul său, habar n-avea că se punea la cale înmormântarea lui.

Norocul, sau mai bine zis diavolul, îl sluji de minune pe Cortejo. Când intră în curtea palatului o întâlni pe bătrâna Maria Hermoyes cu un pahar de apă în mână.

— Ce face don Fernando? o întrebă el.

— Nici rău, nici bine. Nu se plânge de dureri, dar îl chinuie o sete grozavă. La fiecare sfert de ceas trebuie să-i aduc un pahar cu apă rece de la fântână.

— Ce spune doctorul?

— Zice că nu există nici o primejdie, doar dacă nu s-ar putea ivi ceva neaşteptat.

— Să dea Dumnezeu să nu se ivească nimic, dar într-o ţară călduroasă ca asta te poţi aştepta la orice, şi cea mai mică rană poate pune viaţa omului în primejdie.

— Aşa e, ai dreptate. Acum mă duc, noapte bună, senior.

— Noapte bună.

Tot vorbind, se apropiaseră de uşa care ducea la odaia

bătrânei. Aceasta avea ceva de luat din cameră, puse paharul pe o firidă şi intră în odaie. Atât îi fu de ajuns lui Cortejo. Scoase repede pacheţelul cu otravă din buzunar, scutură praful în paharul cu apă, apoi se îndepărtă în grabă.

Josefa nu se culcase încă. Când află de isprava tatălui ei, bătu veselă din palme.

— Admirabil! strigă ea. Acum sunt sigură că voi fi contesă. Pe când crezi că va sosi Alfonso?

— Dacă nu s-a oprit în drum, ar putea fi aici chiar mâine.

— N-am să pot închide ochii de bucurie la noapte.

— Oricum, ar fi mai nimerit să te duci să te culci. Dacă se întâmplă ceva contelui peste noapte, au să ne scoale pe toţi, şi nu trebuie să te găsească îmbrăcată. Se cere să fim prevăzători şi să luăm seama la cel mai neînsemnat lucru.

— Bine zici. Să presupunem că don Fernando cade în catalepsie, ai de gând s-o laşi pe bătrână lângă el?

— Ei aş!

— Tocmai vroiam să-ţi spun. După cât bănuiesc eu, contele a făcut un nou testament.

Cortejo sări în sus ca muşcat de şarpe.

— De unde ştii?

— Mi-a spus un servitor că a scris ceasuri întregi închis în birou în ajunul duelului.

— N-ar fi un motiv.

— Mai am şi altele. De ce a tăinuit ce a scris? Şi de ce n-a încuiat hârtia în biroul lui ci a dat-o Mariei s-o păstreze.

— Ei drăcia dracului! Eşti sigură de ce spui? întrebă Cortejo îngrijorat.

— Da. A fost văzută ieşind de la conte cu un plic mare în mână, sigilat, plic pe care l-a dus înapoi contelui, după duel.

— Ştii că e foarte serios ce spui tu?! Probabil că şi-a

schimbat dispoziţiile testamentare. Dar cum? Alfonso rămâne în orice caz moştenitorul lui.

— Poate da, poate nu. Ceea ce dă de bănuit e faptul ca don Fernando şi-a pus toată încrederea în bătrână.

— Ea e aceea care l-a adus pe Alfonso din Spania şi s-ar putea să aibă vreo bănuială.

— Să-i fi spus şi contelui despre bănuielile ei?

— Atunci trebuie să ne descotorosim şi de ea. Unde crezi tu că-şi va fi pus contele testamentul?

— Probabil în sertarul din mijloc al biroului, unde îşi ţine hârtiile mai importante.

— Aşadar, cel dintâi lucru pe care va trebui să-l faci, dacă se întâmplă ceva cu contele, e să şterpeleşti testamentul.

— O să încerc. Acum du-te la culcare, fetiţo.

Josefa se duse în camera ei dar, după cum prevăzuse, somnul nu se lipi de ea. Nu doar pentru că era viaţa unui om în joc, ci splendorile care o aşteptau îi răpeau somnul.

Ceasurile treceau şi toţi la palat dormeau adânc, când Cortejo auzi bătându-se în uşă.

— Cine e? întrebă el.

— Eu, Arnoldo, servitorul domnului conte. Deschideţi repede!

— Ce s-a întâmplat? zise Cortejo sărind jos din pat.

— Domnul conte... Stăteam în sală pe scaun... tocmai aţipisem când am auzit un ţipăt, pe urmă pe Maria bocindu-se. Uşa era încuiată pe dinăuntru şi nu puteam să intru. Atunci am alergat încoa să vă spun şi dumneavoastră

— Bine ai făcut. Mă duc de-ndată să văd ce e. Găsiră uşa tot încuiată.

— Deschideţi! se răsti Cortejo bătând cu pumnul în uşă.

Bătrâna se dezmetici şi veni să deschidă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă secretarul.

— O, sărmanul meu stăpân... a murit... se bocea Maria.

Contele părea într-adevăr mort. Cortejo aruncă o privire spre birou şi văzu că cheia sertarului din mijloc e în broască. Trimise pe Maria afară ca să se ducă un servitor după doctor, iar el în vremea asta trase sertarul, luă repede plicul sigilat, pe urmă încuie sertarul la loc.

Toate acestea s-au petrecut atât de repede, încât doica nu apucase să ajungă până la uşa anticamerei. Cortejo o prinse din urmă şi-i spuse:

— Stai Maria, aşa-i că don Fernando avea încredere în tine?

— Oh, mai multă decât în oricine altcineva, îi răspunse ea plângând.

— Bine, în acest caz tu trebuie să stai acum în preajma sa, până ce vor veni autorităţile. Trebuie să ai grijă să nu se întâmple nimic pe aici; du-te înăuntru; o să-i trezesc eu pe oameni ca să le anunţ trista veste.

Bătrânei îi căzură bine cele spuse de intendent. Se întoarse în camera în care se afla contele şi îşi reluă bocitul.

La chemarea lui Cortejo s-au trezit toţi ai casei şi s-au grăbit să vină să se convingă că stăpânul lor murise într-adevăr pe neaşteptate. Când vestea s-a confirmat, s-a dezlănţuit un val de plânsete şi de vaiete care încetă numai abia la sosirea medicului.

Acesta s-a arătat deosebit de surprins de evenimentul tragic, petrecut atât de subit, şi primul lucru făcut a fost să gonească femeile care boceau, precum şi pe celelalte slugi ce se îngrămădiseră lângă camera bolnavului. Numai lui Cortejo, doicii şi unei slugi le-a permis să rămână în încăpere. După care a trecut la examinarea decedatului. După puţin timp,

clătinând din cap a mirare, declară:

— Tetanos, catalepsie. Mai este cald. Trebuie să mai aşteptăm.

Cortejo era îngrijorat. Dacă medicului îi vine ideea să-i ia sânge contelui?! Spre satisfacţia secretarului, acesta nu-şi propuse să facă aşa ceva. În schimb, doctorul s-a hotărât să vegheze până a doua zi lângă trupul contelui. Secretarul şi sluga au plecat. Numai doica Maria urma să rămână alături de medic.

Când Cortejo s-a întors în camera sa a găsit-o acolo pe fiica sa Josefa, care-l aştepta cu nerăbdare.

— Ai luat plicul? îl întrebă ea repede.

— Da, dar nu e nici o adresă pe el. Să vedem ce-i înăuntru.

Cortejo rupse plicul, scoase din el câteva coli de hârtie scrise şi începu să citească. Se îngălbeni la fată.

— Ce scrie? întrebă Josefa.

— Na, citeşte şi tu singură.

— Pe măsură ce citea, fata pălea.

— M-aşteptam, zise ea după ce sfârşi de citit. Dezmoştenit!

— Nouă nu ne lasă nici un gologan...

— Şi Mariei o avere... bombăni Josefa.

— Ba ne mai bagă şi într-o încurcătură afurisită însărcinând tribunalul să dovedească dacă Alfonso e cu adevărat conte de Rodriganda.

— Noroc că am pus mâna pe testament.

— Să-l ardem.

— Nu te-a văzut nimeni când te-ai apropiat de birou?

— Nimeni.

— Foarte bine. Acum lipseşte numai Alfonso.

— Voi lucra eu în numele lui. Autorităţile mi se vor adresa mie, ca unul care am fost secretarul răposatului.

— Dar cu petele care să dovedească putrefacţia cadavrului ce te faci?

— Voi găsi eu un prilej.

— Tu ori eu? rânji ea.

— Eu mă pricep, cred, mai bine.

— Îl lasă pe conte în camera unde a murit?

— Nu, îl vor aşeza pe catafalc în salonul cel mare. S-au şi luat măsurile trebuincioase. Toată camera trebuie să fie îmbrăcată în negru. Camera lui va fi sigilată până la deschiderea testamentului, ca să se vadă cine vine moştenitor. Tu ce faci cu hârtiile?

— O să le arunc în foc.

— Foarte bine. Eu mă duc acum fiindcă am o grămadă de treabă. Ea revedere.

— La revedere, răspunse Josefa zâmbind cu răutate.

Câteva ceasuri mai târziu, Cortejo era chemat la medic.

— Sunteţi secretarul lui don Fernando? îl întrebă acesta. V-aţi ocupat de toate problemele contelui?

— Da, desigur.

— Atunci vă aduc la cunoştinţă că, într-adevăr, contele a decedat.

Cortejo luă o înfăţişare îndurerată.

— E oare posibil? Spuse el pe un ton întristat.

— Şi eu m-am îndoit de acest lucru, dar până la urmă m-am convins că aşa este.

— Aţi spus că boala care l-a doborât a fost tetanosul?

— Da. În condiţiile climei noastre sudice, cea mai mică rană poate provoca o asemenea stare de catalepsie şi moartea.

— Groaznic, senior. O să-mi permiteţi să scot de aici trupul neînsufleţit al contelui? într-o jumătate de oră o să vină şi reprezentanţii autorităţilor, pentru a rezolva problemele legate de succesiune.

— Cine o să fie moştenitorul?

— Don Alfonso, presupun.

— Aţi fost prezent, ca martor, atunci când contele, acum decedat, şi-a redactat testamentul?

— Da.

— Atunci pot să iau drept o certitudine presupunerea dumneavoastră. În cazul acesta, vreţi să aveţi amabilitatea să mă prezentaţi lui don Alfonso? Eu m-am bucurat tot timpul de încrederea lui don Fernando.

— Am să fac tot ce este posibil, senior, îi răspunse Cortejo.

— Bine, atunci am să întocmesc, pentru domnii care vor veni din partea autorităţilor, certificatul de deces; rezervându-mi însă o nouă examinare a corpului, înainte de a fi înhumat.

— Vă rog chiar să procedaţi la această examinare, senior.

Cu aceasta, ce era mai important pentru ca înmormântarea să poată avea loc era rezolvat.

Mortul încă nu fusese scos din încăperea în care decedase, când au şi sosit reprezentanţii autorităţilor. Bătrâna doică a fost îndepărtată şi numai Cortejo fu autorizat să rămână, ca persoană care în timpul vieţii contelui avusese dreptul să-l reprezinte în diferite împrejurări.

Don Fernando îşi depusese din timp primul testament la autorităţile competente; acest exemplar fu acum deschis. Din conţinutul său rezulta clar că don Alfonso era singurul moştenitor. Mai era menţionat faptul că acestuia din urmă i

se recomanda menţinerea în serviciu a secretarului, plus obligaţia de a i se acorda, tot lui, o sumă considerabilă de bani.

— Da unde se află contele Alfonso? întrebă cel care oficiase deschiderea testamentului.

— Pe o hacienda îndepărtată.

— Şi când se întoarce?

— Poate astăzi, cel mai târziu peste câteva zile.

— O să vă rog, senior, să-mi comunicaţi de îndată sosirea sa. Am să-i fac o vizită, ca să discut cu domnia sa cele necesare. Pentru moment vă acord depline puteri pentru a organiza înmormântarea conform celor stabilite în testament şi ca să vă ocupaţi de problemele curente ale administraţiei domeniului. Unde se găsesc documentele decedatului?

— În bibliotecă şi, în parte, aici.

— Dar banii, obiectele de valoare?

— În biroul de colo.

— Atunci mă văd nevoit să-l sigilez, ca şi tot apartamentul lui don Fernando. Vă rog să aveţi grijă ca să fie respectată integritatea sigiliilor.

Cortejo dădu afirmativ din cap şi adăugă:

— Vă rog însă ca mai înainte de sigilare să-mi permiteţi să preiau o sumă de bani necesară pentru achitarea cheltuielilor de înmormântare. Bineînţeles că am să decontez totul după aceea.

— De acord. Veţi avea suma necesară.

Acestea fiind spuse, încăperile contelui fură sigilate, după ce, în prealabil, trupul fu dus în marea sală a castelului.

8. Falsul moştenitor

În decursul zilei s-a răspândit în întregul oraş vestea morţii contelui Fernando, persoană îndrăgită de toată lumea. S-a aflat, de asemenea, că rana care-i pricinuise moartea fusese căpătată într-un duel. Mai toate familiile alese au trimis mesaje de condoleanţe.

Încă în timpul acelei după-amieze, Cortejo se aranja în aşa fel încât să petreacă un timp mai îndelungat în preajma trupului celui decedat, ceea ce i-a permis să aplice pe faţa contelui răposat, fără să fie văzut, un lichid care să determine apariţia unor pete, accentuând astfel aparenţa de cadavru. Operaţia i-a reuşit atât de bine, încât putea induce în eroare chiar şi un specialist în acest domeniu. Astfel că a doua zi, când a venit medicul ca să mai examineze o ultimă dată trupul neînsufleţit al contelui, văzând petele caracteristice, a eliberat fără să mai stea pe gânduri autorizaţia de înhumare.

Dar această a doua zi i-a rezervat nemernicului şi o altă bucurie. În cursul după-amiezii, stând aplecat asupra unor hârţoage, Cortejo auzi tropotul unui cal, al cărui călăreţ se oprise în faţa porţii. Pe moment nu dădu nici o importanţă noului sosit, lăsându-l în seama slugilor. În curând, însă, auzi paşi grăbiţi prin faţa uşii care se deschise brusc. Când îl văzu pe cel ce sosise, sări în sus de pe scaun.

— Alfonso! Oh, cât de mult te-am aşteptat!

— Şi mie, unchiule, mi-a fost dor de Mexico şi de voi!

— Ai aflat de moartea contelui?

— Da, râse Alfonso.

— De ce râzi?

— De intuiţia preacinstitului meu unchi! Îmi scrii că don Fernando va muri. Descalec, dau servitorului frâul, şi primul

lucru pe care-l aflu e că a murit contele.

— Şi nici nu mă-ntrebi cine-l moşteneşte?

— Cum cine? Eu!

— De, nu se ştie!

Alfonso se îngălbeni.

— Ce vrei să spui...?

— Ei, linişteşte-te, îl calmă unchiul său. Tu eşti moştenitorul, dar nu a lipsit mult ca în locul tău să fie bătrânul conte Manuel, cel din castelul Rodriganda, din Spania, pe al cărui fiu îl înlocuieşti tu.

— Dracu să-l ia! Cum de s-a întâmplat asta?

— Ai să afli imediat. Dar bine omule, uită-te cum arăţi!

Noul sosit îşi aruncă privirea pe costumul său zdrenţuit:

— Da. Arăt aşa cum şi sunt: venit direct din sălbăticie. Dar această situaţie poate fi uşor îndreptată. Mă duc imediat în camera mea să mă schimb.

În clipa aceea se deschise uşa şi Josefa se repezi ca o nebună de gâtul lui Alfonso.

— Alfonso! Scumpul meu Alfonso! Vino să te sărut, verişorule!

— Dă-mi pace! se răsti el, respingând-o. Îţi interzic astfel de scene. Dacă te-ar auzi cineva zicându-mi verişor am putea fi pierduţi.

— O, ce fericită sunt că te văd iar...!

— Asta nu e un motiv să-ţi înfigi singurul colţ pe care-l mai ai în gură în buzele mele.

Ochii ei de bufniţă scăpărau fulgere. Zise cu trufie:

— Insulta asta o să mi-o plăteşti tu scump, n-avea grijă...

— Astăzi, nu! replică el râzând.

— Dar mâine ai s-o faci!

— Niciodată!

— Aşteaptă puţin! Nu mă las insultată, fără ca acel ce o face să rămână nepedepsit.

— Scuteşte-mă de vorbăria ta! Cortejo, unde sunt cheile locuinţei mele?

Acesta din urmă asistase îngrijorat la discuţia celor doi. El îi indică contelui, cu o privire întunecată în ochi, un panou de scândură negru, fixat pe perete, unde erau agăţate o sumedenie de chei.

— Acolo sunt! mormăi el.

Alfonso îl privi surprins.

— Dar ce te-a apucat? întrebă el.

— Nimic!

— Ei, atunci secretarul poate să-şi dea osteneala să-i ofere stăpânului său cheile pe care acesta i le cere.

Faţa lui Cortejo se întunecă şi mai mult. El îi răspunse:

— Sau nepotul ar putea să aibă atâta respect faţă de unchiul său, ca să-l scutească de această treabă.

Alfonso începu să râdă.

— Ia nu mai tot juca comedia asta! Nu sunt bun nici de actor, nici de spectator!

— Până acum ai avut de jucat numai un rol secundar; este posibil ca să fii obligat să cobori de pe scenă. Ia-ţi cheile, du-te în camera ta şi schimbă-ţi hainele. Când eşti gata, anunţă-mă să vin ia tine.

Toate astea au fost spuse pe un ton atât de ferm, încât uşuraticul tânăr nu avu curajul să se opună. El se execută şi plecă.

Cortejo se întoarse spre fiica sa şi-i spuse amărât:

— Josefa, ai făcut o mare prostie când ai ars ieri cel de al doilea testament. Acolo, în cămin, mai zace încă cenuşa lui.

La auzul acestor cuvinte, în ochii fetei se zări o tresărire,

dar ea răspunse pe un ton plin de regret:

— Da, într-adevăr. Dar, de fapt, de ce a fost o prostie?

— Pentru că l-am fi avut la mână pe Alfonso, dacă ar mai fi existat testamentul.

— Păi, nu-l avem oricum în mâinile noastre? Trebuie să încercăm totuşi.

Cortejo continuă să-şi vadă de treburi, în timp ce Josefa se duse să se întindă puţin în camera ei. Ajunsă acolo, ea descuie un sertăraş ascuns dintr-un dulap şi scoase din el mai multe coli de hârtie. Ele conţineau... testamentul adevărat, redactat de conte în ziua precedentă.

— Oh, cât de bine şi de înţelept a fost din partea mea că am făcut această mică şmecherie şi am ars o gazetă în locul testamentului. Acum actul acesta e în mâinile mele şi nimeni nu mi-l va putea smulge.

După ce se spălă şi-şi schimbă hainele prăfuite, Alfonso sună servitorul şi-i ceru să poftească pe domnul secretar.

— Te-au găsit oamenii trimişi acum în urmă să te cheme? îl întrebă Cortejo când intră.

— Nu, dar de ce i-ai trimis?

— Mi-a poruncit contele. Era în chestia duelului.

— Ei, şi cum s-au aplanat lucrurile?

— S-a bătut el pentru tine.

— Zău? Atunci asta e pricina morţii lui?

— Aşa crede toată lumea. Dar ia citeşte scrisoarea asta, zise Cortejo, şi-i arătă scrisoarea fratelui său.

— Aşadar scrisoarea a hotărât moartea lui?

— Nu moartea, căci don Fernando trăieşte.

— Ce, ai înnebunit? întrebă Alfonso sărind drept în picioare.

— N-am înnebunit defel, ci e aşa precum îţi spun.

— Atunci ai făcut o mare prostie lăsându-l în viaţă.

— Contele Fernando nu ne mai poate fi o piedică, deoarece îl vom înlătura din cale. Deocamdată e în somn cataleptic.

— Şi ce vrei să faci cu el?

Cortejo povesti nepotului său tot ce pusese la cale cu Landola. Greutatea era acum de unde să ia oamenii care să-l transporte pe conte pe corabie.

— Am eu ce-ţi trebuie, zise Alfonso. Sunt indieni în care pot avea toată încrederea. Oamenii aceştia m-au scăpat de la o moarte îngrozitoare.

În câteva cuvinte Alfonso îi descrie scena cu crocodilii şi afacerea cu comoara mixtecasilor. Cortejo îl asculta cu gura căscată.

— Şi ce s-a făcut cu comoara? întreabă el cu lăcomie.

— Nu poate şti nimeni decât afurisitul acela căruia îi zic ei Ucigătorul-de-bivoli.

— Trebuie căutată cu orice preţ.

— Ceea ce voi şi face îndată ce voi lua în stăpânire hacienda del Erina. Mă voi duce cu un escadron de lăncieri şi mă voi răzbuna pe toată şleahta de acolo, fii pe pace. Acum ai grijă să li se dea indienilor mei tot ce le-am făgăduit, şi ce-ţi voi însemna eu pe hârtie. Dar cu moştenirea mea cum stăm?

— Eşti moştenitor universal al întregii averi a contelui.

— Testamentul a fost deschis?

— Voi trimite după preşedintele tribunalului ca să te pună în posesia moştenirii. Dar ştii că era cât p-aci să-ţi scape? Don Fernando făcuse un al doilea testament.

— Lua-l-ar dracu! De ce?

Cortejo povesti lui Alfonso cele ce ştim.

— Doica trebuie izgonită de la castel! zise Alfonso când Cortejo isprăvi..

— Nu sunt de părere, fiindcă ar spune ce ştie şi am da de bucluc. Mai bine ar fi să-i astupăm gura cu bani sau pe altă cale.

— Eu n-am defel poftă să mai cheltuiesc şi bani cu ea.

— Atunci s-o facem să dispară. Acum ai o datorie sfântă de împlinit.

— Care?

— Auzi întrebare! râse Cortejo. Eşti doar nepotul contelui şi nici măcar nu te-ai dus să-l vezi cum zace întins pe catafalc.

— Bine, o să fac şi corvoada asta. Mai înainte însă aş vrea să-ţi mai spun ceva. E vorba de Josefa.

— S-auzim, zise Cotejo nerăbdător.

— Mi se pare că fata şi-a cam pierdut capul după mine.

— Aşa mi se pare şi mie, răspunse cu răceală Cortejo.

— Nu cumva crezi că o s-o iau de nevastă?

— Tot ce se poate.

— Ba nu se poate defel! se răsti Alfonso indignat. Nu e din nobilime.

— Nici tu.

— Dar e mai bătrână decât mine şi urâtă foc.

— Cu atât mai bine pentru tine, o să te lase să-ţi faci mendrele.

— Să vă ia dracu! strigă cu ciudă Alfonso.

Dacă ne ia pe noi, te ia şi pe tine, fiindcă toţi trei suntem vinovaţi în faţa legii pentru diferite crime, şi crima leagă pe criminali mai mult decât orice altceva. Află că niciodată cât voi trăi nu te vei putea descotorosi de noi. Ţine minte ce-ţi spun!

— Şi dacă totuşi o voi face?

— Eşti pierdut.

— Nu cred.

— Dacă ţi-ai da osteneala să judeci niţel, ai înţelege că suntem mai deştepţi decât tine. Ceea ce eşti, eşti numai datorită nouă. De altminteri, nu e acum timpul să discutăm; du-te în camera mortuară şi vezi de-ţi joacă bine rolul.

Primul cuvânt în legătură cu Josefa fusese deci rostit. Alfonso era acum avertizat. El ştia din acest moment ce se aştepta de la el şi că de el depinde alegerea unei căi sau alteia.

În faţa sicriului contelui, Alfonso îşi jucă atât de bine rolul, vărsând atâtea lacrimi, că le impresiona până şi pe slugi. Nu avu însă nevoie să prelungească prea mult comedia, deoarece se prezentă un mare număr de oameni care vroiau să se încline în faţa celui decedat şi să prezinte condoleanţe. În Mexic este obiceiul ca în asemenea ocazii să aibă acces la ceremonie oricine, chiar şi cei care nu l-au cunoscut personal pe răposat.

Cortejo se pregătea tocmai să se amestece prin mulţimea celor care veniseră când, deodată, zări un om a cărui vedere îl făcu să se cutremure de groază. Era un indian cu un nas imens, încovoiat ca un cioc de uliu, pe care tronau nişte ochelari uriaşi. Era Basilio, vraciul de la care luase otrava. Acesta îl observă şi el pe Cortejo şi se îndreptă grăbit spre el.

— Ei, spuse el, v-am înşelat aşteptările, senior? Secretarul îl trase repede într-o altă încăpere, în care nu se afla nimeni.

— Nenorocitule, ce cauţi aici?

— Nimic, îmi place să privesc cadavre, îi răspunse indianul flegmatic.

— Dar cum ai ajuns aici?

— Păi, eu vă cunoşteam de mult. Bănuiam cui îi era destinată otrava şi am venit ca să văd dacă si-a făcut efectul.

— Ei şi? Ce-ai constatat?

— A fost bună.

— Când o să-şi revină?

— În vreo săptămână. Dar la ora asta este deja conştient.

— Dumnezeule! Asta însemnă că aude tot ce se spune în preajma lui?

— Da. Poate chiar să şi vadă cu ochii, pe care nu v-aţi îngrijit să-i închideţi bine.

— Toate astea sunt periculoase.

— Asta vă priveşte, senior. Eu nu mă uit în cărţile dumneavoastră de joc, dar dacă o să vă meargă odată bine, să nu uitaţi de bietul Basilio! Indianul însoţi aceste cuvinte cu un semn semnificativ din ochi şi plecă. Cortejo îl urmă. Pe afară tocmai trecea Alfonso.

— Cine a fost individul? Ce ai avut cu el? întrebă, profitând de faptul că nu mai era nimeni prin apropiere.

— Fir-ar să fie, prin ce spaimă am trecut! Îi răspunse Cortejo. Era Basilio.

— Basilio? Care Basilio?

Secretarul nu-şi revenise încă bine. El şuşoti, după ce aruncă o privire iscoditoare în jur:

— Este omul care mi-a procurat otrava.

— Ei, pe dracu! Păi cum? I-ai spus cine eşti?

— Nu, mă cunoştea dinainte.

— Bănuieşte cui i-a fost destinată otrava?

— Ştie precis.

— Asta e foarte rău. Ştie să tacă?

— Cine poate conta pe tăcerea unui asemenea individ?!

— Ăsta o să se agaţe de tine ca o lipitoare.

— Am să-l scutur eu de pe mine.

— Trebuie să-l scuturi şi să-l calci în picioare, e singura soluţie.

— Am aflat de la el ceva care mă îngrijorează foarte mult. La ora asta contele este conştient.

— Nu se poate!

— Aude şi vede totul.

— Asta-i groaznic, spuse Alfonso. Peste câteva clipe, însă, pe faţa sa apăru un zâmbet dispreţuitor.

— În acest caz tare aş vrea să ştiu ce-a gândit el când m-a văzut plângând şi văitându-mă la picioarele lui.

O slugă se apropie de el şi-l anunţă că notarul doreşte să-i vorbească. Alfonso îl primi imediat şi-l chemă pe Cortejo ca să asiste şi el. Actele privitoare la succesiune erau gata semnate, deci valabile. Din această clipă, Alfonso era posesorul unei averi de milioane.

Seara, când toată lumea se retrăsese la culcare, una din porţile din spate ale castelului se deschise, lăsând să iasă trei cai, dintre care doi înşeuaţi şi unul încărcat zdravăn cu arme şi diferite alte obiecte. Alfonso şi Cortejo au încălecat şi au părăsit oraşul, călărind pe nişte drumuri lăturalnice. S-au îndreptat mai întâi spre munţii ce se înălţau spre miază-noapte, pentru ca după circa o oră de galop să ajungă într-o vâlcea îngustă unde ardea un foc molcom, în jurul căruia, însă, nu se vedea nici ţipenie de om.

Prevăzători, indienii se ascunseseră ca să-i poată, vedea ei primii pe cei ce se apropiau de tabăra lor. Îndată însă ce-l recunoscură pe Alfonso, ieşiră la vedere.

— Fratele meu alb se ţine de cuvânt, spuse conducătorul lor.

— Cu tot ce am promis, îi răspunse mândru Alfonso.

— Cine este celălalt alb?

— Prietenul meu.

— Atunci să fumeze cu noi pipa păcii.

— Ne-am putea lipsi de asta, suntem grăbiţi.

— Pentru pipa păcii trebuie să fie totdeauna timp. Cine nu vrea să o fumeze împreună cu noi ne este duşman.

Nu le rămânea celor doi nici o altă ieşire, aşa că trebuiră să ţină seama de vechiul obicei indian.

Se aşezară cu toţii pe jos, pipa fu aprinsă şi ea trecu din mână în mână. Abia atunci începu conducătorul indienilor să vorbească.

— Fraţii noştri ne-au adus toate cele stabilite? Arme, cuţite, plumb şi praf de puşcă?

— Am adus de toate, şi perle şi podoabe pentru femeile voastre.

— Şi în cantităţile de care vorbisem?

— Da. Atâtea câte am stabilit împreună.

— Bine. Le vom descărca. Mai au ceva de spus fraţii mei albi?

— Ar vroi fraţii mei roşii, înainte de a se reîntoarce, să câştige şi mai multe arme şi podoabe?

— Şi ce trebuie să facem pentru asta?

— Să-l apăraţi pe omul cu care tocmai aţi fumat pipa păcii!

— Se află el în pericol, de este nevoit să apeleze la ajutorul prietenilor săi roşii?

— Nu. Vrea să coboare călare, de aici din munţi, până pe coasta mării...

— Acolo unde e marea apă?

— Da. De-a lungul acestui drum se află mulţi oameni răi, de aceea e nevoie ca fraţii mei să-l întovărăşească şi să-l

apere.

— Câte zile sunt necesare pentru a ajunge călare până la marea apă pe care plutesc vapoare?

— Cinci zile.

— Vor fraţii mei albi să-i dea fiecăruia dintre noi câte două cuţite şi două oglinzi, în care poţi să-ţi vezi faţa?

— Da.

— O pipă din lemn pentru fumat tutun şi un pachet de tutun, mare cât capul unui bărbat?

— De acord şi cu asta.

— Atunci o să-l însoţim pe fratele alb până la apa cea mare. Când vrea să pornească?

— În două sau trei zile.

— Atunci să-l aşteptăm aici? în cazul acesta trebuie ca fraţii noştri albi să dea şi ceva argint rotund, pe care ei îl numesc bani, ca să nu flămânzim, să ne putem cumpăra de-ale gurii în casele albilor.

— Iată, aveţi şi bani. Aici sunt zece pesos.

— Ajung pentru a cumpăra mâncare la şase bărbaţi?

— Da, ajung.

— Atunci totul este în regulă. *Howgh!*

Comanşii primiră banii şi tot ce pretinseseră. Au arătat mare bucurie; şi când au primit, pe deasupra, şi câte un pachet mare de ţigări, mulţumirea lor a fost fără margini.

După ce au mai stat puţin, unchiul şi nepotul au pornit călare spre oraş.

Ajunşi acasă, pe când se pregăteau să se culce, Cortejo mai aruncă o privire în sala în care era expus, pe catafalc, contele decedat. Lângă catafalc se aflau doica Maria şi bocitoarele. Când l-a văzut pe secretar, bătrâna s-a ridicat şi i-a venit în întâmpinare.

— Iertaţi-mă, senior. Nu e timpul cel mai potrivit, dar daţi-mi voie să vă întreb ceva. Testamentul a fost deschis ieri, imediat după ce s-a constatat moartea domnului conte. A fost vorba de testamentul care se găsea încuiat în sertarul din mijloc al biroului?

— Păi, acesta trebuie să fi fost. Notarul a preluat totul şi a sigilat documentele.

— Aud că don Alfonso este moştenitorul principal şi că mulţi alţii au primit diferite donaţii. Mi-a lăsat şi mie ceva răposatul conte?

— Da. Ai primit 1.000 de pesos şi îngrijire gratuită cât vrei trăi.

Maria se arătă uimită.

— Aşa era trecut în testament? Dacă da, atunci nu era testamentul cel bun.

— Dar de ce îţi închipui una ca asta?

— Pentru că don Fernando mi-a promis altceva şi a trecut asta în testamentul său. Mi se dădea voie să mă întorc acasă, în Spania, urmând să primesc atât cât îmi va fi necesar ca să duc până la moarte o viaţă fără griji.

— Şi toate astea le-a trecut în scris în testamentul său? Când?

— În seara dinaintea duelului. El a scris un testament nou, l-a sigilat şi mi l-a dat să-l păstrez. După întoarcerea sa de la duel, mi l-a cerut înapoi.

— Şi unde a pus acel testament?

— În sertarul din mijloc al biroului.

— Atunci trebuie să mai discut cu notarul, să văd dacă lucrurile de care vorbeşti sunt cuprinse în testamentul pe care l-a deschis.

— Da vă rog, senior, vorbiţi cu el! Acum că a murit

stăpânul meu, n-aş mai vrea să rămân aici mai departe.

— Dar dacă cele spuse de dumneata nu sunt cuprinse în testament?

— Atunci înseamnă că a fost deschis un testament fals.

— Dar ce, au existat două testamente? De unde ştii asta?

— Don Fernando mi-a spus-o, atunci când l-a scris pe al doilea.

— Dar de ce a mai făcut un altul?

— Asta nu vă pot spune eu; ar trebui să vorbesc cu domnul notar ca să caute testamentul cel bun.

— Lasă-mă mai întâi pe mine să vorbesc cu el. O să-ţi spun ce a zis.

Cortejo plecă, mormăind printre dinţi un blestem la adresa bătrânei. Baba asta poate să ne mai dea mult de lucru.

A doua zi avu loc înmormântarea contelui Fernando de Rodriganda y Sevilla, la care luă parte toată înalta societate a oraşului. Contele fu dus cu mare alai la cimitir şi depus în cavoul familiei.

După înmormântare domni o tăcere adâncă în palat. Alfonso stătea întins pe divan în camera lui şi se gândea cum să se bucure mai bine de averea moştenită. Deodată uşa se deschise încet şi în prag apăru Josefa.

Alfonso sări în picioare şi întrebă cu mojicie:

— Ce vrei?

— Să-ţi vorbesc, răspunse ea dârz.

— De ce n-ai trimis să te anunţe? Ce-o să spună servitorii când vor vedea că vii pe furiş la mine?

— Au să spună că suntem rude, zise ea cu ironie.

— Glumeşti?

— N-am poftă de glume, fiindcă sunt prost dispusă.

— N-ai vrea să ai bunătatea să-mi spui şi mie de ce eşti

rău dispusă?

— Mai întâi pentru faptul că nici n-ai avut bunul-simţ să-mi oferi un scaun.

— Poftim, şezi. Al doilea?

— Al doilea fiindcă m-ai insultat.

— Zău? Prin ce anume?

— N-ai vrea să ai bunătatea să recunoşti că m-ai făcut urâtă şi bătrână?

— Da, am zis.

— A, altă insultă! strigă ea îngălbenindu-se.

— Nu cumva vrei să mă provoci la duel? râse Alfonso.

— Nu, pentru că ai fi atât de laş să nu te prezinţi, ai mai făcut-o şi altă dată. Dar eu nu sunt ca tine, nu-mi lipseşte curajul. Vrei să ţi-o dovedesc?

— S-auzim.

— Mai întâi vreau să-ţi fac o rugăminte: te iubesc, Alfonso, şi cer să mă iubeşti şi tu.

— Ceea ce vrei tu, scumpă verişoară, e cu neputinţă.

— Aşa? N-ai auzit tu niciodată că poţi forţa pe cineva să te iubească?

— Ştii că mă faci curios?

— Dacă nu mă iei de nevastă, s-a dus pe copcă toată fudulia ta şi cu ea împreună titlul de conte.

Alfonso se înfiora.

— Ascultă-mă, Josefa, începu el, nu se poate iubi la comandă. Ce vrei să-ţi fac dacă nu te pot iubi?

— Da? Bine! Tata pleacă la Veracruz să ducă acolo cadavrul contelui. Se întoarce peste o săptămână, îţi dau răgaz până atunci să te hotărăşti,

— De mi-ai da şi o mie de ani, tot degeaba. Nu te pot iubi şi pace! Acum du-te, şi vezi să nu te mai furişezi altă dată în

camera mea ca să mă faci de râsul slugilor.

Josefa plecă şi Alfonso se trânti pe divan râzând. Avea impresia că asistase la o farsă şi nu bănuia că farsa se putea preschimba atât de lesne într-o dramă.

După ce se înnopta, doi inşi şuşoteau în dosul palatului: erau Alfonso şi secretarul.

— Cât crezi că o să zăboveşti? îl întrebă Alfonso pe unchiul său.

— Vreo opt, nouă zile, răspunse acesta.

— În Veracruz n-ai de gând să intri?

— Până nu scap de „pachet” nu calc în oraş. Zici că mă pot bizui pe cei şase comanşi ai tăi?

— Fii fără grijă, numai vezi să nu te vadă cineva.

După câteva minute patru cai ieşeau pe poarta din dos a palatului, doi de călărie şi doi de povară, unul cu provizii iar celălalt cu un coş lung în spinare.,

Mica trupă porni spre cimitir. Aci caii fură legaţi de gardul cimitirului, pe când oamenii se îndreptară spre cavoul familiei Rodriganda. Alfonso descuie. Coborâră treptele şi deschiseră prin întuneric coşciugul. Ridicară apoi trupul, îl bă-gară în coş şi plecară cu el.

Se luminase de ziuă când Alfonso intră pe poarta palatului. Se duse în camera lui şi încercă să doarmă, ceea ce reuşi destul de greu după o noapte agitată. Când se trezi, ceru să mănânce, apoi intră în biroul contelui şi se apucă să cerceteze hârtiile. Cel dintâi lucru care îi atrase atenţia fu un act legalizat de tribunal. Sări în sus ca ars. Iată ce conţinea actul:

„Eu, contele de Rodriganda y Sevilla, certific prin aceasta că: senior Pedro Arbellez, arendaşul haciendei del Erina, va

deveni proprietar de drept al haciendei la moartea mea. Un duplicat al actului de faţă se află în mâinile arendaşului.”

Urma iscălitura, data şi confirmarea tribunalului.

— Caramba! strigă Alfonso înfuriat, Vulpoiul de Arbellez a ştiut să se asigure. Aşadar mi-a scăpat din mână răzbunarea, trebuie să o amân pentru mai târziu.

Cineva bătu la uşă şi Maria Hermoyes păşi pragul.

— Ce vrei? se răsti Alfonso.

Bătrâna îngăimă cu sfială:

— Stăpâne... v-aş ruga să... să-mi daţi drumul...

Tânărul conte o privi bănuitor. Dacă bătrâna vroia să plece numai ca să poată avea mână liberă să lucreze împotrivă-i? Totuşi se prefăcu mirat.

— Pentru ce, Maria? Nu-ţi mai place la noi?

— Ba da, stăpâne, dar sunt bătrână şi o să-mi fie greu să mă deprind cu viaţa nouă care o să urmeze la palat.

— Şi unde vrei să te duci?

— La Pedro Arbellez. Sunt sigură că o să mă primească să-mi sfârşesc zilele în casa lui.

Alfonso de-abia îşi putu stăpâni bucuria. „Las-o să se ducă la moşie, îşi zise el, cu cât va fi mai departe de aici, cu atât mai bine.”

— Bine, Maria, dacă aşa te-ai hotărât, eu nu vreau să te împiedic. O să-ţi dau o pensie ca să nu duci lipsă de nimic. Vreau să pleci mulţumită de la casa mea.

De astă dată Alfonso s-a ţinut de cuvânt. Da, în dorinţa sa de a scăpa cât mai grabnic de bătrâna doică, el îi oferi chiar mai mult. O aprovizionă cu toate cele necesare călătoriei, în primul rând cu un catâr pentru transportul bagajelor, şi îi dădu o slugă ca însoţitor până la haciendă. Două zile mai

târziu, Maria Hermoyes părăsea casa în care slujise cu devotament atâta amar de vreme.

Alfonso folosi timpul până la sosirea unchiului său pentru a lua în primire cât mai temeinic bunurile moştenite. Mai primea şi diverse vizite în cursul cărora reuşea, manifestându-şi îndurerarea, să câştige încrederea şi să stârnească compasiunea vizitatorilor. Într-una din zile primi însă o scrisoare din Spania, care-i dădu peste cap planurile imediate, punându-l în faţa unor obiective mult mai importante. Acum număra cu nerăbdare zilele care-l despărţeau de întoarcerea lui Pablo Cortejo.

Când după o săptămână Pablo Cortejo se întoarse de la Veracruz, Alfonso trimise imediat să-l cheme.

— Ei, cum a mers? îl întrebă el.

— Cât se poate de bine, răspunse secretarul.

— Parcă mi-ai luat o piatră de pe inimă! Nu e doar o glumă să transporţi un om în catalepsie de-aici până la coastă. Nu v-a văzut nimeni când l-aţi dus pe corabie?

— Nu.

— Şi unde sunt indienii mei?

— Le-am dat ce li s-a cuvenit la Veracruz şi i-am trimis acasă la ei. De altminteri, e adevărat ce-am auzit?

— Ce?

— Că vrei să pleci în Spania?

— Da, am primit o scrisoare de la „tata” prin care mă cheamă în ţară.

— Aşa? Aş putea s-o văd şi eu?

— Poftim.

Alfonso îi întinse scrisoarea, în care scria următoarele:

„Dragul meu Alfonso,

Ţi-am comunicat prin senior Cortejo că te aştept cu mare bucurie aici la Rodriganda. De atunci boala mea de ochi s-a agravat şi am pierdut orice speranţă că-mi voi recăpăta vederea. Ba a mai survenit şi altceva. De aceea, te rog tu fiind singurul meu sprijin bărbătesc să vii cât mai curând, căci am nevoie de tine.

Tatăl tău

Manuel, conte de Rodriganda y Sevilla”

— Pare să fie într-adevăr ceva serios, zise Cortejo. Ce ai de gând să faci?

— Să plec, şi cât mai curând posibil. Mi-am şi făcut pregătirile.

— Te sfătuiesc şi eu să pleci. Situaţia noastră devine din ce în ce mai bună. Aici ai şi pus mâna pe moştenire şi acolo vei lua pe seama ta conducerea averii. Orbirea lui don Manuelo e un noroc pentru noi.

— Drept să-ţi spun, mă gândeam de multe ori cu grijă la clipa când voi fi faţă în faţă cu el. Asemănarea mea cu fratele tău sare în ochi. Acum am scăpat şi de grija asta.

— Hm... ar trebui luate măsuri ca nu cumva să se vindece.

— N-avea nici o grijă, voi face tot ce-mi va sta în putinţă.

— Şi Rosa, „sora” ta? Ea va băga îndată de seamă asemănarea.

— Aş! Nu mi-e mie frică de fată.

— Atunci sunt de părere să pleci imediat. Afacerile tale sunt în mâini bune, mă voi îngriji eu de ele. Dar cu Josefa cum stai? V-aţi înţeles? adăugă Cortejo privindu-l iscoditor.

— Ce să mă înţeleg? N-am nimic de împărţit cu ea.

— Hm... Vii să-ţi iei rămas-bun de la noi înainte de plecare?

— Desigur, răspunse după o clipă de şovăire Alfonso.

— Bine. Acum mă duc să-mi sărut fata, n-am văzut-o încă de când am sosit.

— Te-am văzut sosind, îi zise Josefa când Cortejo intră în camera ei. Vii de la Alfonso? Ai vorbit cu el despre mine?

— Aşa, în treacăt. Tu nu l-ai văzut defel în lipsa mea?

— M-a ocolit, se ferea să dea ochii cu mine. Ştii că pleacă în Spania?

— Da, zicea că o să vină să-şi ia rămas-bun.

— Nu prea cred. Părerea mea e să mergem noi la el.

— Bine, să mergem.

Îl găsiră pe Alfonso împachetând.

— Ce poftiţi? îi întrebă el posomorât.

— Am venit, începu Josefa, să-ţi amintesc ce-am vorbit după plecarea tatei.

— Nu-mi amintesc de nimic, răspunse el răstit.

— Atunci va trebui să-ţi împrospătez memoria. Ţi-am spus, deschis şi cinstit, că te iubesc şi de aceea doresc să devin contesă de Rodriganda y Sevilla.

La auzul acestor cuvinte, pe faţa contelui se aşternu un dispreţ ucigător.

— Fir-ar să fie, acum îmi dau seama ce idee nebunească ţi-ai băgat în cap. Speram totuşi ca în cele din urmă să fi renunţat la ea.

— Să renunţ? Nici nu-mi trece prin minte. Ţi-am mai acordat un termen de gândire ca să-mi răspunzi la întrebare, până la întoarcerea tatălui meu. Termenul a trecut. Care-i răspunsul tău?

— Ei, atunci n-ai decât să-l auzi: o să mă însor când voi dori, dar cu tine niciodată, niciodată!

Alfonso se aşteptase ca Josefa să sară în sus, dar acest

lucru nu se întâmplă. Ea răspunse cu un calm deplin, arborând un zâmbet hotărât:

— Şi totuşi ai să te însori cu mine!

— Nu fi caraghioasă! Îţi ghicesc intenţiile şi motivele. Ele nu au nici o valoare.

— Te înşeli, sunt cele mai bune din câte pot exista.

Alfonso privi cu superioritate faţa ascuţită şi ochii ca de cucuvea.

— Vrei să mă obligi să fac din tine o contesă de Rodriganda, sub ameninţarea că altfel vei trăda că nu sunt un Rodriganda?

— Da, îi replică ea liniştită.

— Atunci te mai rog o dată să nu te faci de râs! Această armă mă face să râd pentru că o întorci, de fapt, împotriva ta însăţi şi a tatălui tău. Îmi sunteţi doar complici!

— Asta va trebui s-o dovedeşti. Ţi-ar fi foarte greu. Ce ai face în cazul când al doilea testament ar mai exista?

Alfonso râse ironic.

— Acela a fost ars.

— Nu. Există şi e în perfectă stare, îi replică Josefa. Cuvintele ei erau spuse cu atâta seriozitate, vocea îi suna atât de convingător, încât tânărul conte începu să se simtă nesigur pe el.

Şi secretarul se arătă uimit.

— Cum, Josefa, într-adevăr, nu l-ai ars? întrebă el.

— Nu!

— Doar te-am văzut cu ochii mei!

— Ai văzut arzând o foaie de ziar, spuse ea râzând. Oh, voi bărbaţi înţelepţi ce sunteţi! Tată, ai vrut să distrugi testamentul fără să te gândeşti ce armă extraordinară reprezintă el împotriva acestui aşa-zis conte de Rodriganda y

Sevilla.

— Ah, eşti dibace, nu glumă! Lovitură de maestru, strigă Cortejo.

— Minte! afirmă Alfonso.

— Spun adevărul adevărat! răspunse ea.

— Unde se află?

— Aici, în buzunarul meu!

Josefa se bătu cu mâna peste buzunarul rochiei.

Ochii contelui avură o scânteiere vicleană. El îi spuse:

— Arată-mi-l. Altminteri nu te cred!

— Uite-l, priveşte! strigă Josefa. Şi îşi băgă mâinile în ambele buzunare ale rochiei. În clipa în care Alfonso văzu documentul în mâna ei stângă, sări să i-l smulgă. Dar tot atunci zări în mâna ei dreaptă un pumnal îndreptat spre el. Speriat se dădu înapoi strigând:

— Fir-ar al dracului, vrei să mă înjunghii?

— Nu, râse ea, dar cred că nu o să mi-o iei în nume de rău dacă-mi apăr ceea ce îmi aparţine.

— Îţi aparţine? strigă el mâniat. Acest testament mi se cuvine!

— Nu. El trebuie să ajungă în mâinile judecătorului. Şi jur pe toţi sfinţii că i-l voi încredinţa, dacă nu-mi dai în scris, înaintea plecării tale, că te logodeşti cu mine.

— Asta-i curată neruşinare! declară el furios.

— Neruşinare a fost când m-ai făcut bătrână şi urâtă!

— N-ai să duci lucrurile până la capăt.

— Ba am să fac acest lucru. Te asigur că pentru împlinirea acestui gând voi avea şi sprijinul tatălui meu.

— Bineînţeles, confirmă acesta. Testamentul aflat în mâinile noastre reprezintă o armă împotriva căreia nu poţi face nimic. Tu ne-ai fost trimis de peste mări ca fiind odrasla

contelui de Rodriganda, iar eu aveam cunoştinţă de faptul că, în realitate, era vorba de o înlocuire. Voi arde toate scrisorile aflate în mâinile mele şi aş vrea să văd cum vei întoarce această armă împotriva mea!

— Amândoi sunteţi nişte fiinţe scelerate! strigă Alfonso.

— Tot ce se poate. Dar nu am nici o poftă să conlucrez cu un nerecunoscător. Trebuie ca şi noi să fim recompensaţi pentru ceea ce am izbutit să facem. Tu obţii din mâinile mele averea imensă a Rodriganzilor în Mexic. Se înţelege de la sine că am dreptul unei participări la ea şi aceasta prin căsătoria ta cu Josefa.

— Pe dracu! Nu voi face aşa ceva!

În acel moment Josefa intră tare în el.

— Acesta este ultimul tău cuvânt?

— Da!

— Bine!

Rosti acest singur cuvânt, după care se întoarse şi păşi spre uşă. El îşi dădu seama că fata este hotărâtă să ia o decizie capitală. I se făcu frică şi strigă după ea:

— Stai! Unde te duci?

— La judecător, spuse ea, oprindu-se din drum.

— Eşti dată dracului! Dar tu chiar îţi închipui că ai putea fi fericită alături de mine?

— Vei avea mână liberă în toate privinţele, dar ţin neapărat să fiu contesă de Rodriganda.

— Asta nu se poate! Ce o să spună contele Manuel dacă am să mă însor, fără permisiunea lui, cu fiica secretarului meu?

— Nu-ţi cer asta deocamdată. Putem aştepta cu căsătoria până după moartea lui, dar acum îmi dai o declaraţie scrisă, din care să reiasă că sunt logodnica ta.

Alfonso stătu şi chibzui puţin.

— Dar vrei să-mi dai testamentul în schimbul declaraţiei?

— Nu. Testamentul ţi-l dau numai în ziua nunţii noastre. Dar , în schimbul acestei promisiuni, îţi obţii libertatea şi poţi călători unde pofteşti.

Alfonso dădu din cap, cu un aer prefăcut.

— Bine, vei avea declaraţia.

— În sfârşit, ai devenit mai înţelept, dar să nu crezi cumva că acum totul e în regulă şi că poţi să-ţi întorci vorba după ce vei pleca de aici. Voi şti să mă răzbun, dacă nu te ţii de cuvânt.

Alfonso se strâmbă, dar semnă declaraţia întocmită de ea. Peste puţin timp ieşea din oraş călare, pe drumul care ducea spre coastă, ca să se îmbarce pentru Spania.

În clipa în care vasul părăsea portul, pătrundeau în el doi călăreţi cu caii în spume. Erau Inimă-de-urs şi Ucigătorul-de-bivoli. Ei întârziaseră mult din cauza bolii prietenului lor, Săgeata-trăsnetului. Când au ajuns la Mexico şi s-au interesat de conte, au aflat că părăsise oraşul cu o zi înainte. Şi-au forţat caii până peste poate, ca să-l ajungă din urmă, înainte ca el să atingă coasta, pe omul care scăpase până atunci de răzbunarea lor. Ajunseseră în fine aici, dar numai ca să vadă vaporul ieşind din port.

Din nou, duşmanul le scăpase printre degete!

9. Medicul german

Trecuseră aproape şase luni de la cele povestite de noi. Într-una din zile, un călăreţ voinic se îndrepta în trapul calului spre vechiul şi vestitul oraş Manresa, din provincia Barcelona. Omul era înalt şi lat în spate, iar pe chipul lui se citea bunătatea. Părul său blond şi trăsăturile feţei arătau că nu era de prin partea locului ci dintr-o ţară nordică, deşi pielea arsă de soare şi de vânt te făcea să cunoşti îndată că aveai de-a face cu un vânător de câmpii întinse, cu un cercetător al ţinuturilor bântuite de vânturi şi arşiţă. Era tânăr, să fi avut cel mult treizeci de ani, dar viaţa zbuciumată pe care o dusese îl făcea să pară puţin mai în vârstă.

Când ajunse la Manresa, începuse să se însereze.

Drumeţul îşi opri calul în faţa unei clădiri frumoase, cit o tablă atârnată deasupra uşii, pe care scria cu litere aurite: *„Hotel Rodriganda”.* Sări, de pe cal, aruncă frâul în mâna unui servitor şi intră înăuntru. În încăperea mare care slujea de restaurant, un om stătea singur la o masă.

— *Buenas tardes*[1] zise drumeţul.

— *Buenas tardes!* răspunse omul, sculându-se în picioare. Eu sunt hotelierul. Doriţi o cameră, senior?

— Nu, numai o gustare şi o sticlă cu vin, răspunse cu glas blând străinul.

Birtaşul îi aduse cele cerute, apoi întrebă:

— Aşadar nu rămâneţi peste noapte la Manresa?

— Nu, mă duc la Rodriganda. Mai e mult până acolo?

— O fugă de cal, senior. Într-un ceas sunteţi la castel. Mi s-a părut mie, ori parcă la început nici n-aveaţi de gând să vă opriţi la restaurantul meu?

---

[1] Bună seara (în spaniolă).

— Aşa e, dragul meu, dar am văzut scris pe tablă numele Rodriganda, de aceea am intrat. Ce te-a făcut să dai numele ăsta hotelului dumitale?

— Fiindcă l-am ridicat din mila contelui de Rodriganda.

— Cum aşa?

— Păi, să vedeţi: eu am slujit multă vreme la castel, şi cu banii pe care i-am adunat acolo am putut clădi hotelul.

— Atunci cunoşti bine castelul şi pe cei care locuiesc acolo?

— Foarte bine.

— Eu sunt medic şi am fost chemat la Rodriganda pentru conte. Te-aş ruga să-mi spui cine se află acolo în momentul de faţă.

— Cum să nu! S-ar putea însă, senior, să nici nu-l găsiţi pe conte în viaţă. De câtva timp a orbit, şi după cum spun doctorii, fără nădejde de lecuire. Nu asta însă i-ar pune viaţa în primejdie, ci o altă boală. Se zice că ar avea piatră la rinichi, şi pe lângă durerile cumplite pe care le îndură, bietul conte trebuie să fie operat fără întârziere. A chemat vreo câţiva chirurgi să-i facă operaţie, contesa Roseta însă, unica lui copilă, se împotriveşte. Am auzit totuşi că operaţia trebuie să aibă loc astăzi.

— Vai de mine! Atunci am sosit prea târziu! strigă străinul sărind în picioare. O să plec îndată, poate mai e timp!

— Nu cred, senior. O astfel de operaţie nu se face pe întuneric. Dacă au făcut-o, apoi au făcut-o azi-dimineaţă. Se prea poate însă ca să mai fi aşteptat, fiindcă domnişoara Rosa, fiica domnului conte, amâna din zi în zi, măcar că fiul contelui nu vroia să audă de aşa ceva.

— Contele Manuel de Rodriganda are şi un fiu?

— Da, unul singur, care a fost înfiat de un frate al contelui

din Mexic şi a trăit din frageda copilărie acolo. A fost însă chemat de curând la castel fiindcă starea bătrânului s-a înrăutăţit.

— Cunoşti dumneata pe unul Mindrello?

— O, pe ăsta îl cunosc şi copiii! E un pârlit pe care toată lumea îl bănuieşte că ar face din când în când pe contrabandistul, altminteri e un om tare de ispravă şi nu l-aş da pe mulţi alţii care fac pe cinstiţii.

— Mulţumesc, senior; după cele ce-am auzit, trebuie să mă grăbesc. *Buenas noches*[1].

— *Buenas noches,* senior, doresc din tot sufletul să nu sosiţi prea târziu.

Doctorul Sternau plăti, încăleca şi porni în galop.

Ziua era pe sfârşite, aşa că Rodriganda cu greu putea fi ajunsă înainte de căderea întunericului, în timp ce catârul tropăia de-a lungul străzii, călăreţul scoase din buzunar o foaie de hârtie împăturită. Starea ei lăsa să se întrevadă că Sternau citise de multe ori rândurile pe care le conţinea. Cu toate acestea el despături din nou hârtia şi citi, pentru a suta oară, cuvintele scrise de o mână de femeie:

„Domnului doctor Sternau, str. Vaugirard 24, Paris

Dragă prietene,

La despărţire ne-am luat rămas-bun pentru totdeauna, au survenit însă împrejurări care mă silesc să te rog să vii cât mai neîntârziat la Rodriganda ca să salvezi viaţa contelui. Vino imediat ce vei primi rândurile mele şi ia-ţi şi instrumentele cu dumneata. Trage la Mindrello, contrabandistul, şi întreabă de mine. Te rog, te implor, nu zăbovi nici o clipă;

[1] Noapte bună (în spaniolă).

Roseta”.

Drumul ducea acum printr-o pădure de stejari, el însă nu vedea nimic din ce era în juru-i. Gândurile i se duceau înapoi la Paris, unde o cunoscuse, printr-o simplă întâmplare, în grădina zoologică, pe această Roseta, o făptură încântătoare. Zicea că e domnişoara de companie a contesei de Rodriganda, în trecere, împreună cu stăpâna ei, prin Franţa. Atât era tot ce ştia despre ea. O îndrăgise din primul moment, dar nu nădăjduia s-o mai vadă vreodată.

Şi acum... scrisoarea. Fără o clipă de şovăire alerga la chemarea ei.

Când soarele asfinţi pe după dealuri, ajunse la Rodriganda. Satul era frumos şi curat, căsuţele împrejmuite cu grădini înflorite.

Întrebă pe un om întâlnit în cale unde locuieşte Mindrello. Omul îl îndreptă la o căsuţă sărăcăcioasă, tocmai din marginea satului. Găsi pe ai casei la cină.

— Locuieşte aici unul Mindrello? întrebă Sternau după ce-şi legă calul de gard.

— Eu sunt, răspunse un bărbat mărunţel, dar bine legat, ridicându-se de la masă.

— Cunoşti dumneata pe domnişoara de companie a contesei de Rodriganda?

— Cum o cheamă? cercetă omul privindu-l iscoditor.

— Roseta.

— Sfântă Fecioară din Cordoba! Nu cumva sunteţi senior Sternau din Paris?

— Chiar eu.

— Aţi venit la timp, senior! Contesa, vreau să spun bună seniorita Roseta, era tare îngrijorată. Trimit îndată s-o cheme.

— Contele a fost operat astăzi?

— Nu, biata contesă atât a plâns şi s-a rugat până ce au amânat operaţia pentru mâine. Contesa era sigură că veţi veni, senior doctor.

— Atunci, ştie despre scrisoarea pe care mi-a scris-o domnişoara de companie?

— Păi... ştie, cum să nu ştie! zise spaniolul cam încurcat. Dv. rămâneţi peste noapte la mine de, om face şi noi cum om putea, ca omul sărac... şi mâine dimineaţă îţi vedea dumneavoastră ce e de făcut. Acum mă duc să trimit după seniorita.

Contrabandistul duse pe doctor într-o cămăruţă sărăcăcioasă dar curată, şi-l lăsă singur.

Nu trecu nici o jumătate de ceas şi auzi pe cineva bătând în uşă.

— Intră, strigă doctorul.

În prag apăru făptura pe care sufletul lui o dorea în fiecare clipă.

— Roseta!

Atât fu tot ce putu spune Sternau. Vocea ei tremura când îl întrebă:

— Senior Carlos, tot nu m-ai uitat?

— Să te uit? răspunse el. Cere-mi orice, numai un singur lucru să nu-mi ceri, şi anume să te uit vreodată!

— Şi totuşi acest lucru e inevitabil. Astăzi însă trebuia să ne mai vedem şi de aceea îţi mulţumesc că ai venit. Lasă-mă acum să-ţi spun ce m-a făcut să te invit aici.

— Rândurile dumitale nu erau destul de clare. Ele m-au făcut să presupun că viaţa contelui este în continuare în primejdie. Apoi, la Manresa, am auzit că trebuie să sufere o operaţie.

— Aşa e, dar mă mai îngrijorează şi altceva, lucruri pe care nu ţi le pot spune decât dumitale, deoarece am în dumneata o încredere neţărmurită. Nu ştiu precis, dar bănuiesc că pe conte îl mai paşte o primejdie, în afara celei pricinuită de boală. Dar acum că eşti aici, cu noi, m-am liniştit.

Da această afirmaţie ochii lui se luminară şi îi întinse amândouă mâinile:

— Atât de mare e încrederea dumitale, Roseta? înseamnă că în mod sigur mă mai iubeşti.

Ea îşi puse mâinile într-ale lui şi spuse:

— Da, te iubesc, Carlos, te iubesc la fel de mult ca atunci când ne-am despărţit şi n-am să încetez să te iubesc. Până acum am fost pentru dumneata o enigmă, pe care însă mâine vei putea să o dezlegi şi atunci vei înţelege că soarta noastră este să fim despărţiţi.

— De ce mâine şi nu astăzi?

— Pentru că... pentru că buzele mele nu pot spune ceea ce au tăinuit până acuma. Aşadar, urmă ea, trebuie să te pun la curent cu starea contelui. Ştii că boala lui de ochi e fără leac, nimic nu-i mai poate reda vederea. Da suferinţele acestea s-au mai adăugat şi altele. După spusele medicilor, ar avea piatră la rinichi şi numai o operaţie îl poate salva. Contele s-a hotărât să o facă. Contesa îşi iubeşte nespus tatăl, ea e aceea care îi conduce paşii în bezna nenorocitei lui vieţi. Sărmana se roagă zi şi noapte, Atotputernicului, ca bolnavul să scape, deoarece se teme că s-a pornit pe o cale greşită. Medicii care îl caută sunt oameni fără suflet în care nu poate avea încredere. Notarul Cortejo şi seniora Clarissa, care nu-l slăbesc o clipă măcar, par să fie nişte adevăraţi demoni lacomi de sânge, iar Alfonso, fiul contelui... Ah, ce

nenorocită e sărmana contesă!

Şi Roseta îşi acoperi faţa cu mâinile şi izbucni în lacrimi.

— Nu plânge, seniorita, o rugă Sternau cu milă, spune-mi tot ce ai pe suflet şi uşurează-ţi inima.

— O voi face, răspunse fata ştergându-şi ochii. Ascultă: contesa era o fetiţă micuţă de tot, când l-a văzut pentru ultima oară pe fratele ei. Au trecut de-atunci aproape optsprezece ani şi se bucura din toată inima când a auzit că se va întoarce. Tânărul conte sosi; contesa vru să se repeadă în braţele lui, dar rămase ca ţintuită în loc: omul care stătea în fata ei îi era străin, nu trebuia să se atingă de ea. O sfială lăuntrică îi paraliza mişcările. De ce? Nici ea nu ştia. Privirea tăioasă a ochilor lui, glasul cu care îi vorbea nu erau ale unui frate. Şi zi de zi o îngrozeau privirile pe care tânărul le arunca contelui. Ele păreau că spun: „Ce, nu mori odată? Nu vezi că atât aştept?” Atunci i se făcu frică, bănui primejdia tainică şi se hotărî să-ţi... adică să mă pună să-ţi scriu să-i vii în ajutor.

— Voi face tot ce-mi va sta în putinţă, o asigură Sternau. E vorba să se facă operaţia mâine, nu-i aşa?

— Da. Nu vor cu nici un chip s-o mai amâne. Am auzit că au hotărât-o pentru ora unsprezece dimineaţa.

— Pot să-l văd pe conte înainte de operaţie?

— Negreşit, după ce vei fi primit mai întâi de contesă. Vino la nouă. Ai făcut dumneata singur vreodată o astfel de operaţie?

Sternau zâmbi.

— Foarte des chiar, seniorita. Aş putea zice chiar că e specialitatea mea, răspunse el.

— Şi e primejdioasă?

— Nu pot spune nimic până nu văd cum stă cazul. S-aşteptăm până mâine.

— S-aşteptăm. Am o încredere neţărmurită în dumneata, numai dumneata eşti singurul care îl poţi scăpa, dacă mai există scăpare. Şi-acum, noapte bună doctore.

— Pleci, seniorita?

— Trebuie. Nu vreau să se observe lipsa mea. Aşadar, ne-am înţeles: mâine la nouă să fii la castel.

— Voi fi. Îmi dai voie să te însoţesc?

— E întuneric şi nu ne poate vedea nimeni. Vino.

Când ajunseră la poarta castelului, Sternau îi luă mâna şi i-o sărută.

— Noapte bună, Carlos, somn uşor, îi ură ea.

— Noapte bună, seniorita.

La despărţire, tânăra fată îl apucă de braţ şi-i şopti cu glas întretăiat:

— Dragul meu... iartă-mă... şi nu fi nenorocit din pricina mea...

Apoi dispăru în noapte.

10. Gasparino Cortejo

În timp ce aceşti doi tineri îşi luau rămas-bun unul de la altul, într-una din camerele castelului avea loc următoarea convorbire între Gasparino Cortejo, avocat şi notar, şi unul din medicii veniţi pentru operaţie:

— Şi crezi că operaţia e mortală?

— Nu încape nici o îndoială.

— Colegii dumneavoastră nu se vor împotrivi?

— Nu o să aibă curajul să fie de altă părere decât mine. Ei ştiu că mă număr printre cei mai mari chirurgi, răspunse doctorul cu mândrie.

— Bine, dar l-aţi lăsat pe conte să creadă că va fi salvat?

— Bineînţeles.

— Atunci rămâne cum am discutat. Operaţia va avea loc, fără ca domnişoara contesă să bănuiască ceva, chiar mâine, la ora opt. Onorariul va fi princiar şi vi-l voi înmâna la locuinţa mea din Manresa. Noapte bună!

— Noapte bună!

Cei doi şi-au dat mâna cu politeţe, de parcă fiecare l-ar fi considerat pe celălalt un gentleman perfect, după care se despărţiră. Avocatul nu se duse însă în camera lui ci-şi anunţă vizita la seniora Clarissa, care-l întâmpină cu atâta grabă, încât el îşi dădu uşor seama cu câtă nerăbdare aceasta îl aşteptase. Cei doi s-au retras în apartamentul doamnei şi au închis cu grijă uşile în urma lor, ca să fie siguri că nu vor fi ascultaţi de vreun nepoftit.

Notarul nu mai era îmbrăcat în portul naţional spaniol, ci într-un costum negru. Silueta sa lungă şi subţire, uşor aplecată în faţă, dădea impresia unei umbre care se strecoară de-a lungul zidurilor, iar faţa sa ascuţită, scoasă în relief de

gulerul tare, îl făcea să semene cu o pasăre de pradă. Toată această înfăţişare inspira teamă. Impresia respingătoare era accentuată de privirea cercetătoare şi bănuitoare a ochilor săi.

Seniora Clarissa era o femeie corpolentă, cu trăsături grosolane, lipsite de feminitate, la care se adăuga impresia neplăcută provocată de ochii saşii.

— Bine ai venit, Gasparino, spuse ea, în timp ce se lăsa greoi pe un divan acoperit cu mătase. A trebuit să aştept multă vreme. Care-i situaţia?

— Foarte bună, îi răspunse notarul, în timp ce se aşeza lângă ea. Chirurgul s-a declarat de acord cu propunerile mele.

— Înseamnă că ne vom putea bucura în sfârşit de fructele lungii noastre aşteptări. Operaţia va fi mortală?

— În mod precis.

— Nu putem să schimbăm soarta, spuse ea, privind în sus cu un aer plin de cuvioşenie. Trebuie să-i dorim contelui ca Domnul să-l izbăvească de chinurile lui. Dar nu o să se împotrivească din nou contesa?

— De astă dată nu, draga mea. Ea ştie că operaţia va fi făcută la orele unsprezece, când, de fapt, noi ne apucăm s-o facem la ora opt.

— Şi contele Alfonso? întrebă ea, cu un clipit semnificativ al ochilor saşii.

— El este pe de-a-ntregul omul care să încoroneze opera noastră de artă.

— Da, într-adevăr, a fost o veritabilă capodoperă, pe care lumea nici nu o bănuieşte şi de care nici nu va avea vreodată idee. Noi doi, bătrânul meu Gasparino, ne-am iubit, dar am fost nevoiţi să ne căsătorim în secret, deoarece eu eram fiica unui hidalgo mândru şi tu erai sărac, lipit pământului. Ar fi

trebuit să-l nedreptăţim pe copilul nostru, dacă ţie nu ţi-ar fi venit ideea preţioasă şi năstruşnică să-l trimitem la Mexico, în locul micului conte Alfonso, la fratele contelui Manuel. Acum suntem părinţii unui conte şi mâine vom dispune de milioanele familiei Rodriganda. Vino, fă-te comod şi hai să savurăm perspectiva frumosului viitor care ne aşteaptă!

Sternau nu a putut dormi. Întâlnirea cu fata iubită îl urmărea şi nu-şi găsea odihna. Toată noaptea se plimbă în sus şi-n jos prin cămăruţa sa, când la ivirea zorilor observă că vecinul lui se trezise, se duse la el pentru a-l ruga să-i înşeueze catârul.

El încalecă şi porni la plimbare, fără o ţintă precisă, doar ca să-şi pună în ordine gândurile şi simţămintele. Fără să-şi dea seama se trezi în faţa Manresei, pe drumul ce ducea la castelul Rodriganda şi pe care se întorsese acasă cu o seară înainte. Acolo se afla o venta, o cârciumioară izolată, în faţa căreia era priponit un cal înşeuat, semn că înăuntru se mai afla un client. Sternau descăleca şi el. Nu mâncase din seara zilei precedente şi se gândea să încerce să obţină o cafea. Când intră, văzu un om, îmbrăcat nu prea elegant, care şedea la una din mese, cu un pahar de rom în faţa sa şi o trusă chirurgicală pe masă. Era medicul din Manresa, care trebuia să participe la operaţia contelui. Sternau nu bănuia însă identitatea lui.

Cârciumarul, care şedea lângă tejghea, îşi continuă convorbirea întreruptă la sosirea lui Sternau, prin preluarea comenzii acestuia.

— Deci, senior doctor, aţi venit să-l consultaţi pe conte?

— Aşa cum v-am mai spus, confirmă acesta.

— Astăzi va fi, în sfârşit, operat?

— În mod sigur. La ora opt.

— Dar contesa se va împotrivi din nou.

— N-o s-o întrebe nimeni nimic. I s-a spus că operaţia va fi efectuată abia la ora unsprezece.

— Credeţi că se va mai însănătoşi contele?

— Da şi nu, cine ştie!

În sfârşit Sternau îşi primi cafeaua. Dar ceea ce auzise îi era de-ajuns ca să-l pună pe gânduri. Bău repede cafeaua, plăti şi părăsi localul, fără să scoată vreun cuvânt prin care să trădeze cât de important era pentru el ceea ce auzise. Galopă spre casă şi ajunse acolo la ora şapte şi jumătate.

După ce i-a înapoiat vecinului catârul, îşi luă instrumentele şi porni, în grabă, spre castel. Intră prin poarta lângă care îşi luase adio cu o seară, înainte de la iubita sa. După ce intră în parc se îndreptă cu paşi repezi spre castel, când, brusc, se opri surprins. În faţa sa se afla Roseta, care-şi făcea plimbarea de dimineaţă. Nu mai purta veşminte elegante pariziene şi nici costumul tradiţional spaniol, ci o combinaţie armonioasă de port maur şi nordic care punea în valoare frumosul ei trup.

Când o zărise Sternau, ea tocmai se despărţea de una din slujnice.

— Roseta! o strigă acesta pe nume. Ea se întoarse brusc.

— Senior Carlos! Cum de eşti atât de devreme în parc?

— Oh Doamne! Visez? Bănuiesc grozăvia! Seniorita, donia nu eşti Roseta, doamna de companie a contesei, ci...

— Ci? Continuă senior!

— Sunteţi însăşi contesa Roseta!

— Da, într-adevăr, ai dreptate, Carlos, îi răspunse ea în timp ce-i întindea mâinile. Poţi să mă ierţi?

— Să vă iert? Oh, Doamne, cât de nefericită e situaţia noastră. Acum îmi dau seama de ce trebuie să ne despărţim.

De ce mi-aţi făcut asta, de ce donia Roseta?

Ea-şi coborî privirea şi mărturisi cu voce tremurândă:

— Pentru că te iubeam şi doream să fiu fericită alături de dumneata, măcar câteva clipe. Acum totul s-a terminat şi pedeapsa e cu atât mai dureroasă. Tatăl meu... dar văd că ai adus cu dumneata trusa cu instrumentele necesare operaţiei şi ai venit atât de devreme, se întrerupse ea speriată. Există vreun motiv special pentru această grabă?

— Un motiv special, întrebă el încă pe jumătate ameţit de lovitura primită. Ah, da, am uitat ce era mai important. Contesă, tatăl dumneavoastră se află într-o primejdie teribilă!

Pe frumoasa ei faţă se aşternu groaza.

— Tatăl meu? şopti ea, pălind. Ce fel de primejdie?

El îşi scoase ceasul, aruncă o privire pe el şi spuse:

— Doamne, e timpul! Seniorita, operaţia va începe chiar acum.

— Acum? Păi, nu era vorba să înceapă la orele unsprezece?

— Nu, aţi fost înşelată. S-a hotărât, fără ştirea dumneavoastră, să înceapă operaţia la ora opt. Am aflat asta de la medicul din Manresa, peste care am dat în cursul unei plimbări, fără ca el să mă cunoască.

— Sfântă Madonna! Se pune la cale o mârşăvie, altminteri nu ar fi recurs la această înşelăciune. Vino senior, vino repede, trebuie să zădărnicim o asemenea grozăvie.

Se întoarse repede şi porni grăbită, într-o stare de nemaipomenită agitaţie, spre castel. Sternau o urma îndeaproape.

Când intrară în castel, întâlniră un servitor care trecea grăbit.

— Contele s-a deşteptat din somn? îl întrebă Roseta.

— Da, contesă, de vreun sfert de ceas.

— A, atunci poate că n-am sosit prea târziu, zise ea răsuflând uşurată şi vru să intre în camera contelui. Servitorul însă se aşeză în dreptul uşii şi zise respectuos dar hotărât:

— Am ordin să nu las pe nimeni să intre.

— Cine ţi-a dat acest ordin?

— Contele Alfonso.

— A, aşa! Dă-te la o parte.

— Vă rog... nu se poate... domnul conte...

— Dă-te la o parte când îţi spun! Servitorul nu cuteză să mai zică un cuvânt. Roseta deschise uşa şi intră împreună cu Sternau în anticameră. Se apropiară de uşa care ducea la camera bătrânului conte şi ea bătu într-însa.

— Cine-i acolo? întrebă cineva. Era glasul lui Alfonso.

— Eu, deschide! spuse ea aproape gâfâind.

— Tu? N-ai ce căuta aici. Te rog să te înapoiezi în camera ta, m-ai înţeles? se răsti el. Doctorii nu dau voie nimănui să intre în camera bolnavului, cu atât mai puţin ţie. Operaţia va începe imediat şi nu e o privelişte pentru o femeie.

— Trebuie să vorbesc imediat cu tata!

— Nu se poate.

— Alfonso, sparg uşa!

— Încearcă! se auzi glasul batjocoritor al lui Alfonso.

— Doamne, Doamne, ce e de făcut...? murmură fata frângându-şi mâinile cu disperare.

Sternau îi făcu semn să pună urechea la gaura cheii.

— Cinci-şase-şapte-opt-nouă-zece-unsprezece.., auzi ea.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Roseta îngălbenindu-se.

— Îl cloroformizează, răspunse Sternau încruntat.

— Atunci... au şi început... Nu, nu, asta nu trebuie să se întâmple! Senior, ajută-mă, nu mă lăsa!

— Îmi dai voie să întrebuinţez forţa? o întrebă el cu hotărâre.

— Da, dar repede... nu e nici o clipă de pierdut.

Sternau puse atunci umărul, se opinti, şi cu o pârâitură grozavă scoase uşa din balamale.

— Ce e asta? răcni Alfonso apropiindu-se. Îţi dai seama că bolnavul poate muri dintr-o astfel de emoţie? Dar individul ăsta cine mai e? întrebă el mirat dând cu ochii de Sternau.

— Domnul doctor Sternau, un medic din Paris pe care l-am chemat eu. Vreau să fie de faţă la operaţie, răspunse contesa dârz.

— Cine ţi-a dat voie? răcni înfuriat Alfonso. Nu e treaba ta să te amesteci. Să plece imediat, dacă nu vrei să-l dau afară în brânci.

La mojicia aceasta, Roseta se făcu albă ca varul la faţă.

— Nu uita cu cine vorbeşti, zise ea mândră. Aici nu are de poruncit decât contele Manuel de Rodriganda şi, dacă el nu poate s-o facă, am şi eu aceleaşi drepturi ca şi tine să poruncesc. Operaţia nu se va face până ce acest domn medic nu va examina şi el pe bolnav. Aşa vreau, şi aşa trebuie să fie, încheie ea apăsat.

— Tu... tu să porunceşti... o fată? Operaţia se va face imediat, şi dacă nu pleci de bunăvoie, pun slugile să te ia cu de-a sila, ai înţeles? Iar dumneata, şterge-o cât mai repede, altminteri o păţeşti rău de tot, adăugă el adresându-se lui Sternau.

— Am fost chemat de contesă, şi trebuie neapărat să-l văd pe bolnav, răspunse foarte calm germanul. Stimată contesă, fiţi vă rog bună şi prezentaţi-mă domnului de colo, care trebuie să fie un coleg, adăugă el arătând spre medicul care stătea şi asculta în tăcere.

— Domnul doctor Sternau, medic-şef în clinica profesorului Letourbier din Paris — doctorul Francas din Madrid. A, uite-i şi pe asistenţii săi, zise ea arătând pe alţi doi inşi care se apropiaseră şi ei. Doctorul Milanos din Cordoba şi doctorul Cielli din Manresa.

Nu mai era nimic de făcut. Lăsară pe Sternau şi Roseta să intre în camera bolnavului. Cloroformizarea nu fusese făcută pe de-a-ntregul şi contele se dezmeticise în timpul cât se certaseră.

— Ce e, ce s-a întâmplat? De ce nu începeţi? întrebă el privind cu ochii lui stinşi în juru-i.

— Tată, tată, zise Roseta cuprinzându-l de gât. Mulţumesc Sfintei Fecioare că nu s-a început încă... Acum sunt sigură că nu vei fi omorât...

— Omorât? Şi de cine, copila mea?

— O, ai fi murit, ştiu, presimt... Îngână ea printre suspine.

— Numai dragostea ta pentru mine şi frica te fac să vorbeşti astfel, zise bătrânul zâmbind. Nu trebuia să ne întrerupi, fetiţo...

— Ţi-am adus un medic de la Paris, tată, am în el o mare încredere. Uite-l, e aici, lângă patul tău, ocoli Roseta răspunsul.

— Aici?

— Da, aici sunt, domnule conte. Scrisoarea disperată a unei fiice iubitoare m-a făcut să părăsesc totul şi să vin, răspunse cu glas blajin Sternau.

— Senior, zise contele, de când mi-a fost răpită lumina ochilor am învăţat să judec oamenii după glas. Al dumitale îmi insuflă încredere. Poftim, examinează-mă.

De când era doctor, Sternau examinase mulţi oameni, dar pe nici unul cu atâta grijă şi dragoste ca pe acest bătrân. Era

doar tatăl făpturii pe care o iubea mai mult ca orice pe lume. După ce sfârşi, zise:

— Pe cât ştiu, domnule conte, sunteţi orb. Îmi daţi voie să vă examinez şi ochii?

— Cum să nu?

Cu o răbdare într-adevăr îngerească, bătrânul răspunse la toate întrebările medicului. Acesta îl ascultă zâmbind, dar nu zise nimic.

— Şi-acum, zise germanul adresându-se medicilor spanioli, vă rog să-mi spuneţi şi mie cum socoteaţi să faceţi operaţia?

— Nu îngăduim nimănui să se amestece în treburile noastre, răspunse răstit chirurgul din Madrid. Operaţia o vom face fără ajutorul dumitale, şi aşa cum credem noi că trebuie făcută.

— Totuşi, v-aş ruga să-mi spuneţi şi mie procedeul.

Unul din asistenţi, om cinstit, deşi nepriceput în ale operaţiei, lămuri în câteva cuvinte ce avea chirurgul de gând. Procedeul îl îngrozi pe Sternau; contele ar fi murit cu siguranţă sub cuţit. De aceea zise înfiorat chirurgului:

— Vă rog, mai întâi să vă gândiţi bine la ce vreţi să faceţi. O astfel de operaţie nu numai că nu poate folosi, dar...

Nu-şi sfârşi vorba. Chirurgul, văzându-şi planul descoperit, începu să zbiere:

— Cum, dumneata mă înveţi pe mine ce am de făcut? Un venetic... un străin! Nici n-am auzit măcar de numele dumitale! Haidem, domnilor colegi, să plecăm! Nu mai avem ce căuta aici!

Îşi strânseră instrumentele şi ieşiră din cameră.

— Salvat! Eşti salvat, tată! strigă Roseta izbucnind în plâns.

În clipa aceea, Alfonso, care îi condusese pe medici, se întoarse turbat de furie, nădăjduind încă să-şi ajungă scopul.

— Cum, tată, ai gonit pe medici? strigă el indignat.

— Nu i-am gonit eu, au plecat singuri. Acum însă să lăsăm asta. Ştiţi, copii, că doctorul Sternau mi-a examinat şi ochii?

— Şi ce-ai găsit, domnule doctor? întrebă Roseta repede pe german.

— Că şi aici s-au înşelat medicii.

— Cum aşa!

— Domnul conte îşi poate recăpăta vederea.

— O, Doamne! strigă bătrânul împreunându-şi mâinile, îngăduie-mi bucuria asta!

Roseta începu să plângă de emoţie, iar Alfonso zise de-abia stăpânindu-şi mânia:

— Aş fi fericit să te văd iar sănătos, zise el, mă gândesc însă că e o nesocotinţă să-ţi dea speranţe care poate nu sunt realizabile.

— Dumnezeu va fi milostiv cu mine, fiul meu. Cât crezi că va dura tratamentul? îl întrebă contele pe Sternau.

— Operaţia la rinichi o vom face peste două săptămâni. După ce vindecarea va fi completă, putem începe tratamentul ochilor, răspunse medicul.

— Vei putea lipsi dumneata atâta de la clinică?

— Ar trebui să-mi iau un concediu mai lung, poate chiar să-mi dau demisia.

— Fă-o fără grijă, doctore. Vei găsi în casa mea un cămin şi o despăgubire mulţumitoare pentru ceea ce vei pierde părăsindu-ţi slujba la clinică.

— Cea mai bună răsplată ar fi să ştiu că v-am redat sănătatea şi vederea, domnule conte. Voi scrie chiar astăzi profesorului Letourbier.

— Vei fi găzduit, bineînţeles, la castel. Roseta îţi poate arăta îndată camera pe care o vei locui pe tot timpul şederii dumitale la noi.

Alfonso îl dusese pe chirurgul din Madrid, complicele mârşăviei lor, în camera Clarissei, şi acum Cortejo, Alfonso, medicul şi Clarissa ţineau sfat.

— Şi când te gândeşti că eram atât de siguri de izbândă... zise ea. A venit străinul ăsta şi ne pune beţe în roate. Te pomeneşti că ne strică tot...

— D-ta crezi că operaţia pe care o va face el îl va scăpa pe conte? întrebă Gasparino pe chirurg.

— Cu siguranţă...

— Dar cu vindecarea ochilor?

— Ştiu şi eu ce să zic! Cu afurisitul ăsta de neamţ te poţi aştepta la orice. Ar trebui să-l înlăturăm din calea noastră.

— E cel mai bun lucru ce avem de făcut. Trebuie să fim însă cu băgare de seamă, ca să nu cadă bănuiala asupra noastră. De aceea zic să nu ne vadă nimeni împreună, ca să nu bată la ochi. Un lucru e sigur: contele nu trebuie să se însănătoşească, şi mai ales nu trebuie să-şi recapete vederea ca să-l vadă pe Alfonso la faţă. Doctorul german trebuie să moară sau să dispară pentru totdeauna de la castel.

— Pe ce cale? întrebă Clarissa.

— Las pe mine! Am eu nişte prieteni colo sus, în munţi. Proştii le spun bandiţi, mie însă îmi sunt foarte devotaţi, şi cei mai siguri părtaşi pe care mă pot bizui fără grijă. Numai ei mă pot scăpa de afurisitul ăsta de neamţ.

Între timp doctorul Sternau, după noaptea grea de veghe, se odihnea în micul său apartament. După-amiază, când s-a dus la castel, contesa Roseta a fost prima persoană care l-a întâmpinat.

— Fii bine venit, senior! Fie ca venirea dumitale să ne aducă sănătate şi binecuvântare!

— Mai întâi ne va aduce însă numai o luptă dificilă, seniorita, îi răspunse el. Este ceea ce mi-a promis cu fermitate doctorul Francas.

— S-ar putea să aibă dreptate în această privinţă, îi replică ea privindu-l cu ochi plini de lumină. Dar lupta pe care o începem noi nu este o luptă numai împotriva necinstei, a minciunii şi a crimei ci o să fie şi o luptă pentru dragoste, în mine veţi avea un tovarăş credincios şi curajos.

11. Povestea cerşetorului

Prin munţii înalţi, cu piscurile în nori ale Pirineilor, înainta cu greu, sprijinit într-un toiag, un bătrân zdrenţăros, cu chipul bătut de arşiţă şi ploi. Moşneagul era tras la faţă şi părea bolnav, căci o tuse seacă îi tăia din când în când respiraţia.

Bătrânul urca gâfâind povârnişurile, cobora în văgăuni, şi picioarele lui, ostenite de cale lungă, de-abia îl mai ţineau.

În sfârşit se oprii privi cercetător în juru-i, şi murmură:

— Aici, da, aici am adus băiatul. Pe urmă am pornit în Mexico şi a început chinul vieţii mele întregi, chin care mi-a scurs măduva din oase şi mi-a ros inima din piept. Moşneagul se lăsă pe un bolovan, puse capul în mâini şi urmă în şoaptă: O, mare păcat am făcut, şi aspru am fost pedepsit. Acum mă întorc bătrân, bolnav şi prăpădit să-mi ispăşesc păcatul. Doamne Atotputernic, ajută-mă să-l regăsesc! Oare o mai fi trăind băiatul? Să-l fi ucis? Trebuie să ştiu cu orice preţ. Nu pot să mor, până ce nu voi da de bandiţii cărora l-am încredinţat. Dar nimeni nu trebuie să bănuiască pentru ce am venit şi cine sunt.

Bătrânul se ridică de jos şi porni mai departe. Ajunse la un luminiş şi se-aşeză pe un zăpran. Auzi paşi în spatele lui, o mână i se lăsă pe umăr, şi un glas răstit îl întrebă:

— Ce cauţi aici, moşule?

— Să mor, răspunse moşneagul lăsând capul în pământ.

— Să mori? Pentru ce?

Acela care-i punea mirat această întrebare era un tânăr voinic înarmat până în dinţi.

— Nu mă mai slujesc picioarele să mă duc mai departe... oftă bătrânul.

— Ce te-a adus până aici? Ce-ai venit să cauţi?

— O buruiană care să-mi aline suferinţele, dar nu pot s-o găsesc.

— De unde vii?

— De departe, fătul meu, tocmai de la Orense, la hotarul Portugaliei.

— Cum te-ai încumetat să faci un drum atât de lung, aşa bolnav cum eşti? Ai luat merinde cu tine?

— Nu.

— Păi o să mori de foame, până ce vei ajunge la vreo aşezare omenească! Stai, mă duc să întreb dacă-mi îngăduie să te duc la ei.

Tânărul dispăru printre copaci, dar se întoarse îndată.

— Haide, moşule, o să te duc într-un loc unde poţi să te odihneşti cât vrei, dar mai întâi să mă laşi să te leg la ochi, zise cu blândeţe tânărul.

— Să mă legi la ochi... de ce?

— Trebuie, nu se poate să vezi unde te duc.

— Ah, cine sunteţi voi? întrebă moşneagul cu mirare.

— Suntem bandiţi, altminteri oameni tare de ispravă, să ştii, moşule.

— Bandiţi, adică hoţi de codru? Bine, taică, eu sunt sărac, n-aveţi ce-mi lua, de aceea n-are de ce să-mi fie frică de voi. Leagă-mă la ochi şi du-mă unde vrei.

Tânărul scoase o basma din buzunar, îl legă la ochi, îl apucă de mână şi porni cu el. Trecură printr-un gang în pământ şi ajunseră într-o peşteră mare. Când îl dezlegară, bătrânul văzu vreo douăzeci de inşi cu înfăţişarea sălbatică şezând jos pe piei de animale, bând şi pălăvrăgind. Fu dus înaintea căpitanului, care număra banii deşertaţi dintr-o pungă.

— Cum te cheamă? îl întrebă acesta cu glas aspru.

— Bernardo, senior.

Banditul ridică ochii şi-l privi încruntat.

— Pare-mi-se că te cunosc, zise el.

— N-ai avea de unde, senior.

— Mi s-a spus că vii tocmai de la graniţa Portugaliei. Cine te-a pus să pleci de-acasă, dacă eşti bolnav?

— Păi, de-aceea am plecat, să caut prin munţii voştri o buruiană de leac.

— N-ai vreun fecior să-l fi trimis să ţi-o aducă?

— N-am nici feciori, nici fete, şi nici un prieten în lumea asta largă.

— Bine. Îţi îngădui să rămâi, dar nu poţi pleca fără învoirea mea. Dacă eşti un trădător, fereşte-te, nu scapi viu din mâinile noastre. Ei nu glumesc cu astfel de lucruri.

I se făcu moşneagului un culcuş şi i se dădu de mâncare.

După câtăva vreme, tânărul care stătea de pază la gura peşterii veni să-i spună căpitanului că-l caută cineva. Căpitanul bandiţilor, cu revolverul la brâu, ieşi din peşteră. Zărind pe noul sosit îi ieşi grăbit înainte; pesemne că-l cunoştea, căci îi întinse mâna si-i zise:

— Bun-venit, senior Gasparino. Nu te-am mai văzut de când nu mai ţin minte! Ce vânt te-aduce la mine?

— Sst! răcni avocatul privind cu grijă în juru-i. Nu-mi spune pe nume, fiindcă s-ar putea să te audă cineva.

— Nu-ţi fie teamă, senior, nu e nimeni străin pe-aici. Ei, ai vreo treabă pentru mine?

— Aş avea, dacă nu o să-mi ceri prea multe parale. Cât ar trebui să mă coste să faci să dispară doi oameni?

— Păi... ce fel de oameni?

— Un conte şi un doctor.

— Care conte?

— Bătrânul Manuel de Rodriganda y Sevilla.

— Stăpânul dumitale! Halal să-ţi fie! Credincioasă slugă, n-am ce zice! Din păcate nu-ţi pot împlini dorinţa. Contele e ocrotit de un prieten de-al meu şi nu mi-e îngăduit să m-ating de el.

— Ei aş! Te plătesc împărăteşte...

— Tot ce se poate, dar nu merge, crede-mă. Noi, tâlharii, suntem oameni cinstiţi faţă de prietenii noştri, aşa că, vezi şi dumneata. Şi cel de-al doilea cine zici că e?

— Un doctor din Germania.

— Asta da, mai merge.

— Şi mai ieftin, nu-i aşa?

— Bine-nţeles. Unde locuieşte?

— La castelul de Rodriganda.

— A, atunci nu mai poate fi aşa de ieftin, înseamnă că e sub aripa contelui şi cu greu ne putem atinge de el.

— Dumneata vorbeşti astfel? Cine se poate împotrivi unui vestit căpitan ca dumneata!

— Eu însumi. Nu pot călca singur legile făcute de mine. Şi pentru ce vrei ca acest om să dispară?

— Îmi stă în cale, mai mult nu pot să-ţi spun.

— Bine, trebuie să moară sau numai să dispară?

— Cel dintâi mijloc e mai sigur.

— Atunci să-mi dai o mie de dubloni de aur.

— O mie de dubloni?! Ce, eşti nebun, căpitane?

— Dacă nu, nu, zise cu nepăsare banditul. Adio, senior.

— Ia stai, frate, ce te pripeşti aşa? Hai, fie. Plătibili?

— Jumătate acum şi jumătate pe urmă.

— Şi dacă afacerea dă greş?

— Nu se poate să dea greş. Cum îl putem avea în mână?

— Nu-ţi pot spune încă. Va fi însă nevoie de câţiva oameni, pe care îi vei trimite la mine. Îi voi găsi în parc, unde le voi da toate instrucţiunile trebuincioase. Poftim cinci sute de dubloni. Dar, ia spune, ce s-a făcut cu băieţaşul de atunci?

— E tot la mine. S-a făcut coşcogeamite flăcău.

— De ce l-ai lăsat să trăiască?

— Fiindcă mi-ai plătit atunci numai ca să dispară, nu să şi moară. Spune-mi şi mie, senior Gasparino, al cui e?

— O să afli mai târziu. Ce crede el că e?

— Un copil găsit.

— Ştii că aş fi curios sa-l văd şi eu o dată la faţă...

— Să-ţi treacă pofta, senior. Dumneata mă plăteşti, şi eu îţi fac treaba, în ale noastre n-ai să-ţi vâri nasul.

— Bine... bine. Când trimiţi oamenii la mine?

— Mâine seară. Adio, senior!

— Adio.

Peştera care slujea de vizuină hoţilor era împărţită în mai multe încăperi, în care dormeau bandiţii. După ce se înnopta, tânărul care-l adusese pe moşneag la peşteră veni să-l ia, şi-l duse într-una din aceste celule.

— Aici e cămara ta, moşule, îi zise el cu blândeţe. Să-ti las lumânarea?

— Chiar te rog, flăcăule; cine ştie dacă voi mai ieşi viu de-aici... Să am barem o lumânare la căpătâi, ca orice creştin...

— Te doare ceva? îl întrebă tânărul cu milă.

— Sufletul, fiule, mai mult decât trupul. Dar poate că mi-ai putea fi de ajutor, cine ştie!

— Dacă se poate, moşule, de ce nu!

— Nu cunoşti tu printre voi pe vreunul care nu ştie al cui e şi de unde vine?

— Tânărul ciuli urechile.

— Pentru ce mă întrebi, moşule? zise el cu interes.

— Pentru că pe un astfel de om îl caut eu.

— Păi, atunci eu sunt unul dintr-aceia, răspunse banditul fără înconjur.

— Şi cum te cheamă?

— Mariano.

— Alt nume nu mai ai?

— Nu.

— Şi cum ai ajuns printre bandiţi?

— Căpitanul m-a găsit rătăcind prin munţi, m-a luat el şi m-a crescut.

— De câţi ani eşti?

— Nu ştiu!

— Şi de când eşti la el?

— De vreo optsprezece ani.

— Nu-ţi aduci nimic aminte de când erai mititel?

— Nu, nimic, dar am visat adesea la lucruri pe care credeam rămase în minte de pe vremea copilăriei mele.

— Povesteşte-mi şi mie visurile tale.

— Am visat de multe ori o păpuşă mică. Ea stătea culcată într-un pătuţ alb, care avea pe colţul uneia din tăblii o coroană aurie. Şi era vie.

— Poate mai ştii şi ce nume purta?

— Da, răspunse el. Ştiu precis că îi zicea Roseta. Am mai visat un bărbat falnic, înalt, care mie îmi spunea Alfonso. Mă lua pe genunchii lui şi purta totdeauna o frumoasă uniformă aurie. Mai era mereu acolo, la noi, o femeie mândră, frumoasă, care ne iubea mult de tot, pe mine şi pe Roseta, dezmierdându-ne şi sărutându-ne. Eram mic, dar ştiu că le spuneam mămico şi tăticule. Iar eu dormeam într-un pătuţ care aven o coroană. Odată, pe când dormeam, a venit un

bărbat străin. M-am trezit şi mi-am dat seama că aveam legată, peste gură, o basma. Dar asta nu s-a întâmplat în castelul nostru, ci într-un oraş în care venisem împreună cu părinţii mei. Am vrut să strig, pentru că mi-era teamă de bărbatul acela străin, dar atunci el a legat mai tare basmaua şi atunci am adormit din nou, de teamă. Când m-am trezit din nou, mă aflam într-o pădure. Asta am visat.

— Nimic altceva? Chiar nimic? Nu ştii cum se numea bărbatul care purta uniformă?

— Slugile îi ziceau conte sau chiar excelenţă.

— Ah, cu alt nume nu ai auzit să i se adreseze?

— Nu!

— Ascultă, fitil meu, toate astea tu nu le-ai visat, ci le-ai trăit aievea.

— M-am gândit un timp la asta. Dar când îi vorbeam căpeteniei despre aceste lucruri se înfuria şi îmi poruncea să tac. Despre coroană nu aveam voie nici măcar să amintesc, deşi eram în stare să o descriu cu precizie. Când încercam să o fac, mă ameninţa cu bătaia, aşa că am tăcut.

— Îţi mai aduci aminte de ea şi acum?

— Foarte exact. Avea franjuri cu perle şi dedesubt erau două însemne argintii.

— Ce fel de însemne erau?

— La început nu ştiam, dar după ce am învăţat să citesc, mi-am dat seama că, de fapt, erau două litere, un R şi un S.

— Era o coroană de conte. Să nu uiţi niciodată semnele, adică literele.

— N-o să uit niciodată nimic din ce-ţi povestesc acum, deşi n-am să spun o vorbă nimănui despre aceste lucruri.

— În afară de tine n-a mai existat printre tâlhari alt copil găsit?

— Niciodată.

— Atunci tu eşti acela pe care-l caut. Mariano se uită mirat la bătrân.

— Tu m-ai căutat pe mine? De ce?

— Fiul meu, dacă este voinţa Domnului, ai să afli, poate, cine eşti în realitate. Fie ca ceea ce vei auzi de la mine să te călăuzească spre adevăr.

Pe faţa tânărului se aşternu o mare bucurie. El aproape că strigă:

— E oare adevărat? Domnul fie lăudat pentru această mărinimie!

— Stai liniştit, îl avertiză cerşetorul. Nu trebuie să ştie nimeni că am vorbit cu tine despre aceste întâmplări. Dacă află căpetenia tâlharilor, eşti pierdut. De fapt, tu trebuia să fi fost omorât, dar căpetenia n-a făcut-o. Dacă află cumva că ţi-am povestit aceste lucruri, va trebui să-ţi ia viaţa, pentru ca secretul să nu fie carecumva trădat. Norocul a făcut ca tocmai tu să fii acela care m-ai adus aici, în acest adăpost. Nimeni, înţelege bine, nimeni nu trebuie să afle ceva despre ce-ţi spun eu. Să vii la mine, aici, numai când nu-ţi observă nimeni lipsa.

— Voi veni când ceilalţi dorm.

— Adu cu tine hârtie, toc şi cerneală, pentru că va fi nevoie să scrii tot ce-ţi povestesc eu. Să te îngrijeşti şi de mai multă lumină, căci vei avea mult de scris.

Mariano plecă şi bătrânul rămase singur. Mulţumescu-ti Tie, Madonna, mormăi el, că mi-ai dat putere să ajung până aici. Poate mă va ierta Domnul dacă voi încerca să repar răul pe care l-am săvârşit cu uşurătate. O nouă criză de tuse îi strânse ca-ntr-un cleşte pieptul.

Peste puţină vreme tâlharii s-au retras în culcuşurile lor,

rămânând doar unul dintre ei să doar-mă sub cerul liber. Încă nu trecuse de miezul nopţii, când şi ultimul dintre ei dormea dus. De strajă au rămas numai sentinelele, care vegheau ca niciun străin să nu se apropie de tabără.

După ce s-a convins că nu era nici un pericol ca să fie văzut, Mariano şi-a părăsit cotlonul. Abia reuşea să-şi stăpânească emoţia. În sfârşit, avea să-şi afle trecutul. Visurile, pe care nu le uitase, deveneau realitate. Inima îi bătea puternic în timp ce se furişa, fără cel mai mic zgomot, spre adăpostul bătrânului cerşetor. Acesta era încă treaz şi se ridică în clipa în care îl văzu intrând. Mariano puse felinarul pe podea şi se aşeză alături de bătrânul care respira greu. Acesta întinse mâna şi o apucă pe cea dreaptă a lui Mariano.

— Dragul meu, îşi începu el istorisirea, împotriva ta s-a săvârşit o crimă odioasă. Şi eu, da, eu am contribuit la săvârşirea ei. Încă nu-ti cer iertare. Mai întâi ascultă cum am păcătuit împotriva ta.

Bolnavul tăcu puţin şi respiră adânc, de parcă ar fi încercat să-şi adune toate puterile pentru a putea continua.

— Mariano, trebuie să ştii că pe vremuri am făcut şi eu parte dintre tâlhari.

— Tu? Ai făcut parte din această bandă?

— Da. Căpetenia ei a fost şi şeful meu. Mă numesc Sertano şi sunt din Mataro. Eram un marinar pârlit, care transporta mătase adusă din Franţa prin contrabandă. Am fost prins. Mi s-a confiscat barca şi marfa şi m-au băgat la închisoare. Am reuşit să evadez şi, pentru că nu eram în siguranţă nicăieri, m-am aciuit pe lângă o bandă de tâlhari. Prima nelegiuire pe care a trebuit să o săvârşesc a fost să înlocuiesc un copil cu altul. Dacă ar fi fost vorba de o mică contrabandă, nu m-aş fi temut; dar fapta aceasta, de a răpi

un copil şi de a pune altul în locul lui, m-a înfricoşat teribil. Nopţile nu mai puteam dormi. Aşa încât atunci când căpetenia mi-a mai poruncit să şi omor un om am călcat jurământul de credinţă pe care i-l făcusem şi am fugit din bandă.

— Spune-mi povestea cu substituirea copilului, îl rugă Mariano.

— A fost, după cum ţi-am spus, prima netrebnicie pe care a trebuit s-o fac pentru ca să fiu acceptat în bandă. Căpetenia a participat la ea, ca să fie sigur de reuşită. Ne-am dus la un han din Barcelona, unde am rămas peste noapte. Da miezul nopţii, în odaia noastră, a venit un om, care a pus pe masă o legătură. Când a desfăcut-o, am văzut, spre uimirea mea, că în ea era un băieţel de vreo patru ani. Totul mirosea a eter, şi atunci mi-am dat seama imediat că băieţelul fusese adormit. Eu trebuia să-l schimb pe acest copil cu un altul, care se găsea în altă încăpere a hanului, care şi el dormea. Odaia nu era încuiată. Mi s-a dat o sticluţă cu eter, pentru ca să-l adorm din nou dacă sc trezeşte, aşa cum se procedase şi cu primul. După ce am schimbat între ei îmbrăcămintea celor doi copii, m-am întors cu copilul străin în tabăra tâlharilor.

— Ştii toate acestea cu precizie? fi

— Da. Doar am fost tot timpul acolo şi eu am fost cel care a purtat copilul în braţe. Copilul acela eşti tu.

— Eşti sigur de acest lucru?

— Pot să jur că aşa e. Tu crezi că ai visat, dar te înşeli, căci visul tău s-a petrecut în realitate. Când am schimbat îmbrăcămintea celor doi copii, am văzut, pe hainele băieţelului pe care l-am adus în ascunzişul nostru, o coroană de conte, cu cele două litere *R* şi *S,* brodate sub ea. Îmi mai aduc aminte că lucrurile astea s-au întâmplat la 1 octombrie

al anului 1830, mai precis în noaptea de 1 spre 2 octombrie.

— Nu l-ai recunoscut pe omul care vi l-a adus pe primul băieţel? E foarte important pentru mine să aflu acest lucru.

— Nu-l cunoşteam, dar îi auzisem numele. Căpetenia l-a deconspirat, spunându-i odată pe nume: senior Gasparino; şi când şi-a luat rămas-bun de la el, afară, pe scări, crezându-se singuri, neobservaţi de nimeni, i-a mai repetat încă o dată numele. Uşa fiind întredeschisă, l-am auzit perfect. Dacă l-as mai întâlni vreodată, l-as recunoaşte imediat.

— Cum era ca statură?

— Lung şi slab. Avea o voce hârâită şi vorbea folosind cuvinte şi expresii comune.

— Deci spui că pe băieţelul care avea pe îmbrăcăminte o coroană de conte l-ai adus aici. Ce s-a întâmplat cu el?

— A rămas aici în peşteră şi a fost bine îngrijit. Vorbea tot timpul de tatăl său, de mica Roseta şi de bunul Alimpo, ca şi de buna Elvira. Până la urmă, căpetenia tâlharilor i-a interzis să mai rostească vreunul din aceste nume; cu timpul cred că le-a şi uitat.

— Nu, îl întrerupse Mariano. Nu le-am uitat decât pe ultimele două, într-adevăr. Dar acum îmi amintesc şi de aceştia doi. Bunul Alimpo m-a purtat mult timp în braţe. Nu mai ştiu, ce era el, acolo, la castel. Avea o mustaţă nemaipomenită. Vârfurile ei erau tuşinate, dar sub nas îi atârnau două smocuri de păr care-i cădeau până peste gură, de aceea nu-mi plăcea să mă sărute. Îşi încheia totdeauna spusele cu afirmaţia: „asta o spune şi Elvira mea”. Elvira fiind soţia lui. Era foarte grasă. O văd în minte atât de bine, că aş putea să o recunosc de cum aş întâlni-o. Povesteşte mai departe.

După ce bătrânul a reuşit să-şi potolească un alt acces de

tuse, şi-a continuat relatarea:

— Câteva săptămâni după substituirea copilului, mi s-a poruncit să omor un călător. N-am vrut. Căpetenia m-a ameninţat cu moartea dacă nu-i îndeplinesc ordinul. M-am prefăcut că mă supun şi am pornit unde m-a trimis. Dar odată plecat din tabără nu m-am mai întors. M-am dus la Saint-Jean-de-Duz, în Franţa, şi m-am îmbarcat ca marinar pe un vas care naviga spre Antile. De atunci am servit pe diferite nave americane care practicau cabotajul; până când, la un moment dat, pe când mă aflam la San Juan de Callao, m-am îmbolnăvit. După ce m-am făcut bine am intrat în serviciul unui mexican bogat, care m-a luat cu el la Mexico, capitala ţării. Aici am lucrat mai mulţi ani la rând, până ce stăpânul a murit. De atunci mi-a mers din ce în ce mai rău. Micile mele economii s-au terminat şi pieptul a început să mă doară. Simţeam că nu pot scăpa de moartea care mă pândea. Şi atunci au început să mă macine remuşcările şi dorinţa neogoită de a obţine iertarea păcatelor săvârşite. Mă tot muncea gândul să dau de băieţelul răpit şi să-i cer să mă ierte. Am cerşit de pretutindeni bani pentru a putea plăti călătoria cu vaporul peste ocean, în Spania. Boala mi-a distrus trupul şi nimeni nu m-ar mai putea recunoaşte. De aceea am îndrăznit să vin până aici, la vechea peşteră unde sălăşluia odinioară banda, să mă interesez de soarta băieţelului de atunci. Domnul m-a ajutat să-l găsesc chiar din prima zi şi asta e bine, pentru că nu ştiu dacă o să mai apuc ziua de mâine.

O criză teribilă de tuse îl zgudui din nou pe bietul bătrân, pe când termina de povestit. Inima lui Mariano era agitată de cele mai contradictorii sentimente. El păşea, îngândurat, dintr-un colţ într-altul al încăperii. În faţa lui zăcea un om

care-i făcuse un rău imens. Dar acest om acţionase ca instrument al unui ticălos, ale cărui porunci se simţea obligat să le îndeplinească. Putea să-i mai poarte ranchiună acestui om zdrobit fizic şi psihic, asupra căruia plutea umbra morţii?

Bolnavul ridică braţele, îndreptându-şi privirea rugătoare spre Mariano. Acesta se apropie de el şi-i întinsa la rândul său mâinile, spunându-i:

— Tito Sertano, te iert... Îmi dau seama cât de mare e răul pe care mi l-ai făcut, dar şi eu am păcătuit şi Domnul să mă ierte pe mine, aşa precum te-am iertat şi eu.

Cerşetorul îşi lăsă capul să cadă înapoi pe pat, ochii i se închiseră şi peste trăsăturile sale se aşternu expresia unei păci profunde.

— Oh, cât de uşor şi de bine mă simt acum! şuşoti el. Doamne, îţi mulţumesc, acum pot să mor liniştit. Dar înainte de asta îngăduie-mi să fac ceea ce este necesar ca să readuc fericirea unei familii greu încercate. Văd că ai adus hârtie şi toc, precum ţi-am cerut. Scrie tu ce ţi-am povestit şi eu am să semnez declaraţia prin care te recunosc pe tine drept copilul răpit atunci.

— Bine, aşa vom face! Îi răspunse Mariano, pregătindu-se să întocmească documentul. Deşi, ceea ce am aflat de la tine încă nu reprezintă tot ce îmi trebuie, cu ajutorul Domnului, am să descopăr unde se găseşte numitul Gasparino şi pe cei cărora le-a fost substituit copilul. Cum se numea hanul în care s-a făcut schimbul de copii?

— Era hanul „El hombre grande”, spuse cerşetorul.

— Şi în ce cameră s-au întâmplat cele relatate de tine?

— Eu l-am adus pe băieţel din ultima încăpere, care se găsea cu un etaj mai sus decât celelalte. Noi ne aflam într-a doua încăpere, socotind de la scară.

— Străinii şi-au dat seama cumva că le-a fost înlocuit copilul cu un altul?

— Nu ştiu, pentru că noi am părăsit hanul înainte de ivirea zorilor, în vreme ce toată lumea mai dormea încă.

Mariano se apucă să redacteze documentul care trebuia să consemneze tot ceea ce era esenţial din relatarea bătrânului. Îndată ce a terminat, acesta şi-a pus semnătura pe el.

— Aşa! spuse Mariano. Voi păstra ca pe ochii din cap această declaraţie. Acum trebuie să plec, dar nu înainte de a:ţi mulţumi pentru toate câte mi le-ai dezvăluit. Prin ele mi-ai luat o grea povară de pe inimă. Eu te-am iertat. Fie ca Domnul să fie şi el milostiv cu tine!

Cu aceste cuvinte Mariano s-ă întors în culcuşul lui dar nu şi-a găsit odihnă tot restul nopţii. Lucrurile pe care le aflase aveau o asemenea însemnătate pentru el, dar erau, în acelaşi timp, învăluite într-un întuneric atât de greu de pătruns, încât nu se putea gândi la altceva.

Până acum socotise că şeful bandei era un fel de binefăcător pentru el. Acum aflase, însă, că era autorul unei crime abominabile, smulgându-l pe el, un copil nevinovat, din braţele unor părinţi iubitori, pentru a-l aduce în mijlocul unei cete de nelegiuiţi. Simţămintele lui faţă de căpetenia tâlharilor s-au transformat într-o clipă în adversitate. Asupra sceleratului se concentra acum întreaga sa ură, pentru că cerşetorul nu fusese decât o unealtă a acestuia, obligat să asculte de porunca lui; nemaivorbind de faptul că acum el se afla pe marginea mormântului. Mariano se hotărî să-şi ascundă faţă de căpetenie noile sentimente, pentru ca strădania de a limpezi taina obârşiei sale să fie încununată de succes.

Mariano nu putu închide ochii în noaptea aceea. Căpitanul de asemenea.

„Gasparino ăsta e mai rău decât cel mai mare bandit, îşi zicea el. De ce-o fi vrând să-l omoare pe doctorul acela străin? Nu e vorbă, nu e treaba mea, mă plăteşte bine şi asta-mi ajunge. Dar parcă tot aş vrea să ştiu ce are cu el”. Se sculă din aşternut, se plimbă câtva timp de colo până colo, apoi îşi schimbă firul gândurilor. „Şi afacerea cu Mariano nu e încă isprăvită, o, să-i mai storc eu parale şi pentru asta. Zicea că era bine să fie omorât băiatul. Ce, eram prost! Aşa îl am în mână pe preastimatul domn avocat. Ba mi-e şi drag acum flăcăul şi mi-ar părea rău dacă ar trebui să-i fac de petrecanie”. Căpitanul se mai plimbă puţin prin încăpere, apoi hohoti o dată scurt. Se apropie de un perete al peşterii, dădu la o parte o lespede, şi scoase dintr-o gaură o foaie de hârtie îngălbenită de vreme. „Ce s-a mai zbătut ticălosul până să mi-o dea! mormăi căpitanul zâmbind mulţumit. Dar a trebuit, fiindcă îl aveam în mână...” Despături hârtia, ridică fitilul lămpii şi citi:

„Declar prin aceasta că am însărcinat în ziua de 1 oct. 1830 pe pescarul Tito Sertano din Mataro să fure un copil şi să pună în locul lui altul în schimbul sumei de o mie de piaştri, la hanul „El hombre grande” din Barcelona. Copilul furat trăieşte sub numele de Mariano sub bună pază într-o peşteră din munţi.

Manrese
15 noiembrie 1830
Gasparino Cortejo Notar

Căpitanul împături hârtia, o puse la loc, îşi mângâie cu mulţumire barba lui stufoasă, şi îşi zise frecându-şi mâinile:

„Aşa îl am la mână pe bătrân, şi o să-i storc bine punga. Păcat numai că nu vrea al dracului să-mi spună cine erau cei doi copii. O slabă indicaţie am eu, nu-i vorbă. El e administratorul averii contelui Manuel de Rodriganda. O să cercetez. Am auzit că tânărul conte se întoarce acasă. Poate că s-o fi şi întors. Cel mai bun lucru ar fi să aflu ce e pe la castel. Dar prin cine?” Deodată chipul i se lumină. Hohoti, apoi îşi începu din nou firul gândurilor: „Ce-ar fi să-l trimit pe Mariano? E singurul în stare să facă faţă împrejurărilor. Ideea nu e rea. L-am trimis la şcoală, a căpătat învăţătură, a trăit alături de copiii de boieri... Ştie să vorbească limbi străine, să călărească, să înoate tot ce-i trebuie unui adevărat senior. Şi-apoi, băiatul e viteaz, deştept şi şiret. Mi-e credincios da, da, aşa o să fac. Notarul nu l-a văzut niciodată, deci n-o să-l recunoască. Nici prin gând n-o să-i treacă ticălosului că tânărul acesta frumos, elegant şi simpatic e băiatul pe care vroia odinioară să-l ucidă. *Per dios!* Asta e o farsă pe care numai deşteptăciunea mea a putut s-o născocească!”

Banditul se mai plimbă niţel prin încăpere, apoi se duse să se culce. A doua zi dimineaţă când se deşteptă, unul din bandiţi veni să-i spună că bătrânul pe care-l găzduiseră aseară a murit peste noapte.

— Bine, am scăpat lesne de el. Îngropaţi-l şi daţi-mi pace. Mariano s-a sculat? Trimiteţi-l îndată la mine.

Peste puţin tânărul intră la căpitan, şi-l salută prietenos dar respectuos, după cum avea obiceiul, fără să lase să se ghicească ura care-i clocotea în piept.

— Ce-ţi face armăsarul? îl întrebă căpitanul bandiţilor.

În ochii lui Mariano luci o sclipire de bucurie, căci îşi iubea

calul ca pe un bun prieten.

— L-am legat de-o parte de ceilalţi cai, fiindcă zvârle şi-i muşcă pe toţi. O să fie greu de călărit, mai ales că de o lună nu l-am mai scos din peştera cailor, răspunse el.

— O să-l scoţi astăzi, dar bagă de seamă să nu-ţi frângi gâtul.

— Ah! Mă trimiţi undeva?

— Da. Da castelul Rodriganda.

— E departe, căpitane.

— Nu face nimic, o să ai vreme să te odihneşti, fiindcă va trebui să stai vreo câtva săptămâni acolo.

Chipul tânărului se însenină. Gândul că va putea sta câtva timp departe de locurile acestea blestemate îl umplea de bucurie.

— Cu o însărcinare? întrebă tânărul.

— Da. Şi încă una destul de grea. Hainele şi rufele îţi sunt în bună stare?

— Toate.

— Şi uniforma?

— Trebuie să mă îmbrac militar?

— Da, ca ofiţer francez. Vorbeşti doar foarte bine franţuzeşte. Îţi voi da un paşaport cu numele de Alfred de Lautreville, locotenent de husari. Vei căuta să te introduci într-un fel oarecare în castelul de Rodriganda şi să te porţi astfel ca să te reţină cât mai mult cei de acolo. În vremea asta vei lua bine aminte la ce se petrece în castel, îmi vei da pe urmă un raport amănunţit. Eşti destul de inteligent ca să îndeplineşti o astfel de însărcinare.

— N-ai vrea să-mi spui de pe acum ce trebuie să aflu, căpitane?

— Deocamdată nu prea am ce. E acolo un notar, un om

care administrează averea contelui, pe care trebuie să-l observi mai de-aproape. Aş vrea să ştiu în ce raporturi e cu membrii familiei Rodriganda. Pe urmă vine contele Alfonso, care a trăit multă vreme în Mexic. Ia bine seama ce atitudine are faţă de bătrânul conte şi de notar. Ţin mult să ştiu dacă tânărul conte seamănă cu acesta din urmă. Acum du-te şi pregăteşte-te de drum. Banii de care ai nevoie ţi-i voi înmâna îndată, ca şi paşaportul. Trebuie să ai o înfăţişare de om subţire şi bogat, de aceea îţi voi pune la dispoziţie o sumă mai mare. Îţi voi da şi un servitor priceput, care să-ţi slujească şi de ştafetă, în caz că vei avea ceva grabnic de comunicat. Ne-am înţeles, nu-i aşa?

— Da, zise Mariano de-abia stăpânindu-şi bucuria.

12. Lovitură care dă greş

În castelul Rodriganda domnea o tăcere adâncă. Contele poruncise să fie linişte, deoarece se simţea foarte obosit. Nimeni nu asculta mai cu sfinţenie de această poruncă decât bătrânul intendent al castelului, Juan Alimpo. Se strecura în vârful picioarelor ca o pisică, urca nesimţit treptele, trecea ca o umbră prin coridoarele castelului. Tot astfel şi soţia lui, Elvira, deşi nu cu atâta succes, căci pe cât era bătrânul de mic şi slab, pe atât era ea îndesată şi grasă. Altminteri o femeie blândă şi bună pâinea lui Dumnezeu. Se potrivea de minune cu bărbatul ei, de aceea trăiau în cea mai bună înţelegere şi se iubeau ca în ziua când se luaseră.

Într-o zi, bătrânii stăteau la taifas în camera lor şi, dintr-una într-alta, veni vorba despre doctorul german.

— Ce om de treabă, zise intendentul.

— Şi frumos, cadra! adăugă ea cu admiraţie,

— Domnul conte ţine la el lucru mare!

— D-apoi contesa!

— Dar de tânărul conte ce zici?

— Hm! Ştiu şi eu ce să zic? Tu ce părere ai?

— Păi... păi... din partea mea, ar putea să-l ia dracu!

— Nu seamănă defel cu domnul conte, stăpânul nostru, ca şi când nu i-ar fi tată.

— Am băgat şi eu de seamă. Ştii tu, Alimpo, cu cine seamănă?

— Cu... cu... senior Cortejo, notarul.

— Ba parcă şi cu seniora Clarissa, ce zici?

— Zic că ai dreptate.

În vreme ce aceşti doi bătrâni cumsecade îşi schimbau

între ei părerile, Cortejo ardea de nerăbdare să vină mai curând vremea hotărâtă pentru întâlnirea lui cu bandiţii. Când se însera, se strecură afară din castel şi se duse la locul de întâlnire. Bandiţii îl aşteptau la capătul parcului care dădea în pădure. Scoase un fluierat scurt şi aşteptă. Se auzi un foşnet, şi dintr-un tufiş se ivi o umbră. Era un om îmbrăcat în portul ţărănesc.

— Dumneata eşti, senior? întrebă omul în şoaptă. De când te-aşteptăm!

— Afacerea s-a hotărât pentru astă-seară, răspunse Cortejo fără să ia în seamă vorbele lui.

— În sfârşit! La ce oră?

— Când s-o ivi prilejul. Individul nu se află acum în castel.

— Ştiu. L-am văzut plimbându-se prin pădure.

— Are obiceiul să iasă pe seară la plimbare. Nădăjduiesc că nu veţi da greş.

— Gloanţele noastre îşi nimeresc întotdeauna ţinta.

— Nu gloanţe. Împuşcăturile ar da alarma. E mai bine cuţitul. I-l veţi pune apoi în mână; o să se creadă că s-a omorât singur.

— De, trebuie să fac cum îmi porunceşti; eu zic însă că ar fi fost mai sigur glonţul. Omul e voinic şi o să încerce să se apere.

— Aha! vă e frică, râse Cortejo cu dispreţ.

— Nici gând! De omorât o să-l omoram noi, dar cu banii ce e? Căpitanul mi-a spus să-i iau eu în primire.

— Bine, vino la miezul nopţii aci şi ţi-i voi da, răspunse Cortejo şi plecă.

Sternau se plimbase multă vreme prin pădure fără să bănuiască măcar cel aştepta. Se întorcea acum agale spre castel, cu puşca la spate, pierdut în gânduri. Deodată tresări

şi rămase pironit în loc. În faţa lui stătea Roseta, care ieşise de sub copaci.

— Te rog să mă ierţi, senior, că ţi-am ieşit în cale, zise ea roşind, dar a întrebat notarul de dumneata.

— Bănuiam. Am cam întârziat şi de aceea o să mă grăbesc. Dumneata mai rămâi? o întrebă el privind-o cu drag.

— Dacă vrei să mă iei cu dumneata, mă întorc şi eu la castel.

— Cu plăcere, zise Sternau oferindu-i braţul. Porniră mai departe vorbind, când deodată Roseta scoase un ţipăt. Tufişul din faţa lor se dădu la o parte şi un om cu privirea sălbatică strigă:

— Pe el, băieţi! Ucideţi-l!

Şi în aceeaşi clipă alţi câţiva asemenea indivizi se repeziră cu cuţitele la doctor. Din fericire acesta nu se afla pentru întâia oară într-o astfel de situaţie. În călătoriile lui pe meleaguri străine se luptase cu indienii sălbatici în America de Nord, cu beduinii pustiului, cu malaiezi în Indii şi cu papuaşii din Noua-Zeelandă. Îşi însuşise acea prezenţă de spirit care nu cunoaşte frica, nu şovăie o clipă, şi ştie să facă faţă oricărei împrejurări.

— Asta e pentru mine! strigă el dând drumul braţului contesei şi sărind cu iuţeala fulgerului la o parte. Cu tot atâta repeziciune smulse puşca de pe umăr şi ochi; două împuşcături detunară şi doi bandiţi se prăbuşiră la pământ. Apoi, în mai puţin de o secundă, pocni cu patul în cap pe un al treilea, încât îi sfărâmă ţeasta. Dar în acelaşi moment simţi o înţepătură în braţ. Se întoarse atunci repede, apucă de beregată pe individul care îi înfipsese cuţitul în carne şi-l izbi cu pumnul în tâmplă, pe când al cincilea şi cel din urmă bandit o luaseră la fugă pierind în pădure.

Roseta, rezemată de un copac, rămăsese înlemnită de spaimă. Toată scena nu durase mai mult de un minut.

— Roseta, linişteşte-te, primejdia a trecut zise el atingându-i braţul.

Fata deschise ochii.

— Sfântă Fecioară! Eşti rănit! ţipă ea arătând spre braţul din care curgea sânge.

— Nu te teme, contesă, e numai o zgârietură fără însemnătate, răspunse el zâmbind.

În momentul acela se auziră paşi, şi Alimpo împreună cu grădinarul se apropiară de ei. Pe când Alimpo făcea un buchet de flori ca să-l pună în camera contesei, auzise împuşcăturile, ceea ce era un lucru neobişnuit; bănuise că se petrecuse ceva şi alergase cu grădinarul să vadă ce e.

— Domnişoară contesă! Senior doctore, ce s-a întâmplat? spuse el speriat.

— Au vrut să-l ucidă pe senior Sternau, zise Roseta foarte agitată.

— Să-l ucidă! O, Doamne! Cum se poate una ca asta? Trebuie să-i spun şi Elvirei mele...

— Dar doctorul a învins, căci i-a ucis pe toţi patru, răspunse cu mândrie Roseta.

— Patru! Ah! Ah! strigă Alimpo încremenit. Auzi! Patru dintr-odată...!

— Numai trei, zise cu modestie doctorul. Cel de-al patrulea e numai ameţit. Acum să vedem cine sunt indivizii ăştia.

— Doamne, Doamne, se tânguia bietul intendent, o încercare de crimă la castel...

Cercetară chipurile bandiţilor, dar nimeni nu-i cunoştea.

— Are cineva o sfoară? întrebă Sternau. Trebuie să-l

legăm pe bandit ca să nu ne scape. Acum e leşinat, dar se va trezi în curând din leşin şi vom afla de la el imediat cine e şi de ce-au voit să mă omoare.

— Ne va spune... trebuie să ne spună, altminteri îl fac bucăţele! zise indignat Alimpo. Fiindcă trebuie să ştii senior că eu cât mă vezi de blând, sunt groaznic la mânie.

— Ai avut prilej să te mânii vreodată? îl întrebă Sternau zâmbind.

— Nu, nu încă, simt însă că as fi... as fi... ca un tigru. Şi acum senior, ce porunciţi? întrebă bătrânul după ce-l legă zdravăn pe bandit.

— Eu şi contesa ne întoarcem la castel ca să trimitem oameni să-l păzească pe tâlhar. Pe ceilalţi trebuie să-i lăsăm pe loc până ce va veni alcadele să facă ancheta.

— Las că-l păzesc eu, senior, că dracul să fie, şi tot n-ar scăpa din mâinile mele, zise intendentul, făcând pe grozavul.

— Foarte bine, numai că s-ar putea să mai fie şi alţi tâlhari pe aproape care să vină să-şi scape tovarăşul.

— Cum? Ce-ai spus? strigă speriat bătrânul. Să mai fie şi alţi tâlhari care să vină să-şi scape tovarăşul? Şi eu să rămân aici singur? Te pomeneşti că trag cu puşca, ba, Doamne fereşte! te înjunghie ca pe un mieluşel... Primejdie... mare primejdie, senior doctore, dac-ar şti Elvira mea...!

— Te credeam mai curajos, senior Alimpo... spuse Sternau zâmbind.

— Curajos? Asta n-ar fi nimic, dar sunt un viteaz şi jumătate, mai ales la primejdii sunt foarte îndrăzneţ... chiar prea îndrăzneţ..., dar vezi dumneata, senior doctore, pumnalul e lucrul dracului, şi glonţul e şi mai al dracului.

— Bine, bine, o să-ţi las puşca mea încărcată, şi sunt şi pumnalele banditţilor ucişi. Ai cu ce să te aperi.

Doctorul îi întinse puşca, dar intendentul se dădu înapoi, şi zise apărându-se cu mâinile:

— Să mă ferească Dumnezeu să pun mâna pe ea! strigă el. Te pomeneşti că se descarcă singură şi... m-am dus pe copcă! Mai bine iau un pumnal, şi dacă vine vreun tâlhar, îl fac harcea-parcea!

Doctorul nu mai zise nimic, zâmbi numai şi-i dădu braţul contesei ca să se întoarcă la castel, de unde să trimită după alcadel. După ce o conduse până la camera ei, porni să însărcineze pe câţiva argaţi să păzească pe banditul leşinat. Pe coridor se întâlni cu Clarissa. Când îl văzu cu braţul legat, ea se opri şi întrebă mirată:

— Ce ţi s-a întâmplat, senior? Ce ai la braţ?

— Mai nimic, seniora, sunt rănit, răspunse el cu răceală, căci femeia aceasta îi era antipatică.

— Rănit? E cu putinţă? Şi de cine?

— De nişte indivizi necunoscuţi. A fost un atentat, au vrut să mă omoare.

— Sfântă Fecioară! Cum, am ajuns să nu mai fim siguri aici la castel nici măcar de viaţa noastră? I-a mai văzut cineva în afară de dumneata? iscodi ea îngrijorată.

— Da, intendentul şi grădinarul.

— Şi bandiţii, ce-au făcut?

— Unul sau mai mulţi au fugit, pe trei i-am omorât, şi pe al patrulea l-am legat. Trebuie să-l aducă numaidecât oamenii la castel.

Clarissa se îngălbeni; de-abia se putu târî până în camera ei şi trimise numaidecât după Gasparino Cortejo.

— Ce e? De ce m-ai chemat? o întrebă el când o văzu palidă şi tremurând toată.

— S-a întâmplat o mare nenorocire... îngăimă ea.

— Ce nenorocire?

— Ah, e ceva îngrozitor...!

— Hai, spune, şi nu te mai boci aşa! Ce e?

— Doctorul Sternau a fost atacat de bandiţi la intrarea în parcul care dă în pădure.

Pe chipul viclean al notarului se ivi un zâmbet de bucurie. Crezu că planul lui reuşise şi întrebă cu nepăsare:

— Ei şi! Nu e nici o nenorocire, dimpotrivă... Cine ţi-a spus de atentatul ăsta?

— Vezi, aici e nenorocirea... Mi-a spus chiar el!

Notarul sări ca muşcat de şarpe.

— Sternau? Cu neputinţă! exclamă el peste măsură de tulburat.

— L-am văzut cu ochii mei... Am vorbit chiar cu el.

— Lua-l-ar dracu! scrâşni Cortejo. Atunci ne-a scăpat!

— A fost numai uşor rănit la braţ.

— Nenorociţii! O să-i învăţ eu cum să mânuiască pumnalul...

— N-o să mai ai pe cine învăţa, fiindcă pe trei din ei i-a ucis, şi al patrulea zace legat burduf.

— Afurisiţii! exclamă el scos din fire. Morţii nu mai pot vorbi, dar prizonierul mă poate da de gol.

— Crezi?

— Ticălosul m-a văzut vorbind cu căpitanul şi ştie cine sunt. Şi-apoi a trebuit să le spun eu singur astăzi ce au de făcut.

— Vai, ce neprevăzător ai fost! Ce-o să facem noi acum...?

— Lasă bocetele şi nu mă mai necăji şi tu! Trebuie să găsim o cale...

— Eu am şi găsit! strigă ea cu însufleţire. E poate singura care ne poate salva. Să-l facem scăpat pe prizonier.

— Hm... ar fi ceva, va trebui însă să aşteptăm momentul prielnic şi nu se ştie dacă va tăcea până atunci. Fiindcă autorităţile care trebuie să facă aşa-zisele constatări nu vor putea fi aici decât mâine, când îl vor lua pe prizonier la oraş; acesta va rămâne peste noapte închis undeva în castel. În cursul nopţii ar fi uşor să-l facem scăpat. Vorba e, n-o să spună el nimic până atunci? N-ai decât să-i faci un semn.

— Bine zici! Nimeni n-o să bănuiască dacă mă duc în parc să văd şi eu ce-a fost. Afurisitul ăsta de neamţ mi-a scăpat el astăzi, dar nu te teme, tot îi vin eu de hac! Auzi, frate! Să biruie el singur atâţia inşi! Trebuie să aibă o putere de taur! Cu omul ăsta nu merge decât cu vicleşug.

— Cum crezi că o să scăpăm de el?

— „Cum”, nu ştiu încă nici eu, voi întrebuinţa însă toate mijloacele ca să-l înlătur din cale, altminteri ne va dejuca toate planurile. Acum mă duc să văd şi eu locul „atentatului”.

După cum prevăzuse Cortejo, banditul fu dus la castel. La un moment dat, notarul reuşi să-i facă într-ascuns semn ca să tacă, punând degetul pe buze. Banditul dădu din cap că a înţeles, şi zâmbi mulţumit.

Când află contele că medicul şi oaspetele lui era cât p-aci să fie ucis, se făcu foc, şi cu mare greutate reuşi Roseta să-l potolească. Totuşi, dădu ordin să se facă o anchetă severă. Dar banditul nu vru să mărturisească nimic, nici cine e, nici de unde vine şi nici din îndemnul cui a lucrat.

În aceeaşi seară, pe când doctorul Sternau se afla în camera contelui, Roseta veni să-i spună plină de bucurie că a primit o veste bună.

— Aş putea s-o aflu şi eu? întrebă contele mulţumit de veselia ei.

— Cum să nu! Uite ce-mi scrie prietena mea Amy Dryden:

„Scumpa mea Roseta,

Deşi ţi-am scris de curând, mă grăbesc să-ţi comunic o noutate. Tata a fost numit ambasador în Mexic, unde trebuie să plece cât mai repede şi, bineînţeles, şi eu cu el. Aş vrea însă să te mai văd înainte de plecare. Poimâine sper să fiu la Rodriganda. Dacă poţi să-mi ieşi înainte la Pons, unde vreau să mă odihnesc o jumătate de ceas, mi-ai face o mare bucurie.

Cele cuvenite domnului conte, iar tu primeşte cele mai calde îmbrăţişări de la prietena ta

Amy Dryden".

— Ei, ce zici, tată; aşa-i că e bună vestea?

— Negreşit, copila mea, răspunse contele, apoi întorcându-sc spre Sternau spuse: Amy Dryden e fiica lui Sir Henri Dryden, conte de Notinghwell, care a trăit multă vreme ca ambasador al Angliei la Madrid. Fetele noastre au învăţat la acelaşi pension, unde s-au împrietenit şi au rămas bune prietene până în ziua de astăzi.

— Îmi dai voie să mă duc mâine la Pons ca s-o întâmpin pe Amy? întrebă Roseta pe conte.

— Desigur, dragă. Mi se pare că mâine e zi de târg la Pons, cred că n-ar fi rău să-l iei pe intendent cu tine.

— Că e şi tare curajos! râse ea.

Sternau ar fi vrut să se ofere el s-o însoţească, dar se temea că e ceva ce nu se cuvine, şi apoi nu-l putea lăsa nici pa coate singur. De aceea cuvintele i se opriră pe buze şi tăcu.

Puţin mai târziu, după ce toată lumea se culcase, doi inşi

se strecurară în beciul în care era închis prizonierul. Erau Alfonso şi notarul Cortejo. La uşa beciului stăteau doi servitori de pază. Când se apropiară, notarul rămase în urmă, pe când Alfonso călca mai apăsat ca să-l audă paznicii venind.

Aceştia stăteau pe jos, cu un felinar între ei, şi păreau nemulţumiţi de corvoada la care fuseseră puşi. Văzându-l pe tânărul lor stăpân, se ridicară în picioare.

— Aici aţi închis banditul? întrebă Alfonso.

— Da, răspunseră ei.

— Sper că veţi şti să vă faceţi datoria. Să nu cumva să vă scape că e vai de voi, aţi înţeles? se răsti Alfonso. Ia daţi încoace felinarul.

Se prefăcu că vrea să-şi aprindă ţigara la flacără, dar dădu servitorului ca din greşeală peste mână şi-l făcu să scape felinarul. Flacăra se stinse.

— Neghiobule! strigă el cu o mânie prefăcută. Stai s-aprind felinarul.

Împinse însă felinarul cu piciorul, se aplecă, îl ridică binişor şi-l ascunse la spate. În vreme ce-l ocăra pe servitor, Cortejo se furişă pe uşa beciului, şi când ieşi după câteva momente de acolo şi puse mâna pe umărul lui Alfonso, acesta înţelese că treaba s-a făcut. Alfonso lăsă încet felinarul pe pământ şi strigă:

— Ce, vreţi să vă caut eu felinarul, nemernicilor? Căutaţi-l mai departe, că n-am vreme de stat.

— Uite că l-am găsit, don Alfonso, zise unul din servitori, dar s-a vărsat uleiul.

— Duceţi-vă şi aduceţi altul, până atunci o să mă căznesc s-aprind fitilul.

Cortejo se furişase prin întuneric afară din beci, trăgând pe prizonier după el, şi ieşise din castel, în vreme ce Alfonso

se prefăcea că priveşte cu un chibrit aprins în mână înăuntru la bandit.

— Doarme, ori se preface că doarme, zise el servitorilor şi plecă după ceilalţi doi.

Când ajunseră în capătul parcului şi nu mai era primejdie să fie zăriţi de cineva, Cortejo se opri şi zise cu ironie banditului:

— Ti-ai îndeplinit însărcinarea cum nu se poate mai bine, băiatule. Acum vei fi vrând să-ţi plătesc, nu-i aşa?

— Iertaţi şi dumneavoastră, senior, dar nu izbuteşte omul întotdeauna, răspunse banditul cam ruşinat.

— În astfel de întreprinderi importante trebuie să izbutească. Se pare că n-a prea ştiut căpitanul vostru ce s-aleagă; mi-a trimis nişte laşi şi nevolnici.

Banditul făcu un pas spre el şi zise cu glas ameninţător:

— Vrei să mă insulţi, senior?

— Defel, dar când atâţia inşi pot fi biruiţi de unul singur, înseamnă că aceştia sunt nişte nevolnici.

— N-ai decât să-l ucizi dumneata, dacă faci pe grozavul. Eşti doar toată ziua în preajma lui! Eu zic că acela care pune pe alţii să-l ucidă, când îl are mereu la îndemână, e nevolnic şi laş, nu noi. Dumneata nu eşti nici căpitanul meu şi nici omul care să aibă dreptul să-mi vorbească astfel. Nu eşti mai bun decât unul de teapa noastră şi, dacă te-aş denunţa, ai fi pierdut. De aceea zic să fii cu băgare de seamă, în loc să mă insulţi pe mine, altminteri ţi-e pielea în joc, m-ai înţeles? Nici eu, nici tovarăşii mei nu suntem laşi, aşa să ştii!

— Atunci cum de nu l-aţi putut birui?

— Cine dracu putea să bănuiască că are atâta putere?

— Dar eraţi atâţia!

— Păi ne-ai poruncit să-l înjunghiem; un glonţ de puşcă n-

ar fi dat greş, fii pe pace! Vina e numai a dumitale, senior, nu a noastră.

— Aha, asta e! râse notarul. Te pomeneşti că acum îmi ceri şi parale pentru neîndemânarea voastră.

— Ba bine că nu! Din vina dumitale au fost omorâţi tovarăşii mei şi trebuie să plăteşti!

— Nu dau nici un gologan până ce nu-i faceţi de petrecanie doctorului, ni-ai înţeles?

— Omoară-l dumneata dacă poţi!

— Asta e treaba voastră, nu a mea.

— Noi am făcut ce-am putut. Lovitura a dat greş, nu ne priveşte! Plăteşte! Nu vrei, să ştii că va fi mai rău, fiindcă o să trebuiască să-i dai căpitanului o despăgubire pentru oamenii ucişi.

— Duceţi-vă la dracu! pungaşilor.

— Iaca mă duc, zise banditul râzând ironic, şi pieri în întunericul nopţii.

Da asta nu se aştepta Cortejo. Strigă după bandit, dar nu-i răspunse nimeni. „Ce-ar fi ca ticălosul să se ducă să mă denunţe? îşi zise el. Aş fi pierdut!”

Se înapoie îngândurat la castel şi se culcă, îngrijorarea însă nu-l lăsă să închidă ochii. Auzi spre ziuă paşi în subsol prin coridoarele castelului, apoi exclamaţii şi o forfotă neobişnuită. Se sculă din pat şi începu să se îmbrace în grabă. Auzi un servitor bătând în uşă şi întrebând:

— V-aţi trezit, senior Cortejo?

— Da.

— Veniţi numaidecât la domnul conte, vrea să vă vorbească. Sa întâmplat ceva neplăcut. Banditul a reuşit, să fugă peste noapte.

— Nu se poate! zise avocatul cu o mirare prefăcută. Vin

îndată.

Când intră în camera contelui, găsi aci pe Roseta, pe Clarissa şi pe Alfonso.

— Ai auzit ce s-a întâmplat? îl întrebă contele cum păşi pragul.

— Ani auzit, dar nu-mi vine să cred, răspunse el. Banditul era doar bine păzit.

— Şi tot a pierit fără urmă.

— Ciudat... foarte ciudat... V-a spus don Alfonso că s-a dus singur peste noapte să se încredinţeze de siguranţa închisorii?

— Da, şi l-a găsit pe bandit dormind.

— Atunci e sigur că servitorii l-au ajutat să fugă, altfel nu se poate.

— Mă-ndoiesc. Păreau atât de înspăimântaţi, încât nu-i pot bănui de aşa ceva.

— Nici eu. Sunt slugi vechi şi credincioase, care n-ar face una ca asta, zise Roseta cu convingere.

— Dar bine, stimată contesă, cum ar fi putut ieşi banditul de acolo fără ştirea sau chiar ajutorul lor? întrebă avocatul.

— Va stabili ancheta. Tata te-a chemat ca să fii de faţă la cercetări.

— Să sperăm că nu vor fi zădărnicite. Mă duc imediat acolo.

— După cum era de prevăzut, cercetările nu duseră la nici un rezultat.

Sternau auzise şi el gălăgie şi se deşteptase din somn. Când ieşi din camera lui, se întâlni pe coridor cu intendentul, care părea îngrozit.

— Senior doctor, ştiţi că ticălosul acela, pungaşul de bandit, a fugit? zise el gâfâind.

— Imposibil! strigă doctorul speriat.

— Ba e foarte posibil, senior, a luat-o la sănătoasa, aşa zice şi Elvira mea.

— Nu înţeleg cum s-a putut.

— Nimeni nu înţelege, nici chiar Elvira mea. Pusesem doar doi servitori de bază să stea să-l păzească. A fost şi don Alfonso peste noapte acolo, să se încredinţeze, şi a văzut cu ochii lui că banditul dormea. Dar azi-dimineaţă, când paznicii au deschis uşa beciului ca să-i dea de mâncare, nu l-au mai găsit.

— Mare minune! Trebuie cercetat. Dacă omul a scăpat, îmi va fi cu neputinţă să aflu ce-a fost cu atentatul de aseară

— Ai dreptate, senior. Acu au să vină autorităţile să ancheteze, şi persoana principală, ucigaşul, a dispărut. E o ruşine pentru noi, ca să zic aşa... cum zice şi Elvira mea. Acu mă duc. Am o grămadă de treabă, trebuie s-o însoţesc pe contesa Roseta la Pons.

Şi Alimpo se îndepărtă în grabă, căci înainte de toate avea cinstea să ia sub ocrotirea lui pe tânăra lui stăpână ca să nu i se întâmple ceva pe drum. Era foarte mândru de misiunea lui şi se simţea curajos şi tare ca un leu-paraleu. I se părea că e un cavaler medieval căruia i s-a încredinţat viaţa celei mai frumoase doña din frumoasa patrie.

13. Alfred de Lautreville

La Pons era zi de târg şi o forfotă neobişnuită domnea pe străzile oraşului şi pe şoselele care legau oraşul de satele învecinate. Doi oameni veneau pe o uliţă lăturalnică, furişându-se pe cât le era cu putinţă. Purtau puşti cu ţeava lungă pe umeri, şi la brâu pistoale ghintuite. Unul din ei era banditul care scăpase ca prin minune din mâinile doctorului, iar celălalt fugarul de la castel. După ce se despărţise de notar în chip atât de brusc, o luase peste câmp şi pornise pe şoseaua ce duce la Pons, unde se întâlni cu tovarăşul său, care pândea să afle ce s-a mai întâmplat la castel.

— Şi-acu, Bartolo, începu unul din ci, ce-ai de gând să faci?

— Mă întorc la căpitan.

— Eu nu. Drept să-ţi spun, n-am defel poftă să-mi aprind paie-n cap cu el.

— Pentru ce?

— Cum mă, tontule, nu ştii ce te-aşteaptă când va auzi că lovitura a dat greş? N-o să ne dea nici un gologan din ce i-o da notarul, ba o să ne mai ia şi la înjurături.

— Ştiu, Juanito, dar n-avem încotro, am făcut jurământ de credinţă.

— Ah, jurămintele făcute unei căpetenii de bandiţi nu trebuie ţinute, mă băiatule. Eu am să fac ceea ce zic negustorii. Adică am să lucrez de-acu înainte pe contul meu. Vrei să-mi fii tovarăş?

— De, ştiu şi eu?

— Chibzuieşte bine, fratele meu. Căpitanul ne dă, din ce ia el, mai nimic.

— Ia, un fleac. Aici bine zici.

— Apăi dacă-i aşa, de ce n-am câştiga noi amândoi atâţia bani? Punem mâna pe vreun grangur din ăia mari şi-i cerem o groază de bănet pentru răscumpărare.

— Ei drace! Ştii că n-ar fi rău, Juanito? Ar trebui însă s-o roim de pe meleagurile astea.

— Să plecăm, de ce nu?! Dar să facem mai întâi rost de ceva părăluţe de drum. Azi e zi de târg la Pons şi vin oamenii cu punga doldora.

— Bine, ne-am înţeles. Arme ai?

— Da, am şi două pumnale; unul ţi-l dau ţie.

— Nu se poate să intrăm în târg aşa înarmaţi. Când ne-o vedea lumea cu pistoalele la brâu se sperie.

— Măi, da prost mai eşti! Ce nu ne trebuie ascundem, până om putea să le luăm iar. Acu să căutăm un adăpost pentru la noapte.

Dormită peste noapte în pădure, şi în zori îngropară ce era de prisos la rădăcina unui copac, apoi porniră pe jos la târg. Gândul lor nu era să intre în oraş, ci să se aţină la drumul mare, ca îndată ce se va ivi cineva care li s-ar părea mai gros la pungă să-l jefuiască şi s-o şteargă cât mai repede.

Se ascunseră într-un tufiş de la marginea drumului şi aşteptară. Deodată auziră tropot de cai şi huruitul unei trăsuri. Bartolo se uită printre tufe şi se dădu îndărăt, speriat.

— Ce e? Pe cine-ai văzut? îl întrebă Juanito.

— Tii, da rău m-am speriat! Ştii tu, mă, cine era în trăsură? Domnişoara de la Rodriganda, care era cu neamţul ăla pe care trebuia să-l omoram noi.

— Ei, fir-ar să fie! Să punem mâna pe ea! Juanito se uită şi el, apoi zise iar:

— Ea era. Da a trecut aşa de repede, că nici n-am avut

vreme să trag.

— Ce, mă, Bartolo, nu cumva vroiai s-o împuşti? întrebă mirat Juanito.

— Caii, mă, tontule! Dac-ar fi căzut caii, trebuiau să oprească, n-aveau încotro. Ne cădeau în mână cât ai clipi...

— Aşa mai zic şi eu! Pe Sfânta Fecioară! Ar fi fost păcat de Dumnezeu să omoram aşa mândreţe de fată! Cu vizitiul isprăveam noi repede, şi ălalalt, auzeam aseară că-i zic intendent e fricos ca un iepure. Eu socot că seniorita trebuie să aibă o groază de parale la ea. Ce zici, n-ar fi bine s-o aşteptăm până s o întoarce?

— Bine zici, aşa chilipir mai rar. Împuşcăm caii, pe urmă om vedea noi ce-o mai fi.

În vreme ce bandiţii îşi făceau planul, trăsura intră în oraş şi trase la hanul cel mai de seamă al oraşului. Roseta se duse în camera arătată de hangiu ca să se odihnească puţin.

Iată că sosi la han diligenta, şi din ea coborî, printre alţi călători, o doamnă elegantă, îmbrăcată într-o manta de călătorie şi cu faţa acoperită de un voal. Intendentul castelului Rodriganda se apropie de ea şi îi zise, ploconindu-se până la pământ:

— Bună ziua, bine aţi venit. Nu-i aşa că dumneavoastră sunteţi miss Amy, seniorita lady Dryden?

— Da, prietene, eu sunt, răspunse fata într-un hohot de râs, dar dumneata cine eşti?

— O, dona lady seniorita, eu sunt senior Juan Alimpo, intendentul castelului Rodriganda. Aşa zice şi Elvira mea.

Fata izbucni în râs.

— Şi cine e această Elvira?

— Elvira e soţia mea, preastimată miss Amy, seniorita lady Dryden.

— Aşa... Şi n-ai vrea să-mi spui, scumpe domnule intendent, dacă ai venit să mă întâmpini singur sau mai e cineva cu dumneata?

— Ba e şi seniorita contesa Roseta aici. E sus, în camera dumisale, şi v-aşteaptă.

— Bine, să mergem, senior Alimpo.

Roseta stătea la fereastră, şi când o văzu venind îi ieşi înainte. Se îmbrăţişară cu dragoste, pe când Alimpo privea cu admiraţie la chipul gingaş al noii-sosite.

Cele două prietene se aşezară apoi la fereastră şi, tot vorbind, priveau la lumea care forfotea pe stradă. Deodată englezoaica zise arătând cu degetul.

— Cine să fie tânărul acela?

— A, un ofiţer! se miră Roseta.

— Îl cunoşti?

— Nu. După uniformă trebuie să fie francez.

Era Mariano, care trecea prin Pons ca să se ducă la Rodriganda. Cine îl vedea atât de chipeş în uniforma lui cu fireturi, călărind pe armăsarul acela falnic, nu ar fi putut bănui pentru nimic în lume că tânărul acela făcea parte dintr-o bandă de hoţi. Un bandit îmbrăcat ca ordonanţă mergea la câţiva paşi în urma lui.

Tânărul se îndreptă spre han ca să mănânce ceva şi să-şi odihnească armăsarul. Dar o căruţă încărcată cu portocale îi împiedica oarecum calea, în loc să cotească într-o parte, Mariano strânse zăbala calului şi sări peste căruţă, ca şi când ar fi fost un muşuroi de furnici.

— Bravo! strigă Roseta bătând din palme.

— Aşa călăreţ mai zic şi eu! adăugă Amy privind cu admiraţie la tânărul acela frumos şi elegant.

Mariano ridică din întâmplare ochii şi le zări. Îşi struni

calul, sări din şa, şi aruncând servitorului său frâul, intră în restaurantul hanului.

Roseta povesti pe scurt prietenei sale cele întâmplate în timpul din urmă la castelul Rodriganda, şi când pomeni numele doctorului Sternau o uşoară roşeaţă îi acoperi obrajii.

— Nu cumva...? zise Amy ameninţând-o şăgalnic cu degetul.

— Da, draga mea, doctorul acesta mi-e drag, răspunse Roseta suspinând. Spre nenorocirea mea şi a lui, ne desparte o lume... Dar o să-ţi povestesc mai pe larg pe drum. Acum să plecăm, suntem aşteptate cu nerăbdare la castel,

Roseta chemă pe Alimpo şi-i dădu ordin să tragă trăsura la scară. Mariano, care se afla în restaurant, auzi trăsura huruind şi alergă la uşă.

— A cui e trăsura? întrebă el pe birtaş.

— A contelui de Rodriganda, şi tânăra care s-a urcat acum în trăsură e fiica sa, contesa Roseta, răspunse birtaşul.

— Dar cealaltă?

— După cât mi-a spus intendentul castelului, ar fi o prietenă de-a contesei, o englezoaică, care a venit pentru câteva zile la castel.

Mariano aruncă o monedă de argint pe masă, încalecă şi strigă servitorului său: „La drum!” Apoi porni în galop. Văzu trăsura cotind după un colţ şi pierind din văzul lui. Deodată ascultă înspăimântat. Auzise o împuşcătură, apoi încă una. Dădu pinteni calului; într-o clipă fu după cotitură şi văzu ce se întâmplase. Trăsura contesei se oprise pe şosea şi caii zăceau morţi la pământ. Vizitiul stătea ghemuit pe capră tremurând de frică, iar intendentul pierise ca intrat în pământ. Pe scara trăsurii, un om cu faţa mânjită de funingine ţinea pistolul îndreptat spre cele două femei, pe când un alt individ

întinsese puşca ameninţător spre vizitiu. La tropotul calului care se apropia în goană, cei doi bandiţi întoarseră capul.

— Na, am păţit-o, mormăi Bartolo, care-l recunoscuse pe tânăr.

— Ce ne pasă nouă de el? zise Juanito, împuşcă-l!

Bartolo ochi şi trase, dar Mariano simţise primejdia şi aplecase capul. Glonţul trecu pe lângă el fără să-l atingă. Se repezi apoi la bandit, şi izbindu-l cu sabia îi spintecă, cât ai clipi, capul, îndreptă apoi pistolul, trase, şi glonţul găuri fruntea celuilalt bandit, care se prăbuşi mort la pământ. Mariano sări de pe cal, se înclină în faţa fetelor, înlemnite de spaimă, şi întrebă îngrijorat?

— Sunteţi rănite, doamnelor?

Amy tăcu, dar o roşeaţă vie îi acoperi obrajii. Roseta, care-şi venise repede în fire, răspunse:

— Din fericire nu, domnule locotenent. Dar dacă nu veneai dumneata la timp, nu ştiu zău ce s-ar fi întâmplat cu noi. Te rog, senior, să primeşti toate mulţumirile noastre şi să-mi dai voie să mă prezint. Eu sunt contesa de Rodriganda, şi prietena mea e domnişoara Amy Dryden.

— Mă numesc Alfred de Lautreville, seniorita, răspunse Mariano înclinându-se. Îmi daţi voie, doamnelor, să vă ofer serviciile mele?

— Vom fi nevoite să le primim, zise Roseta zâmbind, fiindcă după cum văd oamenii noştri au dispărut.

În momentul acela vizitiul ieşi de sub trăsură, unde se ascunsese când văzuse pe cei doi bandiţi căzând, şi dintre nişte tufe se ivi şi intendentul tremurând ca varga. Deodată, de pe ochii lui Mariano căzu parcă o perdea. I se păru că-şi aduce aminte că pe omul acesta îl văzuse el cândva, demult, demult de tot... În copilăria lui... Că omul acesta îl purtase pe

braţe. Dar nu era timp acum să se lase în prada gândurilor care îi năvăleau în minte. Puse să se înhame calul lui şi al servitorului său la trăsură, şi porniră spre Rodriganda.

Roseta se întreba mirată ce să fi însemnat atentatul acesta şi cine să-l fi pus la cale, pe când Amy nu-şi mai lua ochii de la tânărul ofiţer din, faţa ei.

Făcură drumul în tăcere. Când ajunseră la castel, văzură pe Cortejo privind nedumerit la ei.

— Senior Gasparino, administratorul nostru, spuse Roseta.

Mariano îi cunoştea numele din povestea bătrânului cerşetor. Era omul care pusese la cale răpirea lui.

Notarul se uita mirat şi îngrijorat la tânăr. „Cine să fie străinul acesta? se întrebă el. Ce asemănare! Parc-ar fi contele Manuel acum treizeci de ani. Să fie o simplă coincidenţă sau altceva?”

O clipă numai ochii lui Mariano se înfipseră iscoditori într-ai lui, dar în privirea aceea era parcă o întrebare şi o ameninţare.

Când coborâră din trăsură, Cortejo se apropie de ei şi zise cu glas mieros:

— Sunt fericit că v-aţi întors, contesă. N-aţi vrea să fiţi atât de bună şi să mă prezentaţi persoanelor de faţă?

— Cu plăcere, răspunse Roseta.

La numele locotenentului, chipul notarului se însenină. Ofiţerul era francez deci asemănarea era o simplă coincidenţă.

Când servitorii văzură cai străini înhămaţi la trăsură, alergară toţi din toate părţile să afle ce s-a întâmplat. Doctorul Sternau şi seniora Clarissa ieşiră în întâmpinarea musafirului. Alfonso, auzind gălăgie, veni şi el să vadă care e pricina.

— Domnul de Lautreville, îi lămuri Roseta, a avut amabilitatea să-mi împrumute caii săi, căci ai noştri au fost împuşcaţi.

— Împuşcaţi? Cum, şi ele cine? întrebă mirat Cortejo.

— De individul care a fugit azi-noapte. Povesti apoi cum se petrecuseră lucrurile. Toţi ascultară eu mult interes şi mulţumiră călduros tânărului locotenent; până şi Cortejo îi strânse mâna. Ticălosul era cât se poate de mulţumit ştiindu-i morţi pe cei doi bandiţi care l-ar fi putut da de gol. Contele, de bucurie că Roseta scăpase dintr-o primejdie atât de mare, pofti pe ofiţer să fie câtva, timp oaspetele său, ceea ce Mariano primi cu multă plăcere.

Când ieşi de la conte ca să se ducă în camera rezervată lui, se întâlni pe coridor cu Elvira, soţia lui Alimpo. Femeia rămase o clipă înmărmurită pe loc, îl privi cu ochii holbaţi, apoi strigă înspăimântată:

— Sfinte Dumnezeule, contele Manuel!

Vederea ei îl impresiona atât de puternic pe tânăr, încât se dădu un pas înapoi. Femeia aceasta îi era cunoscută, nu o vedea pentru întâia oară în viaţa lui. Braţele ei îl legănaseră adeseori în copilărie şi nu o dată adormise în poala ei.

— Da, senior. Mă recunoaşteţi?

Am auzit vorbindu-se de dumneata. Dar de ce mi-ai spus contele Manuel?.

— Fiindcă... fiindcă sunteţi leit contele, aşa era acum douăzeci de ani.

— Zău? Se întâmplă adesea ca doi oameni să semene foarte bine unul cu altul.

— Dar chiar atât de mult, senior...?

— După cum vezi. Şi-acum, ia spune, seniora, ai timp să stăm câteva clipe de vorbă?

— Pentru dumneavoastră şi pentru domnul Sternau oricând, senior.

— Vrei să spui doctorul acela german? Ce fel de om e?

— Un om... un om aproape tot atât de viteaz şi bun ca Alimpo al meu. A venit anume de la Paris ca să-l tămăduiască pe domnul conte Manuel, şi aud că o să-l facă să-şi recapete vederea. Să dea Dumnezeu! Dar nu ştiţi ce era să păţească ieri, săracul?

— Ce?

— Era cât p-aci să-l omoare bandiţii!

— Am auzit - adineauri. Şi pentru ce vroiau să-l omoare? Are p-aci vreun duşman?

— Duşmani, el? Da de unde! Toată lumea îl iubeşte aici la castel.

Încercarea aceasta de omor asupra doctorului îi dădea mult de gândit lui Mariano. Era sigur că în asta era amestecat cu siguranţă şi căpetenia bandiţilor. Trebuia însă să fie cineva care avea interes ca doctorul să dispară şi plătise pe căpitan să-l omoare. Castelul Rodriganda ascundea deci taine ce trebuiau descoperite.

— Voi petrece probabil câtva timp aici la dumneavoastră urmă Mariano, de aceea te rog să-mi dai câteva lămuriri, seniora. Nu te superi, nu-i aşa?

— Vai de mine, cum să mă supăr! Întreabă-mă cât pofteşti!

— Mulţumesc. Dar senior Gasparino Cortejo ce fel de om e?

— De, domnule locotenent... nu ştiu ce să-ţi spun... e un om pe care nimeni nu-l poate suferi. E de foarte multă vreme administratorul averii contelui şi un fel de mâna dreaptă a lui. Un om fudul şi rău, şi gura lumii zice că a cam tras pe sfoară

pe domnul conte şi şi-a adunat o avere frumuşică de pe urma lui.

— Dar dona Clarissa?

— E dama de companie a contesei. Face pe mironosiţa, dar nici pe ea n-o are nimeni la stomac.

— Şi tânărul conte?

— E numai de câtva timp la castel, de câteva luni.

— Şi înainte unde a fost?

— În Mexic. L-a luat de mic copil un unchi al lui să-l înfieze şi să-i lase lui toată averea.

— Când a fost dus băiatul în Mexic?

— Păi... bine nu-mi aduc aminte, dar mi se pare că era la 1 octombrie 1830.

Mariano era foarte emoţionat, inima îi bătea cu putere şi se stăpânea cât putea pentru ca femeia să nu bage de seamă emoţia lui.

— Şi pe băiat îl chema Alfonso, nu-i aşa?

— Da.

— Un arendaş al lui don Fernando, pe care l-a trimis anume pentru asta.

— Cum îl chema pe arendaş?

— Pedro Arbellez.

— A mai plecat şi altcineva cu băiatul?

— Da, fosta lui doică, Maria Hermoyes.

— De unde s-a îmbarcat Arbellez?

— De la Barcelona.

— Şi-au dus chiar părinţii copilul pe vapor?

— Nu, s-au întors la Rodriganda, după ce-au lăsat copilul în seama doicii şi a arendaşului, la han.

Ceea ce auzise Mariane era întocmai cum îi povestise bătrânul care venise să moară în peştera bandiţilor.

— Senior Cortejo era şi pe-atunci în slujba contelui Manuel? întrebă el mai departe.

— Da.

— E însurat, are copii?

— Nu.

— Nici rude mai apropiate cu copii?

— Are un singur frate în Mexic, care are o fată.

— Don Fernando trăieşte?

— A murit, săracul, anul trecut.

— Şi Alfonso e moştenitorul lui?

— Da. Contele Fernando n-avea copii şi a lăsat o mare avere.

— Alfonso e iubit la Rodriganda?

— Deloc. Ce copil drăguţ şi bun era când l-a luat în Mexico; toată ziua îl purtam în braţe, şi ce urâcios şi nesuferit s-a făcut... Pesemne că i-au schimbat firea pe acolo.

— Dar dona Amy Dryden cine e?

— O prietenă de-a contesei. E tare bogată, după cum am auzit.

— Am isprăvit cu întrebările, şi-ţi mulţumesc foarte mult, seniora.

— N-ai pentru ce; acum te-aş ruga să-mi îngădui şi mie o întrebare, domnule locotenent.

— Mă rog...

— Nu cumva eşti ceva rudă cu familia Rodriganda?

— Din nefericire nu, dragă seniorita. Dar de ce mă întrebi? Pe mine mă cheamă Lautreville...

— Semeni cu domnul conte ceva de speriat...

— O simplă întâmplare, seniorita.

— Pesemne... Acu mă duc, fiindcă am o grămadă de treabă. Când vei avea nevoie de ceva, domnule locotenent,

eu aicea sunt. La revedere.

— La revedere, dragă seniorita Elvira, zise Mariano privind cu dragoste după bătrâna care se îndepărta repede.

Tânărul rămase câtva timp adânc tulburat. Dacă presupunerile lui erau întemeiate, atunci el era adevăratul fiu al contelui de Rodriganda, şi Alfonso nu era altul decât băiatul trimis în locul lui în Mexic şi a cărui obârşie numai Cortejo o ştia. Poate că şi căpitanul.

Dar care era motivul pentru care acesta vroise să-l trimită la Rodriganda? Iată ce nu putea el înţelege. Dacă era într-adevăr fiul contelui Manuel, nu era o imprudenţă să-l lase în apropierea acestuia, când o împrejurare neprevăzută ar fi putut dezvălui taina care-l înconjura?

În timp ce aceste gânduri se zbăteau în creierul lui Mariano, Gasparino Cortejo îi spunea Clarissei:

— De când am aflat că bandiţii sunt morţi, parcă mi s-a luat o piatră de pe inimă. Mare serviciu mi-a făcut şi locotenentul ăsta!

— Numai că asemănarea lui cu don Manuel poate deveni tot atât de primejdioasă pentru noi, răspunse ea îngrijorată.

— Ai dreptate, n-am văzut de când sunt o astfel de asemănare între doi oameni cu de săvârşire străini unul de altul. Cine l-ar vedea cu Alfonso alături ele conte, l-ar lua cu siguranţă pe ofiţer drept fiul său.

— E într-adevăr de mirare.

— Nu cumva căpitanul...

— Ce-ţi trece prin gând, Clarissa? Un tâlhar nu e niciodată atât de neprevăzător. Eu zic că băiatul a mai fost schimbat o dată, şi banditul crede că adevăratul copil al contelui e la el.

— Cum adică, băiatul contelui să fie locotenentul ăsta? Dar de unde până unde a ajuns el în Franţa la familia

Lautreville?

— Dracu ştie! Multe se întâmplă în lume.

— Trebuie neapărat să iscodim pe locotenent. Unui tânăr fără experienţă cum pare el să fie, îi capeţi repede încrederea şi afli ce vrei de la el. Ştie căpitanul al cui era copilul?

— Nu.

— Atunci tot e posibil ca tânărul să fie adevăratul Rodriganda. Poate că a avut el, căpitanul, metodele lui să-l trimită la castel pe locotenentul Lautreville.

— Greşeşti, dragă. Locotenentul nu e crescut printre bandiţi, se vede numaidecât după înfăţişare şi după felul cum vorbeşte, se cunoaşte că e om cult. Nu, nu e cu putinţă să fie un bandit.

— Dacă mă gândesc mai bine, înţeleg că ai dreptate. Şi-apoi, dacă ar fi băiatul pe care l-am încredinţat noi căpitanului, nu şi-ar fi ucis astăzi tovarăşii.

— Tocmai asta mă linişteşte şi pe mine. Totuşi a fost o slăbiciune prostească a noastră că n-am lăsat atunci să omoare copilul, scăpăm de orice grijă.

— O şi mai mare prostie, Gasparino, a fost că ai iscălit ţidula aceea pe care ţi-a cerut-o căpitanul. Tocmai tu, un avocat...!

— Eram la mâna lui, ce vroiai să fac?

— Un bandit nu se adresează niciodată justiţiei.

— Justiţiei nu, dar ce te faci dacă se duce la conte şi-i aduce pe adevăratul lui fecior? Dar nu de asta mi-e mie frică. Sunt sigur că ticălosul plănuieşte să-mi stoarcă bani.

— Cum să-l ducă pe tânăr contelui, dacă nici nu ştie că e fiu-său?

— De ştiut n-are cum să ştie fiindcă nu i-am spus, dar un bandit e şiret, şi se prea poate să fi cercetat în urmă şi să fi

aflat. Şi-apoi, faptul că n-a ucis băiatul mă face să cred că bănuia el ceva. De altfel, chestiunea e limpede: voi vedea eu dacă devine primejdios, îl împuşc şi gata.

14. Capcane noi

Prezenţa celor doi musafiri aduse puţină animaţie la castel. Pentru conte era o distracţie jumătatea de ceas pe care tinerii o petreceau zilnic în camera lui. Prinsese drag de locotenent şi tânăra englezoaică, cu firea ei calmă şi îngăduitoare, parcă îi mai alina suferinţele. Cum cei trei medici spanioli părăsiseră castelul, contele se afla acum în îngrijirea lui Sternau, care îşi dădea osteneala să-i elimine piatra de la rinichi fără operaţie.

Tinerii îşi petreceau ziua în plimbări prin parc şi făcând muzică; după-amiază sosea factorul, care aducea scrisorile la castel, şi fiecare se ducea în camera lui să-şi citească epistolele şi să-şi rezolve apoi corespondenţa.

Într-una din zile, după plecarea poştaşului, Cortejo intră foarte agitat la Clarissa şi-i zise:

— Ia citeşte ce-mi scrie Landola.

Scrisoarea era din Barcelona şi conţinea următoarele rânduri:

„Senior,

Am sosit chiar acum în port cu vasul meu „Pendola” , după ce-am făcut afaceri minunate.

Te aştept să vii aci neîntârziat, căci vreau să mă folosesc de timpul prielnic navigaţiei şi să pornesc iar în larg.

Henrico Landola”.

— Şi acu pleci la Barcelona? îl întrebă Clarissa după ce citi scrisoarea.

— Nu, o să-i scriu să vină el aici. Situaţia noastră la Rodriganda a devenit în ultimul timp foarte primejdioasă, aşa

că nu pot lipsi nici măcar o zi. De altminteri mi-a sosit o ştafetă de la căpitan, zice că vrea să-mi vorbească la noapte.

— Nici nu se putea mai bine! zise Clarissa. Vom putea afla acum ce legături există între acest locotenent şi bandiţi. Cred că face parte din banda lui, deci e sigur că nu va lăsa căpitanul să-i scape prilejul de a se întâlni amândoi în taină. Trebuie neapărat să-l spionăm pe tânăr şi să vedem dacă nu se furişează astăzi în parc.

— Bine zici. Ideea ta e minunată.

Aşa şi era. Spre seară, Cortejo, care pândea, îl văzu pe locotenent furişându-se în parc şi îndreptându-se spre poarta care dădea spre pădure. Se luă tiptil după el.

„A avut dreptate Clarissa”, gândi avocatul.

Se ascunse după un trunchi gros de copac şi aşteptă. Nu trecu mult şi căpitanul apăru dintr-un tufiş, aţinând calea tânărului.

Cele dintâi cuvinte ale banditului când se întâlni cu Mariano fură spuse în şoaptă, apoi, crezându-se singur, conversaţia se însufleţi din ce în ce, vorbele venind acum desluşit până la Cortejo.

— Cum ai reuşit să pătrunzi atât de lesne în castel? întrebă căpitanul pe Mariano.

— Am avut norocul şi spre norocul tău, căpitane să o scap pe contesă şi pe o prietenă de-a ei din mâinile a doi inşi care voiau să le jefuiască, poate chiar să le omoare, răspunse tânărul.

— Ah, cine erau? Să mai fie şi alţi bandiţi pe-aici? Le fac eu repede de petrecanie...

— Nu mai e nevoie, din două motive: mai întâi fiindcă i-am lichidat eu, şi apoi nu erau străini, ci de-ai noştri.

— La dracu! Şi cine erau?

— Juanito şi Bartolo.

— Nu se poate! Cum au cutezat să se atingă de contesă?

— Asta e treaba lor, ori mai bine zis a dumitale.

— Ce-ai făcut cu ei?

— Pe unul l-am împuşcat, iar celuilalt i-am crăpat capul. Au murit amândoi.

— Omule, nu mă minţi?

— Deloc, ţi-am spus numai ce s-a întâmplat. Urmă o pauză, apoi căpitanul strigă mânios:

— Aşadar ţi-ai ucis tovarăşii! Ştii tu ce pedeapsă meriţi?

— Da, moartea. Dar eu nu am cum să mă tem de ea, răspunse calm Mariano.

— De ce? Crezi cumva că o să te scutesc fiindcă am fost întotdeauna îngăduitor cu tine?

— Nu-ţi cer nici o favoare, ci dreptate. Le-ai poruncit lor să o jefuiască pe contesă?

— Nu.

— Atunci nu se cheamă că i-am omorât, ci i-am pedepsit,

— Cine îţi dă dreptul? Numai eu, căpitanul vostru, pot hotărî pedeapsa.

— Nu i-am recunoscut, erau mânjiţi cu funingine pe faţă.

— Trebuia totuşi să-ti închipui că sunt tovarăşi de-ai tăi.

— Nu erau tovarăşii mei, răspunse Mariano înciudat. Eu nu fac parte din banda voastră. M-ai adăpostit şi m-ai crescut, dar ai uitat să-mi ceri să depun jurământul, aşa că n-am nici o obligaţie fată de voi..

— Foarte bine, vei depune îndată jurământul.

— Nici prin gând nu-mi trece!

— Nemernicule! şuieră printre dinţi căpitanul, care nu se-aştepta la atâta împotrivire din partea tânărului. Asta mi-e răsplata pentru binele pe care ţi l-am făcut?

— Bine? strigă cu amărăciune Mariano. Să mă smulgi de lângă părinţi şi să mă vâri printre tâlhari...

Cortejo se înfiora. Aşadar tot el e, şi ştie că a fost răpit... Îşi zise ticălosul.

— Cum? Ce vrei să spui...? mormăi banditul înspăimântat.

— Că am fost luat cu forţa şi s-a pus alt copil în locul meu.

— Tot ce se poate, dar ce amestec am eu în afacerea asta? Te-am găsit rătăcind prin pădure şi mi-a fost milă de tine. Nu ştiu nici astăzi cine te-a dus acolo.

— Nu minţii, căpitane! Tu eşti acela care m-a răpit! strigă tânărul indignat.

— Dovedeşte-o! Jur că nu eu te-am smuls dintre ai tăi...

— Da, ştiu, dar din porunca ta. Cunoşti tu pe unul Tito Sertano din Matare?

— De unde ştii tu numele ăsta? strigă cu ciudă banditul.

— Mai departe: Cunoşti hanul „El hombre grande" din Barcelona, din care a fost răpit în noaptea de 2 octombrie 1830 un copil şi pus altul în locul lui?

— Cine ţi-a băgat năzbâtia asta în cap?

— Îţi cer sa-mi răspunzi de unde ai mai scos minciunile astea! Te-am trimis la Rodriganda să supraveghezi pe Gasparino Cortejo, nu să născoceşti bazaconii fără de rost. Vreau să ştiu!

— Nu-ţi mai strica gura de pomană, căci n-o să afli nimic. Ba o să aflu, fiindcă te pot sili să-mi spui.

— Ei aş!

— Nu cumva crezi că mi te poţi împotrivi? Tu mie? Aida de! Îţi poruncesc să te întorci imediat la peşteră, ai înţeles?

Tânărul râse batjocoritor.

— Nici prin gând nu-mi trece

— Aşadar te răzvrăteşti? Şuieră căpitanul scos din fire.

— Da. Trebuie să rămân unde sunt. Ce ar zice contele Rodriganda de domnul locotenent de Lautreville, care fuge peste noapte ca un hoţ? Şi-apoi, n-ai idee ce mult îmi place la castel şi adăugă el cu subînţeles mă simt aici ca şi când aş face parte din familie.

— Bine, măi băiete, nu vrei să înţelegi de cuvânt? Pleacă de bunăvoie, altminteri...

— Ascultă-ncoa' la mine, căpitane. Nu-ţi port nici o pică, începu Mariano cu blândeţe, deşi m-ai smuls de pe lângă tulpina unde am răsărit, dar cu ajutorul tău am putut să-mi însuşesc cele ce se cuvin unui tânăr ca să poată face faţă cerinţelor mediului în care va trebui să trăiască de-acum încolo. De aceea nu voi căuta să mă răzbun, ci-ţi spun: suntem chit! Ce voi face mai departe, nici eu nu ştiu, ceea ce ştiu însă hotărât e că nu mă voi mai întoarce niciodată printre voi. De silit nu mă poţi sili. Sunt tot atât de puternic şi îndemânatic ca şi tine, şi cu vicleşug nu mă poţi birui.

— Zău? Dar dacă as face aşa ca să afle contele că eşti un bandit? râse batjocoritor căpitanul.

— Cel dintâi lucru ce-l va face e să mă întrebe unde îmi sunt tovarăşii, şi n-o să mă sfiesc să-i spun, fii pe pace...

— Nemernicule! izbucni înfuriat banditul.

— N-avea nici o grijă, căpitane, atâta timp cât nu mă ameninţă vreo primejdie, o să tac. Mă cunoşti, şi ştii că te poţi bizui pe cuvântul meu. Dar eu nu ţi-am făcut jurământul de credinţă, şi dacă mă vei sili prin vicleşug şi ameninţări, tu şi banda ta veţi deveni duşmanii mei, şi voi şti eu cum să mă apăr. Atât aveam să-ţi spun.

— E ultimul tău cuvânt?

— Da. Ei, căpitane, lasă-ncolo cuţitul, ani ochi ageri şi văd bine prin întuneric, pe când tu nu vezi că de când am început

discuţia stau cu ţeava pistolului întinsă spre tine... Până s-ajungă pumnalul tău la mine, te-am şi dat gata! Asta s-o ştii şi pentru mai târziu. Băiatul s-a făcut acum bărbat şi va şti să procedeze ca atare. Rămâi cu bine, căpitane!

Acesta auzi paşii tânărului pierzându-se în întuneric.

— Mariano! strigă căpitanul cu glas poruncitor.

Nici un răspuns.

— Mariano! repetă, el De astă dată glasul suna aproape rugător.

Dar paşii nu se mai auzeau.

— S-a dus!... murmură el. Vrea să se elibereze, dar nu va izbuti. Cine a încăput în mâna mea, acela nu-mi mai scapă. Dracu m-a pus să-l trimit tocmai pe el la Rodriganda! Dar de unde o fi aflat el ce s-a petrecut atunci? Trebuie să aflu cu orice preţ.

Tot mormăind aşa, banditul dispăru în pădure.

Acum ieşi şi avocatul din ascunzătoarea lui, se întoarse la castel şi se anse de-a dreptul la Clarissa, care-l aştepta nerăbdare. Găsi aci şi pe Alfonso. Cei doi complici se înspăimântară grozav când aflai ă că locotenentul nu era altul decât copilul furat.

— Doamne sfinte! Ce e de făcut? strigă Clarissa. Să ştiţi că tânărul bănuieşte toată afacerea.

— Atunci stăm cu toţii pe un vulcan ce poate izbucni din moment în moment, zise Alfonso. Omul acesta trebuie să dispară.

— Ce înţelegi prin asta, dragul meu? întrebă Cortejo.

— Să moară! Morţii nu mai pot glăsui... E viaţa noastră în joc şi nu trebuie să ne fie milă de el. De altminteri, nu e altceva decât un tâlhar de codru şi ar fi un serviciu pe care l-am face societăţii scăpând lumea de el.

Clarissa dădu din cap, dar avocatul zise rar şi cu chibzuinţă:

— Se înţelege de la sine că trebuie să dispară, fie că vom pune să-l omoare, fie pe altă cale. Aceasta nu o pot hotărî decât după ce mă voi sfătui cu căpitanul. Voi afla la noapte la ce mă pot aştepta.

Când ceasornicul contelui bătu miezul nopţii, notarul se duse la locul unde se întâlnea întotdeauna cu căpitanul. Îl găsi aşteptându-l.

— Mi-ai trimis vorbă să te găsesc aici şi m-ai scutit de un drum în munţi, îi zise Cortejo.

— Aveai vreo treabă cu mine? îl întrebă banditul, curios.

— Cum, te faci că nu ştii? zise avocatul prefăcut. Ţi-am dat o însărcinare pe care n-ai îndeplinit-o nici până astăzi, fiindcă în loc să-mi trimiţi oameni acătării, mi-ai trimis nişte nevolnici.

— Îmi faci imputări pe nedrept, Cortejo. Da ce bun să ne jucăm de-a v-aţi-ascunselea? Mai bine să ne înţelegem de la început. Tot mai vrei să-l lichidezi pe doctor?

— Mă mai întrebi? Şi cât se poate de curând.

— Bine. Atunci o să-ţi spun condiţiile mele.

— Condiţii? Cred că ne-am înţeles o dată!

— De-atunci s-a schimbat situaţia. Am aflat de cele ce s-au întâmplat şi - deşi n-am fost de faţă - îmi cunosc destul de bine oamenii ca să ghicesc adevărul. Doctorul a fost atacat cu pumnalele.

— Aşa e.

— După sfatul, sau mai bine zis, după porunca dumitale.

Notarul se codi o clipă, apoi răspunse:

— Nu, aşa a vrut Bartolo.

— Nu minţi! zise aspru banditul. Oamenii mei ştiu care e

deosebirea dintre un tăiş de cuţit şi un glonţ, pentru a fi făcut de bunăvoie o astfel de gugumănie. Nu trebuia atacat un om voinic ca doctorul cu pumnalul. Ai vrut să nu se facă gălăgie, de aceea le-ai interzis să tragă. Aşa-i sau nu?

— N-ai dreptate.

— Ştiu eu ce spun. Bartolo şi Juanito au fost ucişi în altă împrejurare. Ce îi va fi îndemnat să atace pe contesă, nu pricep; vreau însă să presupun că n-a fost din vina dumitale, îmi vei plăti aşadar câte două sute de duros pentru fiecare din oamenii ucişi în lupta cu doctorul, pe urmă vom discuta mai departe afacerea.

— Ceri imposibilul!

— O să vezi că e foarte posibil. Oamenii au căzut în slujba dumitale şi trebuie să plăteşti. Te asigur că nimic nu-mi poate clinti hotărârea. Mă cunoşti, orice împotrivire va atrage după sine mărirea pretenţiilor mele.

Notarul îl ascultă cu încordare, apoi zise rar şi apăsat:

— Poate că voi ceda pretenţiilor dumitale, dacă îmi vei mai împlini încă o dorinţă. În afară de doctor, mai e un om care-mi stă în cale.

— Adică să dispară, vrei să zici. Cine e?

— Un ofiţer.

— Ei, ştii că mă interesezi?... În ce garnizoană e?

— În nici una. Acum e în concediu. Nu e nici spaniol, ci francez.

— Şi unde se află în momentul de faţă?

— Aici, la Rodriganda.

— Cum îl cheamă?

— Alfred de Lautreville.

— Alfred de... mormăi căpitanul, nu-l cunosc.

— Cred, răspunse cu ironie avocatul. De altfel, deşi nu-l

cunoşti, ai avea şi dumneata o răfuială cu el. Doar ţi-a omorât doi oameni din bandă, pe Juanito şi pe Bartolo. Nu cumva vrei să-i laşi nerăzbunaţi?

— Nici nu mă gândesc! Dar dumneata ce ai împotriva lui?

— Ţi-am mai spus: omul ăsta îmi stă în cale. Ei, vrei ori nu vrei? Dacă nu, o să mă adresez altcuiva, care o să mă servească mai bine decât dumneata şi oamenii dumitale.

— Aş vrea s-o văd şi pe asta! Eu n-am concurenţă, aşa să ştii, senior. Şi-apoi, francezul mi se cuvine mie. Mi-a ucis doi oameni, şi cine îşi vâră coada în treburile mele are de-a face cu mine, bagă bine de seamă ce-ţi spun, senior Cortejo!

— Mai domol, căpitane! Nu cumva vrei să spui că individul e sub ocrotirea dumitale?

— Dimpotrivă, omul acesta trebuie să dispară cu orice preţ!

— Cu alte cuvinte, să moară.

— Nu, în nici un caz. Am alte planuri cu el. Îţi dau însă cuvântul meu că nu-ţi va mai sta în cale.

Notarul aflase acum ce vroia să ştie.

— Bine, te cred. Aşadar, îţi voi da patru sute de duro s pentru oamenii ucişi; în schimb, cer însă ca doctorul să moară şi străinul să dispară.

— Fie! Va trebui însă să plăteşti restul de cinci sute de duros pentru neamţ, şi tot atât pentru francez.

— Eşti un pungaş, căpitane!

— De, ce să-i faci, trebuie să trăiască omul! adăugă banditul râzând.

— Ne-am înţeles. Banii îi vei primi după ce vei face treaba.

— Să nu cumva să încerci să mă tragi pe sfoară, că n-o să fie bine de dumneata, crede-mă...

— Nu-ţi fie frică. Şi-acu, pe când...?

— Nu pot hotărî încă ziua, în orice caz în curând. Rămâi sănătos, senior.

— Noapte bură, căpitane.

Banditul pieri, şi notarul se îndreptă spre castel.

„Ha-ha-ha! râse în sinea lui, crezi că mă tragi e sfoară, nemernicule, dar te înşeli amarnic! O sa iau eu singur lucrurile în mână şi-o să reuşesc nai bine ca tine.”

A doua zi dimineaţă, când Elvira veni să-i ducă doctorului cafeaua, acesta îi zise:

— Adu-mi, te rog, mai bine un pahar cu lapte, seniora; n-aş vrea azi să beau cafea.

— Nu cumva eşti bolnav, senior doctore? întrebă ea îngrijorată.

— Nu, e altceva. Astăzi am ceva de făcut, care cere ca nervii să fie cât se poate de liniştiţi, or cafeaua irită nervii.

— Atunci trebuie să fie ceva serios.

— Aşa e. Roagă-te lui Dumnezeu, seniora, ca să reuşesc. Voi opera astăzi pe contele Manuel la ochi.

— O Doamne! Şi o să-şi recapete vederea? strigă ea cu bucurie.

— Aşa nădăjduiesc. Te rog să-i spui intendentului să aibă grijă ca să domnească o linişte desăvârşită în castel. Acum du-te de-mi adu un pahar cu lapte, fiindcă mă grăbesc.

Când, după câteva minute, medicul intră în salon, îi găsi pe toţi discutând cu însufleţire.

— E-adevărat, domnule doctor, că vrei să-l operezi astăzi pe tata? îl întrebă Alfonso încruntat.

— Da.

— Eşti sigur că operaţia va reuşi?

— Aşa sper.

— Aha, speri! Nu ţi se poate ierta ca pe o vagă speranţă

să te joci cu viaţa unui om. Eu, ca fiu al bolnavului, îţi cer să fii asistat de încă vreo câţiva medici, altminteri nu-ţi dau voie să faci operaţia.

— Ascultă, domnule conte, nu vreau să se repete scenele de rândul trecut, zise doctorul foarte serios. De aceea, fii bun şi lasă-mă să procedez aşa cum găsesc eu de cuviinţă. De altminteri, domnul conte Manuel mi-a dat mână liberă să fac ce cred, deci nu mai e nevoie şi de consimţământul dumitale.

— Oho! strigă cu mânie Alfonso, am şi eu dreptul să poruncesc aci în casă!

— Se poate, dar nu medicului. Acum, domnilor, fiindcă operaţia va începe peste zece minute, vă rog să se facă linişte. Vă atrag atenţia că orice zgomot, cea mai uşoară iritaţie sau emoţie poate primejdui starea bolnavului şi vă fac răspunzători de consecinţele pe care le-ar avea.

— Voi asista şi eu la operaţie! zise cu hotărâre Alfonso.

— E drept că va trebui să am pe cineva la îndemână, dar persoana o voi hotărî eu. Domnişoara Roseta, vrei să fii dumneata această persoană?

— Din toată inima!

— Şi eu, adăugă Amy cu gravitate.

— Stărui să fiu şi eu de fată, se răsti Alfonso.

— N-am nevoie de spectatori, ci de ajutoare, răspunse aspru doctorul. Şi acrim, aş vrea să te rog şi pe dumneata ceva, domnule de Lautreville.

— Mă rog... Îţi stau la dispoziţie.

— Ştii care sunt ferestrele camerei contelui, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci vei fi atât de bun să faci de planton sub aceste ferestre, ca să nu survină ceva în timpul operaţiei. Nimeni n-are voie să se apropie.

Locotenentul aruncă o privire în semn c-a înţeles, se înclină şi răspunse:

— E o mare cinste pentru mine să apăr, cu slabele mele mijloace, o cauză care poate fi spre binele unui om atât de bun şi de nobil cum e contele Manuel.

— Cinste? râse Alfonso ironic. E o ruşine să fii un căţeluş dus de lanţ de un...

Dintr-o săritură Mariano fu lângă el.

— Să-ţi retragi imediat cuvintele!

— Ei aş! Le repet chiar...

— Atunci îmi vei da satisfacţia cuvenită, cum se obişnuieşte între oamenii de onoare.

— Om de onoare... dumneata? Ha-ha-ha! Eşti doar...

Nu-şi sfârşi vorba, căci notarul îi puse repede mâna pe gură.

— Opreşte-te, conte, nu e acum nici timpul, nici locul pentru o astfel de discuţie, îi zise el aspru.

— Aşa e, încuviinţă doctorul. De altfel, dacă ai trebuinţă de un martor pentru duel, domnule de Lautreville, sunt la dispoziţia dumitale. Acum, rog pe domnişoare să mă urmeze.

Când rămaseră singuri, Cortejo îi spuse necăjit lui Alfonso:

— Nesocotitule! Erai cât p-aci să dai totul pe faţă!

— Ei şi!? Ce bucurie aş fi avut să văd mutrele ăstora când ar fi aflat că „domnul de Lautreville” al lor nu e decât un bandit oarecare.....

— Şi ce bucurie pe tine, când le-ar fi spus că tu i-ai luat locul în familie!... Căci, nu numai că o ştie, dar ţine cu orice preţ să afle cine eşti şi al cui. Mi-am luat eu însă măsurile necesare, pentru a ne descotorosi repede de el.

— Şi doctorul ăsta! Face pe stăpânul la castel! zise cu ciudă Clarissa.

— Şi ce grijă pe el, ca să nu se facă zgomot; dar vom face noi aşa ca să-i dăm o emoţie bolnavului care să zădărnicească operaţia.

În timp ce puneau ei la cale toate acestea, în camera contelui se făceau pregătirile, şi în curând operaţia începu.

Locotenentul păzea sub ferestrele bolnavului. Servitorii păşeau în vârful picioarelor şi de-abia respirau. Deodată apăru Alfonso, care se ducea la vânătoare urmat de câinii săi... Tocmai când fu aproape de Mariano smuci puşca de pe umăr, ochi o cioară care sta cocoţată pe o cracă şi vru să tragă.

— Ticălosule! şopti deodată cineva la urechea lui.

Nu mai auzi nimic, căci urechile începură să-i vâjâie, i se întunecă privirea şi respiraţia i se opri.

Mariano, care văzuse gestul, se repezise la el, îi puse o mână în beregată, cu cealaltă îi smulse puşca, şi îl trânti la pământ. Tânărul conte se prăbuşi fără zgomot.

Câţiva servitori, văzând cele ce se petrecuseră, alergară în grabă.

— O, Doamne! A vrut să tragă! se tânguia bietul intendent. Şi doctorul care ne-a spus să nu facem zgomot... Ce facem acum cu el?

— Nimic. Lăsaţi-l în seama mea. Mort nu e, ci numai leşinat.

Locotenentul îl ridică în braţe pe Alfonso, intră cu el în castel, îl duse în beci, încuie uşa pe dinafară, vârî cheia în buzunar şi se aşeză iar la postul său.

În sfârşit operaţia fu terminată. Medicul recomandă cea mai mare linişte şi ieşi din camera bolnavului.

— Gata, doctore? întrebă Mariano când îl văzu.

— Da, şi operaţia a reuşit mai bine decât m-aşteptam.

Totuşi bolnavul nu trebuie s-o afle încă. Dar ce puşcă e asta din mâna dumitale?

— Ea lui Alfonso, pe care l-am încuiat în beci.

— Încuiat? Pentru ce?

Locotenentul povesti cele întâmplate.

— Ce nemernic! exclamă doctorul indignat. Să ştii că n-a făcut-o fără intenţie. Copil denaturat! Şi acum ce-ai de gând cu el?

— Ce zici dumneata. Ştii mai bine decât mine dacă mai poate fi primejdios sau nu.

— Adineauri da, însă acum nu mai este. Du-mă, te rog, la el.

Alfonso se trezi din leşin şi-i auzi venind. Când deschiseră uşa vru să se repeadă la Mariano, dar doctorul îl apucă de braţ şi-l ţinu ca într-un cleşte.

— Tâlharilor! Bandiţilor! răcni el cu spume la gură.

— Spune ce pofteşti, cuvintele unui om ca dumneata nu ne pot atinge, spuse doctorul cu scârbă. O să-ti dăm drumul, mai întâi însă avem ceva de vorbit amândoi.

— Duceţi-vă la dracu, pungaşilor! dacă nu vreţi să pun să vă dea pe brânci afară.

— Mai domol, tinere... Nu te las să pleci de-aci până nu vei auzi ce am să-ţi spun.

— Hai, spune! se răsti Alfonso la doctor.

— Mai întâi, purtarea dumitale mi se pare foarte suspectă. Nu înţeleg motivul, dar dacă vei îndrăzni să te apropii de conte până ce nu-ţi voi da eu voie, sau dacă vei face cel mai mic lucru care i-ar putea dăuna sănătăţii, voi face cunoscută în ziare atitudinea dumitale şi te voi da pe mâna parchetului.

— Fă-o! Fă-o, dacă-ţi dă mâna! O să pun pe urmă să te ia

la goană cu biciul!

Mariano nu mai putu răbda. Deşi voise să păstreze tăcerea, acum nu se mai putu stăpâni. Puse mâna pe umărul ticălosului şi-i zise:

— Dacă îndrăzneşti să mă ameninţi, te fac praf! Nu cumva crezi că n-ai de ce te teme, tu şi părinţii tăi nemernici? Procurorul va dovedi lesne că nu eşti adevăratul Alfonso de Rodriganda y Sevilla. Şi-acu, cară-te, derbedeule!

Îi dădu un pumn în piept şi-l izbi de zid. Alfonso se dezmetici repede şi o luă la fugă pe scări.

— Cum? Nu e fiul contelui? întrebă uimit doctorul.

De-abia acum înţelese Mariano greşeala pe care o făcuse. Îşi trecu mâna peste fruntea fierbinte şi zise:

— Senior, poţi păstra o taină?

— Da, răspunse doctorul simplu.

— Vrei să-mi fii prieten?

— Vreau! răspunse el cu tărie.

— Atunci împlineşte-mi o rugăminte: nu spune deocamdată nimănui nimic din ce-ai aflat.

— Bine. Voi tăcea. Cu o condiţie însă.

— Care?

— Să te bizui pe mine şi să-mi acorzi mai târziu încrederea dumitale.

— Îţi jur pe tot ce am mai scump că o voi face.

— Atunci, să lăsăm deocamdată acestea, deşi îţi mărturisesc că mă preocupă foarte mult. Acum trebuie să mă duc repede la conte, ca nu cumva ticălosul de Alfonso să strice tot ce-am făcut.

Alfonso însă se dusese de-a dreptul la Clarissa şi strigă de cum intră pe uşă:

— Mamă, trimite repede să-l cheme pe tata. S-a întâmplat

ceva nemaipomenit!

— Mai încet, nenorocitule, nu zbiera aşa, vrei să te audă toată lumea! Ce e, ce s-a întâmplat? întrebă ea speriată.

— O ticăloşie nemaipomenită! Văd că slujnica nu e nicăieri, mă duc eu să-l aduc pe tata.

Alergă să-l caute pe Cortejo şi se întoarse numaidecât cu el. Le povesti întâmplarea şi întrebă ce e de făcut.

— Să taci! strigă Cortejo. Ai făcut o prostie cât capul tău de mare. Cine te-a pus să tragi pe sub ferestrele contelui? Ne zădărniceşti toate planurile. Altă scăpare nu e decât să plec imediat la Barcelona ca să-l caut pe Landola.

— Când pleci? îl întrebă Clarissa.

— Peste o jumătate de ceas. Îţi cer însă o supunere totală, Alfonso. Dacă aflu că iar ai făcut vreo nesocotinţă în lipsa mea, te las în plata Domnului, m-ai înţeles, neghiobule? Şi acu, du-te!

La asta nu se-aştepta Alfonso. Niciodată nu-i vorbise tatăl său atât de aspru. Ieşi din cameră fără să îndrăznească să răspundă.

La trei zile după cele povestite mai sus, Sternau se hotărî să-i scoată bolnavului pansamentul. Numai Rosetei i se îngăduise să fie de faţă. Doctorul se apropie de bolnav şi-i zise, tremurând de emoţie:

— Vă rog, domnule conte, să întoarceţi capul de la fereastră.

Bătrânul întoarse capul, şi Sternau îi scoase încet bandajul de la ochi.

— Ce vedeţi? întrebă doctorul.

Tonul cu care fusese pusă întrebarea era atât de solemn, încât contele nu cuteză să deschidă ochii. Stătea în picioare, cu mâinile rezemate de masă, şi un sentiment ciudat puse

stăpânire pe el. În sfârşit, înainte de a deschide ochii, murmură:

— Ce zi mare pentru mine! Doamne Atotputernic, fă o minune, redă-mi vederea!

Apoi, încet, încet de tot, clipi, ridică pleoapele...

Sternau, care stătea în spatele lui, nu-i putu vedea expresia feţei, dar îl văzu făcând câţiva paşi spre Roseta şi-l auzi strigând cu bucurie:

— Sfinte Dumnezeule! E-adevărat?! E vis sau aievea?! Văd! Domnule doctor, e-adevărat?

— Da.

— Mă vezi, tată? zise Roseta, şi se aruncă în braţele bătrânului, care căzu într-un fotoliu şi închise ochii.

— A leşinat! strigă ea înspăimântată.

— Fii fără grijă, seniorita, e numai copleşit de fericire şi nu leşinat.

Într-adevăr, contele deschise ochii.

Sternau se apropie de el şi-i întinse mâinile.

— Da, zise contele, după ce-l privi câtva timp, aşa mi te-am închipuit, doctore. Orice ţi-aş spune, n-ar putea reda ceea ce simt în clipa de faţă. Cuvintele mele de mulţumire ar suna sterpe şi n-ar putea exprima recunoştinţa pe care ţi-o voi păstra până în cea din urmă zi a vieţii mele. Îmi dai voie să te îmbrăţişez?

Îl strânse în braţe pe medic, îl sărută cu dragoste, apoi zise:

— Şi-acum să vină şi ceilalţi.

— Ajunge deocamdată, don Manuel. Ochii trebuie cruţaţi cel puţin până după-amiază. Pe urmă, poate...

— Nu-l pot vedea nici măcar pe fiul meu?

— Nu, răspunse Sternau, căruia un gând îi fulgeră prin

minte. Contesa Roseta poate rămâne la dumneavoastră, pe ceilalţi îi veţi vedea de-abia spre seară, când lumina e mai puţin puternică.

— Bine, mă supun, dar vreau ca toată lumea să se bucure împreună cu mine. Să afle întreg Rodriganda! Să se facă o serbare, şi cine are vreo dorinţă i-o voi împlini. Toţi slujbaşii mei să capete câte o satisfacţie. Voi... o, voi...

Se gândi puţin, apoi întrebă:

— Ai rude, doctore?

— Da, mama şi o soră.

— Unde?

— Acasă, în Germania.

— Crezi că pot citi?

— Puteţi, dar încă nu aveţi voie.

— Nici măcar câteva minute?

— Atâta, da.

— Dar de scris vreo două rânduri? Nu mai mult.

— Bine, scrieţi, însă cu spatele la fereastră. Contele se apropie de birou, scoase din sertar un cec şi-l completă. Pe urmă îl împături şi i-l întinse Rosetei.

— Roagă-l tu să-l primească, fetiţa tatei. E pentru mama şi sora lui. Ceea ce a făcut el pentru mine nu se poate plăti cu toate averile din lume, dar vreau ca ai lui să ştie cât ne e de drag şi câtă recunoştinţă îi păstrăm.

Roseta vru să-i dea cecul, dar Sternau nu vru să-l ia.

— Te rog, Carlos... Nu e un dar pe care ţi-l face tata, ci o favoare pe care i-o faci dumneata lui primind, dragul meu, te rog eu...

Tânărul nu se mai putu împotrivi. Mulţumi încurcat şi ieşi repede din cameră. Când fu singur, îşi aruncă nepăsător ochii pe hârtie şi rămase înmărmurit: cecul era în valoare de

cincizeci de mii de pesos, o adevărată avere.

15. „Pohon upas”

Gasparino Cortejo plecase la Barcelona.

Printre celelalte vase ancorate în port se afla şi o corabie cu trei catarge, care purta numele „La Pendola”. Era proprietatea lui Landola şi era foarte ciudat construită. Uşoară, într-adevăr, ca o „pană” după cum îi era numele spinteca valurile cu repeziciune, dar era adesea în primejdie să-şi frângă şira spinării.

— Sunt mulţumit de dumneata, Landola. Partea ce mi se cuvine e de treizeci de mii de duros, mai mult decât mă aşteptam.

Căpitanul nici nu clipi, doar întrebă:

— Vrei să-ţi număr banii sau mi-i laşi să lu-crez mai departe cu ei?

— Ţi-i las.

— Atunci ne-am înţeles. Mai ai ceva de spus?

— Hm... n-ai avea nevoie de un marinar?

— Nevoie am oricând. Ce fel de marinar? Unul care să dispară în apă? întrebă piratul, zâmbind cu înţeles.

— Din partea mea, şi pe uscat, numai să nu se mai întoarcă.

— Ca şi contele Fernando de Rodriganda, nu-i aşa?

— Sst! exclamă speriat notarul. Dacă te-ar auzi cineva! Să nu mai pomeneşti numele ăsta! Don Fernando e... mort!...

— Şi mai rău... pierdut pentru totdeauna, fii fără grijă. Şi cine e marinarul în chestie?

— Unul care se dă drept ofiţer, dar care în realitate nu-i decât un aventurier.

— Mă bucur! Ăştia îmi convin mai bine. Şi unde-i de găsit individul?

— La Rodriganda.

— Aşa? Dar cum o să-l aduci la mine?

— O să vii să ţi-l iei singur.

— Şi asta se poate. F voinic?

Cât un munte.

— Viteaz?

— Mai mult decât atât!

— Atunci o să se apere.

— Cred şi eu!

— N-o să-i dăm noi timp! Şi cât dai, senior?

— Trei sute de duros pentru toate la un loc: să fie luat fără să se bage de seamă şi fără gălăgie, să dispară fără urmă, şi să nu se mai întoarcă niciodată.

— Bine, mă-nvoiesc, deşi ştiu că dumneata câştigi mai mult la afacerea asta.

— Şi unde o să-l duci?

— Nu ştiu încă nici eu. Poate în Borneo sau Celebes. Malaiezii dau bucuroşi aur sau pietre preţioase pentru albi, pe care îi sacrifică în cinstea zeilor sau morţilor.

— Mare pişicher eşti, căpitane!

— Las că nici dumitale nu-ţi lipseşte nimic! Când să vin să-mi iau „marinarul”?

— Poţi fi mâine seară la Rodriganda?

— Da. O s-aduc şi o căruţă cu mine. Unde să trag?

— O să-ţi ies eu înainte. Fă aşa ca să te afli la ceasurile zece în capătul parcului.

— Bine. Introducerea o las în seama dumitale. Flăcăul trebuie să fie ceva deosebit, altminteri nu ţi-ai da atâta osteneală. Eu zic că un strop de otravă ar folosi mai repede.

— Pe otravă nu te poţi bizui întotdeauna; şi-apoi te poate da de gol.

— Zău? Ha-ha-ha! Am descoperit eu una... ceva grozav! Stai să ţi-o arăt şi dumitale.

— Căpitanul deschise un dulăpior bătut în peretele cabinei şi scoase o sticluţă cu un lichid albicios.

— Ştii ce efect are otrava asta? întrebă zâmbind Landola.

— Nu, răspunse Cortejo.

— Dacă-i dai cuiva numai trei picături, înnebuneşte; îi dai zece, moare pe loc. Ei, ce zici de descoperirea mea?

— Vrei să-mi vinzi şi mie câteva picături?

— Pentru cine? Nu cumva pentru tânărul cu pricina?

— Nu, pentru altcineva.

— Să ştii că e foarte scumpă: zece duros picătura.

— Nu face nimic. Dă-mi zece picături şi trece-le la socoteală.

Landola turnă zece picături într-o sticluţă şi o întinse notarului.

— Poftim, senior. Atât ajunge să omori un om, ori să înnebuneşti trei. Sper că o să fii mulţumit de efect.

Când se înapoie Cortejo la Rodriganda, află despre marele eveniment care bucura tot castelul: contele Manuel îşi recăpătase vederea.

După ce soarele asfinţi, contele stărui iar să-şi vadă feciorul. Doctorul nu se mai putu împotrivi şi trimise să-l cheme pe contele Alfonso şi pe locotenentul de Dautreville.

— Să vină amândoi odată, dar să nu intre în acelaşi timp în camera contelui, zise el servitorului.

Mariano habar n-avea de planul doctorului. Astăzi era îmbrăcat civil şi se întâlni în anticameră fată în fată cu Alfonso, care nici nu se uită la el.

Bătrânul îşi luase legătura de la ochi şi, când îl văzu pe Mariano, înainta spre el şi strigă plin de bucurie:

— Mi-am recăpătat vederea, fiul meu! Oricât de mişcat era tânărul şi oricât ar fi vrut să se arunce în braţele contelui, totuşi se stăpâni şi vru să spună ceva, dar Alfonso i-o luă înainte şi zise:

— Te înşeli, tată, eu sunt fiul tău! Bătrânul îl privi cu asprime şi răspunse mânios:

— Cine îşi permite astfel de glume cu mine? Nu eşti dumneata fiul meu!

— Şi totuşi eu sunt. Nu-mi recunoşti glasul?

— A, da, glasul... când l-am auzit pentru întâia oară nu mi-am închipuit că poate fi al copilului meu... Dar acesta cine e?

— Locotenentul de Lautreville, răspunse Sternau.

— Locotenentul! Oh, senior de Lautreville, e adevărat?

— Da, aşa e, domnule conte.

Din pieptul bătrânului ieşi un suspin adânc, întoarse capul şi-i spuse Rosetei:

— Spune acestor domni să plece; să rămână numai doctorul cu mine.

Mariano şi Alfonso ieşiră din cameră. Când acesta din urmă intră la Clarissa, îl găsi aci pe Cortejo, care-l aştepta cu nerăbdare.

— Ei? îl întrebară ei.

— Contele nu vrea să ştie de mine, vroia să-l îmbrăţişeze pe locotenent, luându-l drept fiul său.

— Era şi el acolo?

— A intrat în acelaşi timp cu mine la conte.

— Să ştii că lovitura a fost pusă la cale de cineva. Nu cumva va fi bănuind doctorul ceva? Noroc că astă-seară lucrurile vor lua altă întorsătură, căci mâine ar fi poate prea târziu.

— Astă-seară? Ce vrei să spui? întrebă mirată Clarissa.

— O s-aflaţi voi la vreme. Cu cât ştiu mai puţini despre afacerea asta, cu atât mai bine pentru noi. Acu duceţi-vă la culcare şi lăsaţi-mă pe mine.

Cortejo se duse în camera lui, dar în curând ieşi în parc şi porni spre poarta care da în pădure, îl găsi aci pe Landola, care îl aştepta cu o căruţă cu doi cai. Şase marinari voinici stăteau ascunşi după copaci.

— Crezi c-o să meargă? îl întrebă căpitanul Landola pe avocat.

— Şi încă foarte lesne, răspunse acesta. E petrecere în sat şi slugile sunt toate la joc. Locotenentul s-a dus să vadă şi el petrecerea. Vă voi duce în castel pe uşa din dos şi vă veţi ascunde în camera lui. Cum îl veţi vedea intrând puneţi mâna pe el.

În vreme ce se punea la cale răpirea, Mariano se întorcea cu Amy Dryden din sat. Aproape de castel, tânăra fată se opri în loc şi zise cu glas scăzut:

— Domnule locotenent, în viaţa dumitale e o taină, nu-i aşa?

— Da, miss, o mare taină, răspunse el după o clipă de şovăială.

— N-aş putea s-o aflu şi eu?

— Nu încă.

— N-ai încredere în mine?

— Mai mult ca în oricine, sunt însă lucruri pe care omul nu cutează să le mărturisească nici chiar sieşi.

— Dar mai târziu?

— Miss Amy dumneata vei fi poate cea dintâi care o vei afla, când...

— Când?...

— Când... îmi vei îngădui să te revăd...

Fata îl privi cu drag şi răspunse cu glas tremurat:

— Te voi aştepta...

— Cât... cât timp...? Spune-mi, miss Amy...

— Toată viaţa! zise ea, rezemându-şi capul de pieptul lui,

Cu sufletul beat de fericire, Mariano se întoarse în camera lui. Dar cum păşi pragul, se pomeni cu un pumn zdravăn în tâmplă şi-şi pierdu cunoştinţa fără să poată scoate un ţipăt. Doi marinari îl luară pe umeri şi coborâră cu el repede scara. Afară îi aştepta Cortejo. Merseră în tăcere până la căruţă, unde-l puseră jos. Avocatul aprinse un felinar şi lăsă să cadă lumina pe chipul tânărului. Acesta ţinea ochii deschişi.

— A, te-ai trezit, nemernicule! rânji Cortejo. Socoteala pe care ţi-ai făcut-o cu Rodriganda s-a încheiat. Umblă sănătos şi nu mă uita.

Îi trânti apoi nenorocitului un pumn în faţă, fără ca acesta să se poată apăra, şi făcu semn marinarilor să-l urce în căruţă.

Landola îl luă pe avocat la o parte şi-l întrebă încet:

— Ce zici, senior, să-l omor sau...?

— Hm! Mort e mai sigur.

— Da, dar pierd o afacere bănoasă.

— Atunci mai scade din socoteala mea încă două sute de duros.

— Aşa mai merge. A, uite că băieţii au încărcat „marfa”. Te mai văd înainte de-a pleca din port?

— O singură dată numai, pe urmă... să ne vedem sănătoşi!

Căruţa porni şi avocatul se întoarse la castel. Era convins că nimeni nu va veni să-i zădărnicească de-acum încolo planurile. Dacă ar fi văzut însă rânjetul de pe buzele piratului la despărţire, care-şi zicea în gând că Mariano şi Cortejo îi vor

aduce încă o groază de bani, n-ar mai fi fost atât de sigur de izbândă.

A doua zi dimineaţa, pe când Amy Dryden ieşise să ia aer în grădină, se întâlni faţă-n faţă cu doctorul Sternau, care părea dus pe gânduri.

— Ce e, doctore, la cine te gândeşti? îl întrebă ea glumind.

— La dumneata, seniorita, răspunse el foarte serios.

— Zău? Şi ce anume te face să te gândeşti la neînsemnata mea persoană?

— Era mai mult o asociaţie de idei, ca să zic aşa. Plecarea dumitale apropiată mă ducea cu gândul la ţara îndepărtată care îţi va sluji în curând de patrie.

— Vrei să spui Mexicul? Ai fost vreodată pe acolo?

— Da. Am cutreierat pustiul Mapimi călare până la capitala ţării, unde am trăit chiar o bucată de vreme. De acolo am pornit în California, ca să cunosc mai de aproape viaţa căutătorilor de aur.

— Serios? Ai fost în Mexic? Ce bine îmi pare că am găsit pe cineva care să-mi spună cum e pe acolo! Fiindcă, trebuie să-ţi mărturisesc sincer, mi-e o frică teribilă de ţinuturile acelea. Se zice că e tara groazei şi a crimei. Gândeşte-te la istoria ei.

— Într-adevăr, istoria acestei ţări e scrisă cu sânge omenesc, şi astăzi încă moravurile ei nu sunt tocmai paşnice. Totuşi se exagerează. Mexic e una dintre cele mai frumoase ţări de pe suprafaţa globului, şi viaţa în capitală e cât se poate de animată.

— Dar în provincie? Am auzit că bande întregi de tâlhari cutreieră ţinuturile, punând în primejdie viaţa oamenilor de ispravă.

— E drept, zise doctorul zâmbind, că orice mexican are în

el sânge de bandit, dar te deprinzi repede.

— Cum poţi să te obişnuieşti să trăieşti la un loc cu astfel de oameni? strigă Amy speriată.

— Foarte lesne, miss. Bandiţii aceştia sunt oameni foarte manieraţi. Faci cunoştinţă în societate cu un ofiţer superior de care eşti încântată, cu un magistrat cunoscut ca unul dintre cei mai drepţi judecători, cu un savant care te uimeşte prin ştiinţa lui; într-o bună zi te pomeneşti că o bandă de tâlhari dă năvală peste dumneata şi recunoşti în şeful ei pe ofiţerul superior de care ai rămas încântată, pe judecătorul integru, ori pe savantul care te-a uimit cu ştiinţa lui. Acestea sunt lucruri obişnuite la ei, şi nu te costă decât o dezamăgire şi o sumă mai mare sau mai mică de bani. Se vor purta foarte cuviincios cu dumneata, şi când acest sef de bandiţi te va întâlni mai târziu într-un salon îţi va oferi braţul cu multă amabilitate, rugându-te să bine-voieşti a trece sub tăcere întâmplarea fără însemnătate la care ai fost martoră.

Ştii că e cât se poate de romantic ce-mi spui dumneata! Atunci oamenii aceştia nu râvnesc la viaţa, ci la punga ta?

— Mai totdeauna. Dar în provinciile îndepărtate e ceva mai primejdios. Cine încearcă să opună rezistenţă plăteşte cu viaţa curajul său. De aceea nu te poţi încumeta să te îndepărtezi prea mult de capitală, decât sub escortă militară. Totuşi, toate aceste primejdii sunt nimicuri faţă de cele prin care treci prin nesfârşitele savane sălbatice, unde te pândeşte moartea la tot pasul. Cine nu e înzestrat cu o putere într-adevăr uriaşă, nu e destul de bine înarmat, sau e lipsit de experienţă, acela nici să nu încerce.

— Aşa am citit şi eu. E adevărat că oamenii care cutreieră savanele şi pustiurile pot descoperi orice urmă de om sau de animal?

— Desigur. Se cere însă nu numai mult exerciţiu ci, înainte de toate, o agerime a ochilor care trebuie să fie înnăscută în om. Trebuie să întrebi, ca să zic aşa, fiecare grăunte de nisip, fiecare firicel de iarbă, fiecare mlădiţă; trebuie să iei în seamă sute de împrejurări la care altul nici nu s-ar gândi.

— D-ta ai făcut toate astea?

— Am fost nevoit s-o fac.

— Atunci ai fost şi dumneata unul din acei vestiţi cercetători care duc o viaţă atât de romantică?

— La ordinele dumneavoastră, domnişoară! răspunse doctorul înclinându-se râzând.

— Ah! cât aş vrea să am şi eu prilejul să văd un astfel de temerar! făcu Amy oftând.

— Mă rog, dorinţa ţi se poate împlini chiar acum, dragă domnişoară, căci văd aci urme ce ne pot sluji de exemplu.

Tot vorbind, ajunseră la capătul parcului care dădea în pădure. Un altul n-ar fi zărit urmele de paşi pe pietriş, dar ochiul experimentat al doctorului le zărise.

— Urme? întrebă mirată englezoaica, eu nu văd nimic.

— Te cred, miss Amy, se cere ochiul unui indian sau al unui cercetător al preriilor, care să poată recunoaşte că pe poteca aceasta lăturalnică au călcat peste noapte paşii mai multor inşi.

— Peste noapte? Ştii că afirmaţia dumitale mă face să cred că s-a petrecut ceva neobişnuit?

— Oh, s-ar putea să nu fie nimic, seniorita. Dar... se întrerupse el deodată şi o trase înapoi, stai te rog puţin pe loc, să nu calci peste urmele întipărite pe nisip.

Se aplecă apoi, examina locul şi zise:

— Ia uită-te şi dumneata, nu ţi se pare că se vede o urmă de picior?

— Amy se aplecă, privi cu atenţie, şi răspunse:

— Aşa e!

— E o urmă de cizmă, cu tocul şi talpa lată, cum poartă de obicei marinarii şi pescarii. Uite colo alte urme la fel, toate proaspete, semn că oamenii au trecut pe aici nu de mult, probabil în cursul nopţii.

— Pe cât ştiu eu, nimeni în castel nu poartă astfel de încălţăminte.

— Atunci erau străini. Ştii că încep să am bănuieli...

— Zău? întrebă fata cu frică..

— Da. Oamenii au venit încoace de la castel; să vedem din ce parte.

Se luară după urme şi văzură că paşii duceau la uşa din spate.

— A, strigă doctorul, ia te uită, au venit încoace pe alt drum, nu pe acela pe care s-au întors. Afacerea devine într-adevăr suspectă. Să mergem repede să vedem încotro s-au dus.

Urmăriră paşii până la capătul parcului. Deodată Sternau se aplecă, se uită cu mare atenţie, şi zise:

— Ceea ce văd e foarte ciudat, seniorita. A fost şi un om de la castel printre străini. Uite, urma asta e o urmă de gheată subţire. O să-i desenez conturul.

Scoase din buzunar o bucată de ziar şi un creion, după care desenă exact conturul tălpii şi al tocului, astfel ca gheata să se potrivească bine pe hârtie. Căută apoi mai departe urmele şi scoase o exclamaţie de mirare.

— Ce e? îl întrebă Amy îngrijorată.

— Ceva foarte curios, răspunse el. Uite ce adânc sunt întipărite urmele în nisip, semn că oamenii duceau ceva greu cu ei. Şi aici, a, asta e şi mai ciudat! Aici a fost şi o căruţă, se

văd bine dârele lăsate de roţi şi urme de copite.

Se aplecă iar, văzu iarba călcată, şi agăţat de un mărăcine, un smoc de păr.

Sări în sus, smulse repede firele de păr şi rămase o clipă mut, alb ca varul la faţă.

— Ştii dumneata, miss Amy, zise el cu glas tremurat, ce au dus străinii din castel până la căruţă?

— Vai de mine, doctore, mă sperii! Ce era?

— Un om. Uite câteva fire de păr care s-au agăţat de mărăcini când l-au lăsat jos în iarbă.

— Un om?

— Da. Firele sunt lungi şi negre ca ale locotenentului de Lautreville. În nici un caz nu e păr de femeie.

Englezoaica se îngălbeni.

— Senior de Lautreville? întrebă ea speriată. Şir, să ştii că s-a întâmplat o nenorocire! Să mergem repede să aflăm dacă lipseşte cineva de la castel.

— Hm! mormăi doctorul, ceva neobişnuit pare să se fi întâmplat, dar o crimă nu cred să fie. Doar nu trăim în pădurile sălbatice ale Americii, ci într-o ţară civilizată; probabil că ne-am cam aprins fantezia cu aceste căutări de urine după sistemul cercetătorilor savanelor întinse.

— Uiţi, se vede, că era cât p-aci să fii ucis chiar aci în parc pe când te plimbai cu Roseta. Şi atacul de mai deunăzi asupra noastră în drum spre castel? rosti fata tremurând de frică.

— Bine zici, domnişoară, să ne întoarcem repede. Te rog însă să nu spui deocamdată nimănui nimic, lasă-mă pe mine să aflu ce s-a întâmplat. Mai întâi ele toate trebuie să-l cruţăm pe cât posibil pe bătrânul conte. E foarte slăbit, şi o emoţie i-ar putea face rău. Du-te acum în salon şi fă-te că nu ştii nimic până ce nu vei vorbi cu mine.

Pe când Amy urca scara, Sternau se duse în camera portarului, la uşa căruia stătea înşirată la ora aceea încălţămintea celor din castel. Scoase din buzunar bucata de ziar pe care desenase urma ghetei din parc şi găsi, în cele din urmă, o gheată care se potrivea.

— A cui e gheata asta? îl întrebă el pe portar, care ieşise în uşă şi-l privea nedumerit.

— A lui senior Gasparino Cortejo, răspunse portarul.

— Bine, mulţumesc, atât am vrut să ştiu. zise el şi se duse la intendent să afle ce mai e nou la castel.

— Nimic, senior doctore, toată lumea s-a sculat astăzi mai târziu din pricina chefului de aseară, răspunse Alimpo, zâmbind. Barem domnul locotenent a făcut-o pesemne lată, că nu s-a trezit nici până acum.

— Atunci hai să-l trezim noi, senior Alimpo.

— Oare nu s-ar supăra?

— Nu cred.

Găsiră camera locotenentului goală şi patul nedesfăcut, O oarecare dezordine dovedea că aci trebuie să se fi petrecut ceva neobişnuit. Văzură jos pe podele o bucată de frânghie ca acelea cu care măsoară marinarii adâncimea apei, şi pălăria pe care o purtase în ajun tânărul.

Doctorul fu încredinţat acum că lui Lautreville i se întâmplase ceva. Întrebă pe toţi ai castelului, şi i se spuse că nimeni nu-l văzuse încă în dimineaţa aceea. Se îndreptă hotărât spre apartamentul lui Cortejo şi intră fără să bată la uşă. Îl găsi fumându-şi tacticos ţigara de după cafea.

Notarul păru mirat de vizita doctorului şi-l întrebă cu răceală:

— Mă rog, cu ce vă pot servi, domnule doctor?

— Cu o lămurire, răspunse scurt doctorul.

— S-auzim. Dar repede dacă se poate, nu sunt obişnuit să fiu deranjat aşa de dimineaţă.

Spuse cuvintele astea cu un ton cât se poate de plictisit şi aproape necuviincios.

Sternau însă nu se sinchisi deloc, se apropie de el şi-l privi ţintă în ochi.

— Voi fi cât se poate de scurt, senior, cu condiţia ca şi răspunsul dumitale să fie tot atât de scurt şi, mai ales, precis: Unde e locotenentul de Lautreville?

La întrebarea asta nu se aştepta avocatul. Se îngălbeni, şi-i trebui un timp ca să-şi revină în fire. Zise apoi rar şi apăsat:

— Senior Sternau, mi se pare că ai greşit adresa; ce-mi pasă mie de locotenentul dumitale!

— Cel puţin tot atât cât de oricare altă persoană de la castel. Trebuie să ştii că domnul de Lautreville a dispărut şi nu poate fi găsit nicăieri.

— A dispărut? N-ai decât să-l cauţi. N-ar fi de mirare să fi fugit, bănuiam eu de mult că nu-i altceva decât un aventurier.

— Lasă, că sunt aici alţi aventurieri pe care îi ştiu eu foarte bine, răspunse calm doctorul. Cine erau indivizii care au atacat împreună cu dumneata pe locotenent şi l-au dus în căruţa care aştepta la poarta parcului?

Cortejo tresări. Credea că nu-i văzuse nimeni şi acum înţelese că fuseseră spionaţi. Dar îşi dădu seama că nu putea fi aşa, altminteri nu i-ar fi lăsat pe marinari să plece cu prada lor. Atunci, afirmaţia lui Sternau nu era decât o presupunere. Răspunse deci cu o indignare prefăcută:

— Eşti nebun, domnule? Ori ai devenit somnambul ziua-n amiaza mare? Fii bun şi te cară, altminteri nu ştiu zău de ce aş fi în stare...

Sternau zâmbi la ameninţare.

— Ştii ce, senior Cortejo! Să dăm cărţile pe faţă. Mi-ai fost drag de când te-am văzut pentru întâia oară. De aceea te-am observat clipă cu clipă şi m-am convins că meriţi dragostea mea. Acum, când îţi cunosc adevărata valoare, tare mă tem că nu mă voi mai putea stăpâni, şi de atâta drag te voi strânge în braţe până te voi zdrobi! Ţi-am spus ce am avut de spus. Adios senior! Încheie doctorul făcând o plecăciune batjocoritoare şi ieşind din cameră..

Avocatul rămase ca trăsnit.

— Ce-a fost asta? se întrebă el cuprins de mânie. Omul ăsta îşi bate joc de mine... mi-a ghicit planurile... Trebuie neapărat să-l înlătur. De unde ştie el ce s-a petrecut aseară şi că sunt şi eu amestecat în afacere...? Trebuie... trebuie să scap de el... cu orice preţ... chiar dacă m-ar costa o avere! De altfel, nori ameninţători plutesc deasupra capului meu; să-i împrăştiem cât mai e vreme... Contele... să-i dăm şi lui vreo câteva picături de otravă. L-aş omorî, dar vreau mai întâi să văd dacă otrava face într-adevăr pe cineva să-şi piardă minţile. Şi-apoi... nebunia e mai rea decât moartea. Nebunul e pus sub tutelă şi Alfonso va fi stăpân pe toată averea, tot ca şi când ar fi murit contele. Voi învinge!... Trebuie să înving, chiar dacă aş avea pe dracul împotriva mea!

În timp ce ticălosul îşi spunea acestea, Sternau adună pe toţi ai castelului şi le comunică dispariţia locotenentului de Lautreville şi urmele găsite în parc. Nu spuse însă nimic despre bănuiala pe care o avea împotriva notarului.

Acesta se dusese în camera Clarissei şi se sfătuia cu ea ce e de făcut. Hotărâră să nu mai întârzie cu otrava, deoarece primejdia pentru ei sporea din zi în zi.

Pe când Cortejo ieşea de la ea, se întâlni pe coridor cu servitorul contelui, care-i ducea cafeaua. Aşteptă până ce-l

văzu ieşind, alergă în camera lui, luă sticluţa cu otravă şi alergă la conte cu un teanc de hârtii sub braţ. Contele stătea singur la masă. Purta un fel de cozoroc peste ochi, ca să nu-l supere lumina. Starea sănătăţii lui părea să fie cât se poate de bună şi era foarte bine dispus.

— Bună dimineaţa, Cortejo, tocmai voiam să te chem, îl întâmpină bătrânul zâmbindu-i prietenos.

— Oricând la poruncile dumneavoastră, din toate puterile mele şi cu tot devotamentul, răspunse acesta cu glas slugarnic.

— Ştiu, dragul meu. M-ai slujit ani de-a rândul cu credinţă şi nădăjduiesc că va veni vremea să-ţi dovedesc recunoştinţa mea. Am fost poate aspru uneori, dar suferinţele pe care le înduram, trupeşti şi sufleteşti, erau pricina. Şi-acum, când Dumnezeu s-a milostivit şi mi-a redat vederea, vreau să-i văd pe toţi an jurul meu fericiţi. Ai vreo dorinţă, Cortejo? Spune-o şi ţi-o voi împlini pe dată.

— Eu nu cer niciodată nimic pentru mine, domnule conte, răspunse el mândru. Rugămintea pe care o să v-o fac acum e pur comercială. Îmi daţi voie să vă citesc copia contractului cu arendaşul Antonio Firenza?

— Să mi-o citeşti? Stai să încerc, poate că voi putea s-o citesc singur. Doctorul Sternau a plecat la Barcelona şi vreau să-i fac o surpriză la întoarcere spunându-i că pot citi fără să-mi obosesc ochii.

Cortejo îi întinse actele. De ce-i tremura mâna? Cuvintele contelui erau pricina emoţiei care-l stăpânea. Aşadar, doctorul se dusese la Barcelona. Pentru ce? Ştia el că Mariano fusese transportat acolo?

Contele se apropie de fereastră ca să citească actul de arendare şi făcu semn cu mâna notarului să ia loc. Acesta se

aşeză cât mai aproape de măsuţa pe care se afla ceaşca plină încă, în vreme ce bătrânul citea cu glas tare. Pe când glasul lui acoperea orice alt zgomot, Cortejo scoase din buzunar sticluţa cu otravă şi picură trei picături în ceaşcă, apoi se aşeză iar pe scaun.

— Contractul e întocmai cum l-aş fi dorit; acum să-l iscălesc şi trimite-l arendaşului, să-l iscălească şi el, zise contele; după ce sfârşi se apropie de masă, întinse notarului hârtiile şi începu să-şi soarbă cafeaua.

Cortejo îi urmărea mişcările încordat. Nu simţea nici milă, nici îndurare. Un suspin de uşurare ieşi din pieptul lui când îl văzu pe conte deşertând ceaşca până la fund. Întrebă apoi cu supunere dacă mai are vreun ordin de primit.

— Aş mai avea să-ţi fac o rugăminte, dragul meu, răspunse contele. M-am gândit să-l numesc pe doctorul Sternau medicul casei. Fă un concept de angajament prin care să se prevadă, în afară de casă şi masă la castel, o leafă anuală de o mie de duros, pe care doctorul o va primi oricând la cerere. Acum poţi să pleci, Cortejo, şi îţi mulţumesc încă o dată pentru credinţa de care ai dat dovadă întotdeauna faţă de mine.

Cortejo se înclină şi ieşi.

— O mie de duros! mormăi el. Ca să trăiască toată viaţa ca un baron; lasă că-l fac eu să-i treacă pofta de bogăţie... Mă duc după el la Barcelona, în vremea asta otrava îşi va face efectul în lipsa mea şi nimănui nu-i va trece prin minte să mă bănuiască.

Nu trecu nici o jumătate de ceas şi ticălosul se afla pe drumul pe care apucase Sternau. După o altă jumătate de ceas, Alimpo, intendentul castelului, bătea la uşa contelui ca să-l întrebe ceva. Ca slugă veche ce era, îi era îngăduit să

intre neanunţat. Îl auzi pe conte gemând şi tânguindu-se. Speriat, deschise uşa şi rămase înmărmurit. Bătrânul stătea ghemuit într-un fotoliu şi murmura cuvinte neînţelese.

— O, nu-mi faceţi nimic... se ruga el. Eu nu ştiu... nu ştiu cine... cine sunt!

Intendentul nu era un erou, dar dragostea pentru stăpânul său îi dădea curaj. În loc să fugă”, se apropie de el şi strigă deznădăjduit:

Domnule conte, don Marinei, am venit să vă întreb…

— Nu mai întreba... nu... nu mai ştiu... nimic..., se tânguia bătrânul.

— Sfinte Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Stăpâne, sunt eu, Alimpo...

— Alimpo? Alimpo? întrebă contele îngândurat. Se ridică apoi din fotoliu, făcu un pas înainte şi zise cu hotărâre: Alimpo, aşa e, eu sunt Alimpo... Acum ştiu... ştiu... sunt Alimpo!

Privirea lui stinsă căpătă viaţă; el începu să se plimbe prin cameră murmurând, aci cu bucurie, aci îndurerat:

— Da, da, eu sunt Alimpo, acum ştiu cine sunt... Mă cheamă Alimpo.

Bietul intendent îşi pierdu capul. Alergă zăpăcit la contesă şi strigă împreunându-şi mâinile:

— Seniorita... vă rog... nu vă speriaţi... s-a întâmplat ceva îngrozitor... ceva...

— Ce... ce s-a întâmplat? bâigui ea.

— A înnebunit cineva...

— Cine a înnebunit? Hai, spune mai repede...!

— Don... don Manuel... Domnul conte a... a înnebunit!

— Tata?! strigă ea îngrozită. Îşi reveni însă numaidecât şi zise zâmbind: vorbeşti prostii, Alimpo...

— Nu, nu, don Manuel e într-adevăr nebun.

— Şi ce te face să crezi că e nebun? întrebă ea tot zâmbind.

— Când am intrat la dumnealui stătea ghemuit într-un fotoliu şi mârâia ca un câine. Privea cu ochi sticloşi şi se ruga de mine să nu-i fac nimic. A uitat cine e, şi crede că este Alimpo, adică eu.

Roseta îl privi cu neîncredere, totuşi o luă pe prietena ei de braţ şi porni în fugă spre camera contelui, urmată de intendent. Când păşiră pragul, îl găsiră pe bătrân plimbându-se de colo până colo prin odaie, repetând mereu aceleaşi cuvinte. O clipă rămase ca trăsnită, apoi se lăsă moale în braţele prietenei ei. Se dezmetici însă repede şi se repezi la conte.

— Tată, ce-i cu tine, pentru Dumnezeu? Bătrânul se opri din mers, o privi în neştire şi întrebă cu nepăsare?

— Ce-i cu mine? Nu ştiu, dar să nu-mi faci nimic rău...

— Tată, tată, izbucni ea în plâns strângându-l la piept, nu mă mai cunoşti?

— Să te cunosc? Nu cunosc pe nimeni. Eu sunt Alimpo.

— Nu, nu eşti Alimpo, eşti tatăl meu, tatăl meu scump şi drag... Vino-ţi în fire, tată, te rog...

Îi mângâie obrajii, îl dezmierdă, îl sărută pe faţă şi pe păr, dar el rămase nepăsător. În cele din urmă o dădu la o parte strigându-i:

— Lasă-mă, nu mă strânge aşa că acuma ştiu cine sunt. Eu sunt Alimpo, da, sunt Alimpo!

Roseta căzu cu inima frântă pe un divan şi începu să plângă cu amar pe când bătrânul se uita la ea cu ochii lui sticloşi, fără viaţă.

— Nu plânge, că doar nu ţi-am făcut nimic, eu sunt

Alimpo, repetă el.

— Doamne! Ce e de făcut? se tânguia biata fată.

— Doctorul nu e la castel? întrebă Amy îndurerată.

— Doctorul? strigă Roseta sărind în picioare. Cum de nu m-am gândit îndată? El, numai el îl poate salva. Dar e plecat la Barcelona. Alimpo, trimite imediat un om călare să-l aducă îndărăt.

— La Barcelona? Dar unde a tras? întrebă intendentul vrând să se repeadă pe uşă.

— Ah, Doamne, nu ştiu! Trimite doi, trei, zece oameni după el. Să gonească cât pot, să nu cruţe caii... Aici e viaţa unui om în joc! strigă Roseta ca scoasă din minţi.

Contele Alfonso se afla în camera Clarissei, când văzu ieşind câţiva călăreţi pe poartă în goana cailor.

Trebuie să se fi întâmplat ceva neobişnuit, zise el. Încotro or fi alergând aşa? A, au luat-o pe şoseaua care duce la Barcelona.

— Du-te de vezi ce e, îl sfătui maică-sa. În situaţia noastră orice lucru poate fi de mare însemnătate, cu atât mai mult cu cât pare să fie ceva serios la mijloc.

În clipa aceea Alfonso îl văzu pe intendent trecând buzna prin curte. Deschise fereastra şi-l întrebă:

— Cine a trimis ştafetele acelea?

— Eu, domnule conte, răspunse Alimpo.

— Unde?

— Da Barcelona.

— Cu ce însărcinare?

— Mi-a poruncit seniorita Roseta să trimit după domnul doctor.

— Ce nevoie e de doctor?

— Don Manuel s-a îmbolnăvit pe neaşteptate. Mi se pare

că...

— Ei, că...?

— Şi-a pierdut minţile...

— Ei drăcia dracului, zise Alfonso încremenit. Un bun observator ar fi văzut însă că în ochii acestuia sclipi un fulger de mulţumire. Se stăpâni totuşi, şi zise prefăcându-se îndurerat:

— Bine, mă duc îndată să văd ce e.

Cum se îndepărtă intendentul, Clarissa, care auzise tot, îl apucă pe Alfonso de mână şi izbucni în strigăte de bucurie:

— Am câştigat, Alfonso! Suntem stăpâni pe situaţie! Ştii tu cine a provocat nebunia contelui?

— Cine? întrebă el cu mirare.

— Tatăl tău!

— Cu neputinţă! Cum poţi face pe cineva din bun, zdravăn, nebun?

— Şi cu toate acestea, aşa e. Gasparino nu mi-a povestit amănuntele, m-a asigurat însă aseară că astăzi se va întâmpla ceva cu contele.

— Ideea e minunată. Nu s-a făcut nici o crimă şi, totuşi, iată-mă stăpân pe averea contelui! replică bucuros Alfonso, crezându-se sigur pe viitorul său.

Când ajunse la Barcelona, Cortejo se duse de-a dreptul în port la Landola.

— Deşi nu te-aşteptam aşa de curând, ai făcut foarte bine că ai venit, îi zise acesta. Hârtiile îmi sunt toate în regulă şi de-abia aştept să ridic ancora.

— Foarte bine o să faci. Pleacă, şi cât mai curând cu putinţă, îi răspunse îngrijorat notarul.

— De ce? Nu cumva s-a întâmplat ceva neplăcut?

— Nu, venisem numai să-ţi spun că urmele căruţei au fost

văzute şi se bănuieşte cine a fost transportat în ea. Peste un ceas trebuie să sosească la Barcelona cineva care ţi-a luat urma.

— N-are decât să sară în apă şi s-o pornească înot după mine! Ai timp să facem socotelile?

— Da.

— Foarte bine, într-un sfert de ceas suntem gata şi pe urmă ridic ancora.

— Ce-ţi face prizonierul?

— Mulţumesc de întrebare; e bine sănătos, închis în cală. Până acum nu i s-a dat nimic de mâncare şi de băut, şi nu i s-a îngăduit să vorbească:

— Trebuie să moară cu orice preţ! Nu uita învoiala noastră.

— Fii fără grijă. Acum haidem jos în cabină să ne socotim.

— După o jumătate de ceas Cortejo se afla iar pe uscat şi „La Pendola” ridica ancora.

Când doctorul Stern au părăsi Rodriganda, văzu că urmele căruţei duceau la şoseaua care leagă Levida de Barcelona. Aci însă urmele se amestecau cu multele făgaşuri lăsate de căruţele şi carele ce trecuseră pe acolo spre oraş.

Sternau nu prea avea acum după ce să se orienteze, dar, spre norocul lui, văzu lângă şosea un cioban care-şi păştea oile şi care fusese probabil peste noapte acolo. Se apropie de el şi-l întrebă:

— Ia spune, flăcăule, ai fost azi-noapte tot aici?

— Da, senior, răspunse ciobanul.

Doctorul îi arătă o piesă de argint şi-l întrebă mai departe:

— A trecut multă lume pe şosea?

— Nu, numai o căruţă care s-a îndreptat spre Rodriganda.

— Pe la ce ceas?

— Cam cu vreun ceas înainte de miezul nopţii, poate să fi fost şi mai devreme.

— Şi ai văzut-o întorcându-se?

— Da, la vreo două ceasuri după ce-a trecut.

— Cine era în căruţă?

— Păi... au fost mai mulţi inşi.

— Cunoşti pe vreunul din ei?

— Nu.

— Nu cumva ai băgat de seamă ce fel de straie purtau?

— Pare-mi-se că portul le era cam ca al marinarilor.

— Bine, mulţumesc băiatule, na, tine! Încheie doctorul şi-i aruncă moneda de argint.

Dădu pinteni calului şi porni mai departe pe şosea. Multe nu aflase, avea totuşi un punct de plecate. Se oprea la toate cârciumile şi întreba dacă nu văzuse cineva o căruţă cu nişte marinari trecând pe acolo. Ajunse astfel la un han unde se cunoştea după grajd că era loc de popas pentru drumeţii călări şi căruţe. Descăleca şi intră în cârciumă.

Cârciumarul era un bătrânel simpatic şi guraliv, care începu numaidecât să-l descoase.

— Încotro, senior?

— La Barcelona cred, nu ştiu încă bine, răspunse Sternau cu gândul aiurea.

— Aha, ceva treburi în drum, nu-i aşa? Zise bătrânul zâmbind.

— Caut o căruţă care trebuie să fi trecut azi-noapte pe-aici.

— O căruţă? Hm! Poate c-am văzut-o...

— Sunt bătrân, senior, şi nu prea mai sunt bun de treabă, de aceea stau mai toată vremea la fereastră şi casc gura la cine trece pe şosea. Ce fel de căruţă era?

— O căruţă trasă de doi cai şi încărcată cu nişte marinari, ori cam aşa ceva.

— Aşa? Şi cam pe la ce oră crezi c-o fi fost?

— După cât bănuiesc, au trecut în sus pe la zece, şi s-au întors după vreo patru ceasuri.

— Chiar aşa precum zici, senior, încuviinţă bătrânul.

— I-ai văzut dumneata, moşule?

— Când s-au întors nu i-am putut vedea, fiindcă era întuneric, dar când au trecut s-au oprit niţel la cârciumă.

— A! Uite, îţi dau moneda asta de aur dacă-mi spui a cui era căruţa, zise repede Sternau arătându-i o piesă de aur.

Ochii bătrânului luciră de bucurie. Era sărac, şi hanul lui o cârciumă dărăpănată nu-i prea aducea cine ştie ce câştig, aşa că banul de aur i-ar fi prins tare bine.

— Dă-l încoa, senior! zise el zâmbind. Pentru atâta bănet o să afli mai mult decât vrei. Căruţa e a unui hangiu din Barcelona. Pot să jur pe cruce.

— Era şi el cu ceilalţi în căruţă?

— Ce e nebun? Cu Landola nu e bine să intri-n cârd...

— Cine e Landola ăsta?

— Un căpitan de corabie. „La Pendola” îi zice corăbiei.

— Ce amestec are Landola în afacerea noastră?

— Sfântă Fecioară! Păi el stătea pe capră şi făcea pe vizitiul... Pesemne că se ducea la Rodriganda să se întâlnească cu senior Gasparino Cortejo.

— Cum, se cunosc?

— Ba bine că nu! Gura lumii zice precum că fac şi afaceri între ei, afaceri nu tocmai curate... Henrico ăsta e omul dracului... o viaţă de om pentru el e un fleac! Cic-ar fi pe jumătate pirat, eu zic că pe de-a-ntregul. Am auzit că face

negoţ şi cu „abanos”[1].

— Şi Cortejo e tovarăş cu el?

— Chiar aşa, senior. Stai să-ţi spun. Dumneata îl cunoşti pe contele de Rodriganda?

— Aşa, puţin.

— Contele Manuel de Rodriganda a fost multă vreme bolnav de ochi şi la urmă a orbit. Ce era să facă omul? Şi-a lăsat toate afacerile pe seama administratorului său.

— E şi de-nţeles...

— Apoi, contele e tare bogat, şi administratorul, adică senior Cortejo, e un mare pungaş. Ce să-ţi mai spun? Ai înţeles dumneata cum vine treaba...

— Perfect!

— Ca să nu se afle că o parte din averea contelui a trecut la el, Cortejo şi-a pus o sumedenie de bani în negoţul pe mare. S-a întovărăşit cu Landola şi-şi împart câştigul pe din două.

— Eşti sigur de ceea ce spui?

— Aşa zice lumea. Da mi-a ajuns şi mie ceva la ureche aseară, când au băut marinarii lui câteva kile aici în cârciumă, măcar că se fereau de mine.

— N-ai auzit pentru ce se duceau la Rodriganda?

— De auzit n-am auzit, dar la cine era să se ducă Bandola dacă nu la Cortejo?

În clipa aceea un cal plin de spume se opri în fata cârciumii şi un om care zărise calul doctorului priponit descăleca.

— Bine că v-am găsit, senior! zise omul gâfâind. Am fost trimişi mai mulţi odată de la castel ca să dăm de dumneavoastră

[1] Negoţ cu sclavi negri.

— Cine v-a trimis?

— Contesa. Zicea să poftiţi numaidecât, fiindcă domnul conte s-a îmbolnăvit pe neaşteptate.

— Ce are?

— Păi... s-a scrântit la minte.

— Nu se poate!

— Ba e chiar aşa cum vă spusei, senior.

— Bine. Bea un vin şi hai repede înapoi la Rodriganda.

Deodată doctorul îşi schimbă gândul.

— Ştii ce, băiete? zise el argatului. Pleacă numaidecât la Barcelona şi caută să afli când porneşte corabia „La Pendola” din port. Ai înţeles ce vreau să-ti spun?

— Înţeles, senior!

— Bine. Dar fiindcă s-ar putea să fie şi senior Cortejo în oraş fă aşa încât să nu te vadă. O să-ţi dau un bacşiş bun când te vei întoarce.

Cele trei ceasuri de drum până la castel Sternau le făcu într-un singur ceas. O găsi pe Roseta frângându-şi mâinile de disperare, pe când Amy încerca zadarnic s-o consoleze. Când se apropie de bolnav, acesta gemea şi se ruga cu glas plângăreţ:

— Nu-mi faceţi nimic... eu sunt... eu sunt Alimpo...

— Cine zici dumneata că eşti? se răsti doctorul la el privindu-l ţintă.

— Eu sunt... Alimpo, răspunse bătrânul îngândurat.

— Nu-i adevărat! Adu-ţi aminte bine! Eşti... eşti... ei?

— Sunt Alimpo... murmură glasul plângăreţ al contelui.

— Taci, ticălosule! Tu nu eşti Alimpo! Să-mi spui numaidecât cine eşti, auzi! zbieră doctorul şi izbi cu pumnul în tăblia patului.

Fetele îl priveau îngrozite, pe când bolnavul se ghemuia

sub plapumă.

Sternau însă trase jos plapuma de pe el şi răcni iar:

— Hai, ce mai stai? Te-am întrebat cine eşti, răspunde!

Bolnavul se zvârcolea în pat şi se tânguia:

— Nu-mi faceţi nimic... eu. sunt... Alimpo...

Acum doctorul se întoarse spre Roseta şi-i zise:

— Vă rog să mă iertaţi că am procedat astfel, dar n-aveam încotro. Credeam că frica îl va face să-şi vină în fire. Văd însă că e degeaba. Să mi se aducă îndată gheaţă, şervete şi un vas, ca să-i las sânge şi să-l fac să verse.

— E în primejdie de moarte? întrebă Roseta, speriată.

Doctorul însă nu-i răspunse şi o trimise să-i aducă lucrurile cerute.

— Ce-a mâncat astăzi contele? întrebă Sternau.

— Doar o cafea, răspunse Roseta.

— Cine i-a preparat-o?

— Chiar eu cu mâna mea.

— Şi cine i-a adus-o?

— Feciorul.

— Don Manuel a fost otrăvit.

— Doamne! strigă Roseta şi căzu deznădăjduită într-un fotoliu. Cu ce?

— Cu „Pohon Upas”, o otravă groaznică, al cărei efect îl cunosc foarte bine. Ti-am spus, contesă, deşi n-ar fi trebuit. Totuşi, n-am pierdut speranţa că-l pot salva pe conte. Să vină îndată un servitor să-mi ajute să-i las sânge bolnavului.

Când sângele ţâşni negru ca păcura din vena bolnavului, doctorul porunci să prindă cineva câteva muşte şi să le lase peste ligheanul cu sânge. Muştele gustară din sânge, apoi începură să tremure şi muriră toate aproape îndată.

— Nu m-am înşelat, zise medicul, e „Pohon Upas”. După

cantitatea care i-a fost dată contelui se vede bine că ticălosul criminal a avut intenţia nu să-l omoare, ci să-l facă să-şi piardă minţile.

— Şi crezi că e vreo speranţă să scape? întrebă Roseta tremurând.

— Da. Trebuie să găsesc acum antidotul. Efectul pe care-l are otrava dată în doză mică este că omul înnebuneşte şi nu-i rămâne în minte decât persoana pe care a văzut-o în clipa din urmă sau ceea ce făcea în momentul acela. De aceea contele, care l-a văzut chiar atunci pe Alimpo, credea că el e acela şi nu-şi mai aducea aminte de nimeni şi de nimic.

— Şi când vrei să-i dai antidotul? întrebă Roseta îngrijorată.

— În nici un caz astăzi sau mâine. Deocamdată bolnavul are nevoie de multă linişte şi somn. Luarea de sânge l-a slăbit foarte mult. Acum să-l lăsăm să doarmă.

16. Ţiganii

Tocmai spre seară se întorcea şi Gasparino Cortejo de la Barcelona. Începuse să se întunece şi mai avea încă vreun ceas de drum, când îşi opri deodată calul în loc. Văzu pe o întindere mare de la marginea pădurii un sălaş de ţigani. Pe un foc de vreascuri clocotea o căldare pusă pe nişte pirostrii. O bătrână învârtea cu un linguroi în fiertura din căldare.

— Nu cumva o fi Zarba? se întrebă Cortejo în gând. Bine s-ar mai nimeri!

În vremea asta îl zăriră şi ţiganii, şi într-o clipă fu înconjurat de o droaie de puradei.

— Nu vrei să-ţi ghicesc în ghioc, senior? îl întrebă o ţigancă tânără şi voinică.

— Dă-te la o parte, fa! Eu ştiu să ghicesc mai bine ca tine... Zău aşa, boierule! strigă o ţigancă bătrână şi urâtă ca muma-pădurii.

— Dă-mi un gologan, săru-mâna... se milogeau câţiva puradei, atârnându-se de coama calului.

Cortejo zâmbi zărind la câţiva paşi de el un ţigan tânăr şi chipeş care-l privea supărat pe străin,

— Ia ascultă, flăcăule, nu cumva eşti Garbo? Ce te uiţi aşa la mine, nu mă mai cunoşti? îi strigă notarul.

Flăcăul se apropie, privi pe sub borurile largi ale pălăriei şi zise mirat:

— A, senior Cortejo! Zău că nu te-am recunoscut! Nu cumva ai vreo lulea de tutun?

— Am, dar ţi-aş da mai mult decât atât dacă..., răspunse notarul curmându-şi însă deodată vorba.

— Hai, dă-i drumul, senior, ştii că nu mă dau în lături când e vorba de câştigat biştari!... Ai vreo treabă de făcut?

— Se prea poate. Baba Zarba e şi ea cu voi? întrebă Cortejo ocolind răspunsul.

— Da. Uite-o colo, lângă foc.

— Bine. Ţine calul până mă întorc. Notarul descăleca, dădu frâul ţiganului şi se apropie de bătrână.

— Bună ziua, zise el.

Ţiganca îşi văzu de treabă, şi întrebă fără să întoarcă măcar capul:

— Cine e?

— Un prieten de demult.

— Cum îl cheamă?

— Uită-te şi o să ştii. Oare floarea de odinioară a ţiganilor să fie oare acum atât de mândră încât nici nu vrea măcar să-şi vadă foştii admiratori?

Bătrâna se întoarse încet spre notar. E greu de cunoscut după chip vârsta unei ţigănci bătrâne. Nici la aceasta nu se puteau ghici anii, dar se vedea bine că femeia trebuie să fi fost odinioară, de o rară frumuseţe.

— A, Cortejo! zise ea prietenoasă şi veni sprijinindu-se într-un baston spre el. Drept e că era îmbrăcată în zdrenţe, dar mergea mândră şi maiestuoasă ca o regină.

— Spune, tot mai trăieşti, senior? zise ţiganca măsurându-l cu ochii ei sclipitori. Credeam că eşti de mult în fundul iadului.

— Ha-ha-ha! râse el, tot glumeaţă după cum te ştiu! De când eşti pe-aici?!

— Numai de la amiază.

— Aha, de-aceea nu v-am văzut azi-dimineaţă când am trecut. Dar ia spune, Zarba, tot prieteni am rămas, nu-i aşa?

— Da, răspunse ea, privindu-l iscoditor pe sub gene.

— Ori am fost cândva supăraţi?

— Nu-mi aduc aminte de aşa ceva, măcar că ne-ai plătit cam puţin cu afacerea aia din urmă.

— Glumeşti, pesemne, Gasparino plăteşte întotdeauna împărăteşte.

— Ştiu, dar cere în schimb muncă grea şi primejdioasă.

— Ca de pildă astăzi. Care sunt preţurile de acum?

— Tot cele dinainte.

— Pentru... un mort?

— Cinci sute de duros.

— Un dispărut?

— Două sute.

— De furat un copil?

— O sută.

— De deschis un mormânt?

— Cincizeci.

— Aşa e, tot preţurile vechi. Ştii ca de când nu ne-am mai văzut am fost silit să lucrez cu altcineva?

— Ştiu, cu căpitanul Landola. Eşti mai mulţumit de el decât de noi?

— Nu prea. Aşadar, un mort costă cinci sute de duros?

— Da, unul de rând.

— Dar un conte, de pildă?

— Cum adică... nu cumva...? şi Zarba arătă cu mâna în direcţia castelului Rodriganda.

— Hm, tot ce se poate, răspunse Cortejo zâmbind.

— Să moară ori să dispară?

— Nu e încă hotărât. Care ar fi preţul?

— Nu e încă hotărât... râse ţiganca. Dintr-acolo venim.

— Da? Şi ce mai e pe la castel? Nimic nou?

— Ba da, am auzit că bătrânul conte s-a îmbolnăvit pe neaşteptate.

— De ce boală?

— Nu ştiu, aud că-l caută un neamţ, doctorul Sternau.

— Nu prea cred că o să-l tămăduiască...

— Aha, bănuiesc ce e... boala asta nu e lucru curat, ţi-ai vârât coada la mijloc...

— Mai ştii! râse Gasparino. Pe doctorul ăsta o să ai prilejul să-l cunoşti şi tu peste puţin. Ce faci diseară? Poţi să te repezi până la capătul parcului?

— În ce loc să te aştept?

— La poarta care dă în pădure.

— Bine, vin.

Cortejo încalecă şi porni spre castel. Aici domnea o linişte şi o tăcere adâncă. Află de la Clarissa cele întâmplate şi că doctorul Sternau ştie cum se numeşte otrava care-i fusese dată contelui.

— Afurisitul ăsta le ştie pe toate! mormăi Cortejo cu necaz. Dacă într-adevăr cunoaşte ce fel de otravă i s-a dat contelui, ştie atunci cu siguranţă şi care-i antidotul.

— Există un astfel de antidot? întrebă Clarissa.

— Da.

— Am auzit zvonindu-se în castel că atunci când contele îşi va recăpăta minţile îl va recunoaşte pe acela care i-a dat otrava. Nu vrei să fii sincer cu mine, Gasparino, şi să-mi spui...?

— Voi femeile nu trebuie să le ştiţi pe toate! Îi curmă el vorba. Atât pot să-ţi spun doar: contele nu trebuie să-şi recapete minţile.

Cortejo se duse în camera lui şi începu să se plimbe agitat de colo până colo, chibzuind, până când în cele din urmă luă o hotărâre, pe care trebuia s-o ducă la îndeplinire cu orice preţ. Ieşi apoi din castel şi se furişă în parc, căutând de data

asta să nu i se cunoască urmele. O găsi pe Zarba aşteptându-l.

— Ei, ce-i cu contele? întrebă ea.

— Trebuie să moară.

— Cum adică? De boală?

— Nu, de mâna voastră.

— O să te coste multe parale...

— Cât ceri?

— Păi... treaba e grea de tot.

— Ştiu. Mi-am şi făcut planul. Don Manuel trebuie să moară, adică să-şi zdrobească oasele.

— Să-şi zdrobească oasele? întrebă ţiganca neînţelegând. De ce tocmai o moarte atât de cumplită?

— Fiindcă e nebun.

— Am înţeles! E păzit, ca orice nebun, se-nţelege! Scapă de sub pază şi, se aruncă într-o prăpastie de sus, de pe vreo stâncă. Asta vrei să spui, nu-i aşa?

— Chiar aşa, încuviinţă notarul...

— Foarte bine, dar cum putem pătrunde la el, dacă e atât de bine păzit?

— Paznici anume n-are. Fiică-sa sau doctorul sunt mereu în apropierea lui, mai bine zis în camera de-alături. O altă uşă a camerei lui dă în bibliotecă. Cheia e la mine. Eu vă dau drumul înăuntru şi pe urmă e treaba oamenilor tăi să facă cum cred.

— Garbo îi va conduce.

— Bine, îl ştiu destoinic în astfel de lucruri. Aşadar, cât ceri pentru afacerea asta dacă izbuteşte, bineînţeles?

— Trei mii de duros.

— Cum?... Ce-ai spus?... Eşti nebună pesemne!

— Senior, mă cunoşti. Preţuri mari şi treabă bună!

— Hm! Şi când vrei să-t i dau banii?

— După ce voi sfârşi treaba. Vezi că-s cinstită...

— Bine, ne-am înţeles!

— Dar ce-mi ziceai azi, că să-mi bag bine în cap numele doctorului?

— Pentru că şi el trebuie să dispară. Nu imediat, fiindcă două morţi deodată ar da de bănuit.

— Şi ce moarte i-ai hotărât?

— Das că vorbim noi pe urmă, deocamdată să ne vedem scăpaţi de conte.

— Când vrei să ne-apucăm de treabă?

— Mâine. Vino la miezul nopţii tot aici. Iei şi tu parte la tărăşenie?

— Nu. Astea-s treburi de bărbaţi. N-ai destulă încredere în Garbo?

— Ba da.

— Atunci, noapte bună senior.

— Noapte bună!

Cum plecă notarul, o umbră răsări de după un copac şi se apropie de ţigancă.

— Ai auzit tot, Garbo? întrebă ea.

— Da.

— Aşadar, e vorba de contele Manuel. Vrei să-l ucizi?

— Nu, Zarba. Omul ăsta ne-a făcut numai bine, si-i datorăm recunoştinţă.

— Dar trei mii de duros sunt parale nu glumă!

— Ştiu. De aceea am plănuit ceva. Am auzit azi în sat la Loriba că zilele astea a murit acolo brutarul.

— A, am înţeles! zise baba zâmbind.

— Îl dezgropăm pe brutar...

— Îl îmbrăcăm cu hainele contelui...

— ... şi-l aruncăm de pe stâncă jos în prăpastie.

— Cred că o să meargă treaba, Garbo. Dar ce facem cu contele?

— Îl ascundem. Ne poate aduce pe urmă multe parale afacerea asta.

— Să-l ascundem, dar unde?

— În far, la prietenul meu Gabrillon.

— Bine zici. N-are să-i treacă nimănui prin gând să-l caute acolo.

— Zii, te-nvoieşti cu planul meu, Zarba?

— Da. Multe parale o să-i mai stoarcem noi ticălosului ăstuia de avocat de-acum încolo... Acum, haidem!

Când văzură că locotenentul de Lautreville nu apăru nici a doua zi la castel, toţi fură încredinţaţi-că i se întâmplase o nenorocire. Sternau găsi cu cale că e mai bine să nu spună încă nimănui nimic despre bănuielile lui, mai ales că pentru moment toată grija lui era îndreptată spre starea în care se afla bătrânul conte.

Acesta părea să fie grozav de slăbit. Zăcea dus, şi nu se trezea decât atunci când îi aduceau mâncarea. Murmura câteva cuvinte, printre care revenea mereu numele lui Alimpo, apoi cădea iar în toropeala de mai înainte.

Nici Alfonso, nici Cortejo şi nici Clarissa nu călcau în camera bolnavului. Stăteau mereu împreună şi ţineau sfat între ei. Alfonso zicea că se va adresa tribunalului ca să-l pună în stăpânirea averii, dar Cortejo îl sfătui să mai aştepte o zi.

La vreo trei sferturi de ceas de drum de Rodriganda se afla satul Loriba. Groparul, care locuia în sat, acoperise groapa brutarului numai pe jumătate, cu gând să vină peste vreo două zile să arunce şi restul de pământ peste mort.

Era o noapte fără lună, dar la lumina stelelor se putea vedea destul. Câţiva inşi se apropiau tiptil de cimitir. Vreo doi din ei rămaseră de pază la poartă, pe când alţi cinci săriră gardul şi intrară în cimitir.

— Ştii bine că ăsta e mormântul? întrebă unul din ei oprindu-se la groapa pe jumătate astupată.

— Da, am cercetat şi am aflat că în afară de brutar n-a murit nimeni de vreo lună în sat.

Dădură pământul la o parte, scoaseră coşciugul afară şi aprinseră un felinar. Luminară faţa mortului, şi unul din ţigani, căci ei erau, zise râzând:

— Hm, moşule, vrem să te ducem niţel la plimbare.

Ceilalţi râseră pe înfundate. Puseră coşciugul gol înapoi în groapă, o astupară la loc, apoi plecară luând cu ei cadavrul. Trei dintre ţigani porniră cu mortul în spate spre Rodriganda şi-l ascunseră în pădure.

La ora hotărâtă aşteptau să sosească Cortejo la poarta parcului. Acesta veni la miezul nopţii şi se apropie de stejarul cel bătrân, unde se întâlnise în ajun cu Zarba.

Zărindu-l, ţiganii îl înconjurară.

— Garbo? întrebă Cortejo.

— Aici sunt, boierule!

— Sunteţi toţi ori mai aşteptaţi pe cineva?

— Nu.

— Atunci să mergem!

O luară prin parc, păşind astfel ca picioarele lor să nu lase urme, şi intrară tot pe uşa din dos, pe unde îi dusese pe marinari. Trecură prin mai multe încăperi pustii, până la o cameră mare, unde se ţineau cărţile şi hrisoavele castelului.

Avocatul se apropie de o uşă şi puse ochiul la o crăpătură.

— Ia te uită şi tu, îi zise el în şoaptă ţiganului. Cutezi să

faci cum ne-am vorbit?

— Da, răspunse Garbo, după ce aruncă o privire prin crăpătură.

— Bagă de seamă să nu trezeşti fetele.

— N-avea mata grijă, ştiu eu ce am de făcut.

— Atunci luaţi-l binişor, să nu vă simtă. Bătrânul zăcea dus, nemişcat ca un mort. Pe un divan, Roseta şi Amy dormeau adânc, obosite de emoţiile prin care trecuseră în ziua aceea. Nu-l auziră pe ţigan strecurându-se în cameră şi stingând lampa. Cortejo rămăsese de pază în bibliotecă. Auzi un fâsâit uşor pe care-l făcu pânza cearşafului, şi după o clipă ţiganii se întoarseră cu povara lor.

— Încuie uşa după noi, senior, şopti Garbo. Porniră pe acelaşi drum pe care veniseră.

Contele nu făcea nici o mişcare.

— E mort? întrebă notarul.

— Aşa cred. Ca să-l ţin liniştit a trebuit să-l strângeam prea tare. Parc-aşa era vorba nu?

— Ba da, zise avocatul înfiorându-se fără să vrea. Ştiţi unde să-l duceţi?

— O să-l ducem, n-avea grijă. Te-aş putea ruga să ne dai acum ce ni se cuvine?

— Cum să nu! Aţi făcut treabă bună; poftim banii. Când voi mai avea nevoie de tine, îi spun eu Zarbei. Umblaţi sănătoşi!

— Noapte bună, senior.

Ţiganii se îndepărtară cu trupul contelui şi o luară spre locul unde le era sălaşul.

— Aţi izbutit? îi întrebă Zarba, când îi văzu venind.

— Da, contele e leşinat.

— Na, ţine hainele brutarului. Îmbracă-l cu ele, pe urmă

urcă-l în căruţă, Garbo, şi pleacă numaidecât cu el. Dar să ştii, băiete, nu trebuie să se atingă nimeni nici de-un fir de păr din capul lui... m-ai înţeles? Acum îmbrăcaţi cadavrul cu rufele contelui şi duceţi-l unde a fost vorba.

În vremea asta avocatul se întorsese la castel; avusese grijă să ia cu el o mătură şi acoperise urmele paşilor, ca să nu se cunoască nimic. Nu se culcă însă, aşteptându-se din moment în moment s-audă ţipetele Rosetei.

Dar nu se întâmplă nimic până la ziuă. Fetele erau prea obosite şi nu se treziră defel până dimineaţa. Sternau se deşteptă şi el de-abia după răsăritul soarelui. Se îmbrăcă şi porni spre camera contelui. Auzi în clipa aceea un ţipăt groaznic. Văzându-le pe Roseta şi pe Amy lângă patul bolnavului privind cu ochii rătăciţi nu ştiu ce să creadă mai întâi.

— Unde e contele? întrebă el mirat.

— Doamne Dumnezeule! Unde e tata? strigă Roseta deznădăjduită.

— N-aţi vegheat?

— Vai, nu! Ne-a furat somnul şi am adormit... se tânguia ea.

— Şi eu tot aşa... mărturisi Amy cu ruşine.

— Nu poate fi departe, e prea slab ca să poată umbla, zise doctorul încercând să le liniştească.

— Nu cumva o fi în anticameră? întrebă Roseta plină de speranţă.

— Am trecut eu pe acolo, dar nu l-am văzut.

— Atunci trebuie să fie în bibliotecă.

Îl căutară şi aici, dar în zadar, nu-l găsiră nicăieri.

— Nu înţeleg cum a putut să se dea jos din pat în starea de slăbiciune în care se afla, zise doctorul clătinând capul a

mirare. Şi-apoi, ferestrele sunt bine închise, aşa că e exclus să fi sărit pe fereastră. Să fie în vreo altă cameră?

Tot castelul fu pus în picioare. Nici unul dintre servitori nu îl văzuse pe conte ieşind şi toate căutările fură zadarnice, nu i se putea da de urmă. Numai trei inşi din toţi care locuiau la castel rămăseseră nepăsători faţă de agitaţia care domnea. Aceştia erau notarul, Clarissa şi Alfonso. Ştiau ei că nu va trece mult şi vor veni să le ceară ajutor.

Într-adevăr, peste puţin timp Roseta intra tremurând toată în biroul fratelui ei, unde îl găsi stând de vorbă cu notarul.

— Dar bine, Alfonso, tata nu poate fi găsit nicăieri şi ţie nici nu-ţi pasă? strigă ea indignată.

Tânărul ridică din umeri şi răspunse cu glas tăios:

— Ce vrei să fac? Mi-aţi interzis cu forţa să mă amestec în treburile voastre, ca şi când aş fi un străin.

— Ai luat-o tu aşa, dar nu ţi-a interzis nimeni nimic.

— Să nu mai vorbim degeaba. Aţi făcut ce-aţi vrut, acum trageţi consecinţele. Dacă s-a întâmplat vreo nenorocire tatei numai voi sunteţi de vină; eu îmi spăl mâinile ca Pilat din Pont.

— Tata trebuie să fie pe undeva... nu se poate să fi pierit aşa, ca intrat în pământ!

— Nu e în castel? Atunci căutaţi-l pe-afară. Senior Cortejo, ca administrator al bietului meu tată, la dumneata mi-e nădejdea; ia situaţia sub control şi fă cercetările necesare ca să poată fi găsit.

Avocatul se sculă cu demnitate de pe scaun şi întrebând-o pe Roseta zise:

— Cum era îmbrăcat contele, stimată contesă?

— Numai în cămaşă de noapte, era prea slab, sărmanul, ca să se poată scula din pat fără ajutor, dar să se mai şi

îmbrace!

— Asta poate fi părerea doctorului Sternau, eu însă ştiu că un bolnav de minte, oricât de slăbit ar fi trupeşte, e în stare, într-un moment de exaltare, să facă lucruri care cer puteri cu adevărat uriaşe. Voi pune să fie căutat pretutindeni domnul conte, şi ca să stimulez oamenii, le voi făgădui o recompensă bănească.

— Da, da, da, aşa să faci, senior Cortejo, zise Roseta ieşind în grabă din cameră.

— Ei, aşa-i c-am avut dreptate? întrebă notarul după ce o văzu plecată. Ca administrator al averii contelui iau eu lucrurile în mână şi as vrea să văd cine ar cuteza să se amestece în treburile mele!

Sternau nu admitea cu nici un preţ ca bătrânul conte, slăbit cum era în Urma luării de sânge, să se fi putut scula singur din pat, dar încă să plece din castel! Era aproape sigur că aci era vorba de o răpire. Ieşi din castel şi începu să caute cu băgare de seamă urme. Nu găsi însă nimic şi se întoarse direct la Roseta, care era într-o stare de adâncă disperare.

În acest timp, Cortejo trimisese ştafete în sat ca să se adune oamenii şi să pornească în căutarea contelui, făgăduind aceluia care îl va găsi o răsplată bănească de cinci sute de duros. Totuşi, nici măsura aceasta nu dădu vreun rezultat. Contele pierise fără urmă.

Zi şi noapte trecură în căutări zadarnice. Sute de inşi căutau cu înfrigurare în speranţa câştigului. De dimineaţă, pe când cei din castel se aflau adunaţi în salon, un servitor veni să spună că un ţigan vrea să arate ceva boierilor de la castel, îl chemară îndată înăuntru, bănuind că e vorba de contele dispărut.

Ţiganul păşi pragul. Era Garbo. Îmbrăcat în zdrenţe, îşi

răsucea încurcat pălăria în mână, ca şi când n-ar fi ştiut cum să înceapă.

— Cine eşti? îl întrebă Cortejo.

— Un biet ţigan, boierule... Am venit să vă spun că...

— Hai, spune mai repede!

Ţiganul îşi juca de minune rolul. Chipul lui părea al unui om simplu şi cinstit, care nu ştie cum să se poarte într-o societate atât de aleasă. Tuşi, apoi începu:

— Eu, boieri dumneavoastră, sunt un biet ţigan care-mi câştig codrul de pâine tămăduind oamenii şi vitele gospodarilor cu buruieni, de aceea colind pădurile ca s-adun buruieni de leac. Aşa şi azi-dimineaţă. Ajunsei la o stâncă şi văzui la marginea ei agăţată de un mărăcine o bucăţică de pânză subţire cum nu mai văzusem până atunci. Pe ea se afla o coroană, şi dedesubtul coroanei un R şi un S...

— Sfinte Dumnezeule, blazonul familiei noastre! strigă Roseta îngrozită.

— Şi ce-ai făcut cu bucata de pânză? întrebă ea gâfâind de emoţie.

— Am desprins-o de pe mărăcini. Auzind însă că se caută un boier mare care a pierit fără urmă, am coborât jos în prăpastia aceea grozavă şi am găsit acolo... am găsit...

Ţiganul se cutremură cât putu, ca şi când s-ar fi înfiorat de groază, şi bolborosi ceva neînţeles.

— Mai departe, omule, spune mai departe! strigă Roseta tremurând toată.

— Un om cu oasele zdrobite... mort!

— Doamne, Doamne! Tata, tata! Tatăl meu drag...! izbucni Roseta frângându-şi mâinile.

Sternau se apropie de ea, îi puse mâna pe braţ, şi-i spuse cu blândeţe:

— Dona Roseta, nu dispera aşa... Poate să fie altcineva... sau poate omul nu e încă mort...

— Ba e mort de-a binelea, fiindcă nici nu i se mai cunoaşte faţa, e tot un morman de carne şi oase, răspunse ţiganul cu obidă.

— Unde e bucata de pânză? întrebă Alfonso.

— Uite-o.

Ţiganul scoase din buzunar petecul şi i-l întinse.

— Aşa e, blazonul nostru! zise Alfonso şi trecu bucata de pânză Rosetei.

— E mort! Nu mai e nici o speranţă! strigă Roseta şi căzu zdrobită într-un fotoliu.

— Eşti sigură că petecul e din cămaşa contelui? o întrebă Sternau.

— Da, i-am dat-o chiar eu cu mâna mea înainte de a-i lua dumneata sânge, răspunse ea cu glas stins. Apoi întorcându-se spre ţigan: Şi unde e acum trupul?

— Jos, în fundul prăpăstiei de-i zice Bateria.

În spaniolă cuvântul Bateria înseamnă o ruină sau sfărâmătură de stâncă, aşa că toţi cei de faţă înţeleseră că nu mai e nici o nădejde. Cine cade între bolovanii aceia nu mai poate avea scăpare, e făcut praf.

— O, Doamne, Doamne! se tânguia sărmana Roseta, eu, numai eu sunt ucigaşa lui!... Dormeam ca un om fără grijă pe când el îşi dădea sufletul! Tată! Sărmanul meu tată!

În hohote de plâns ieşi din salon urmată de Amy Dryden, care nu găsea cuvinte de mângâiere la durerea ei cumplită.

— Se poate ajunge până la cadavru fără primejdie de moarte? îl întrebă avocatul pe ţigan.

— Da, pentru cine cunoaşte locurile.

— Tu le cunoşti, vrei să ne duci acolo?

— Vă duc, boierule, dar eu sunt un biet ţigan calic si...

— Bine, ţi se vor da cinci sute de duros, dacă mortul e într-adevăr acela pe care-l căutăm. Don Alfonso, trebuie să mergi şi dumneata ca să recunoşti cadavrul şi să vezi dacă e într-adevăr al contelui Manuel.

Alfonso aprobă din cap. Lui Sternau nu i se spuse să-i însoţească şi doctorul nu se miră, căci se aştepta la aceasta, deşi era de la sine înţeles că trebuie să fie şi el de fată.

Vestea că se găsise cadavrul contelui se răspândi ca fulgerul. Toţi servitorii contelui vroiau să meargă şi ei, de asemenea o mulţime de oameni din sat.

Sternau plecă singur, însoţit numai de bătrânul intendent Alimpo.

Prăpastia se afla la vreo jumătate de ceas de castel. Jos curgea un pârâu cu apă rece ca gheaţa şi cu prea puţină vegetaţie pe mal, deoarece razele soarelui nu puteau pătrunde până în strâmta şi fioroasa văgăună. Deşi coborâşul era cât se poate de primejdios, Alimpo spuse doctorului că în tinereţe coborâse adesea în fundul prăpastiei, pe o potecă neştiută de nimeni.

Avocatul trimisese un om la Manresa să cheme pe doctorul Gelli şi pe alcade[1], dând astfel anchetei o aparenţă de oficialitate. Servitorii luaseră şi ei o targa, ca să poată aduce trupul, dacă se va dovedi că mortul e într-adevăr don Manuel.

Alimpo era greoi la mers, aşa că Sternau ajunse la prăpastie în urma celorlalţi. Dar, deoarece poteca pe care o ştia intendentul era mai uşoară, la coborâre, decât aceea pe care pornise avocatul cu însoţitorii săi, ajunse în acelaşi timp cu ei în fundul prăpastiei.

---

[1] Primar.

Priveliştea pe care o avu în fată îl înfiora. Pe malul pârâului zăcea cadavrul zdrobit al unui om. În cădere, trupul se izbise de colţurile de stâncă şi de bolovani, astfel încât nu mai era decât un morman de carne şi oase imposibil de recunoscut.

Bietul Alimpo îşi acoperi faţa cu mâinile şi izbucni în lacrimi.

— Sărmanul domnul conte! Ce moarte cumplită! N-am să uit în viaţa mea ce-au văzut ochii mei bătrâni... se tânguia el.

Ceilalţi servitori, până şi ţăranii, lăcrimau. Avocatul privea în tăcere, pe când Alfonso înainta spre cadavru şi vru să îngenuncheze. Se dădu însă îndărăt îngrozit.

Sternau îl privi sever, se apropie de grămada aceea diformă de carne şi se aplecă să se uite.

— Stai! strigă Cortejo. Interzic orice cercetare până la sosirea autorităţilor.

Germanul îl măsură din ochi cu dispreţ şi-i răspunse cu răceală:

— Nu ştiu cu ce drept îndrăzneşti să porunceşti; ştiu că doctorul Gelli e medic legist şi se cuvine să examineze el întâi cadavrul, de aceea nici nu mă gândeam s-o fac. Vroiam doar să-l văd mai de aproape.

— Ca administrator şi împuternicit al răposatului conte nu am numai dreptul, ci şi datoria să iau măsuri ca ancheta să se facă în mod legal, zise cu mândrie avocatul. Eu am constatat că don Manuel e nebun şi am stăruit să fie supravegheat cu stricteţe. Dumneata însă mi te-ai împotrivit şi l-aţi lăsat să fugă. Eşti singurul vinovat de moartea contelui şi nu cred că ţi se va îngădui şi de-aci încolo să lucrezi după cum te taie capul şi să faci pe stăpânul în castel, pricinuind numai nenorociri.

Sternau înălţă din umeri cu dispreţ şi nu găsi de cuviinţă să-i răspundă.

Trecu o bună bucată de vreme până să sosească medicul din Manresa. În timpul acesta, cei de faţă se uitau cu mirare la cele ce făcea Sternau. Acesta se plimba de colo până colo pe malul pârâu-lui şi examina foarte atent bolovanii şi colturile de stâncă. Ba o dată se caţără pe peretele neted de piatră, cu riscul de a-şi frânge gâtul, şi studie locul de unde se presupunea că s-ar fi rostogolit trupul.

Avocatul îl privea zâmbind ironic, deşi nu mai putea de ciudă şi necaz, în sfârşit sosi şi Gelli.

— Bine c-ai venit doctore, te aşteptam cu mare durere în suflet, îl întâmpină Cortejo. Ai aflat ce s-a-ntâmplat?

— Da, mi-a spus argatul pe care l-ai trimis după mine. Sărmanul conte! Ce moarte îngrozitoare! A, dar cine e omul de colo care se caţără ca o pisică pe stâncă? întrebă doctorul arătând spre Sternau care căuta printre bolovani.

— E celebrul dumitale coleg. Caută, se vede, ouă de raţă sau cuiburi de păsărele, răspunse Cortejo în batjocură.

Acum îl zări şi Sternau pe Gelli. Începu să coboare povârnişul cu atâta repeziciune, încât privitorilor le venea ameţeală.

— Ăsta e maimuţă, nu om, spuse Gelli râzând.

— Sper că nu-i vei îngădui să se amestece, zise Cortejo.

— Nici prin gând să nu-i treacă. Eu sunt medic legist şi-mi cunosc obligaţiile. Putem începe?

— Da.

Vorbiseră cu glas scăzut, aşa că nu-i auzise nimeni.

Alcadele făcu un semn şi se apropie împreună cu Gelli şi Cortejo de cadavru.

— Trebuie să constataţi mai întâi dacă omul mai e în

viaţă, zise avocatul medicului.

— În viaţă?! Nu vezi că e zdrobit tot?

— Ia notă, domnule alcade, porunci avocatul. Acum trebuie să se stabilească ce-a provocat moartea.

— Căderea în prăpastie, adăugă doctorul.

— Ia notă, domnule alcade. Principalul însă e să se recunoască identitatea cadavrului. E îmbrăcat cu cămaşa de noapte a contelui Manuel de Rodriganda şi cu picioarele goale, aşa cum zăcea contele în pat. Contele a fost cuprins de un acces de nebunie şi a alergat să se arunce în prăpastie confirmă cele spuse de mine, doctore?

— Da.

Cortejo se întoarse apoi spre intendent:

— Senior Alimpo, dumneata ştii cu ce era îmbrăcat contele azi noapte?

— Da, răspunse el tremurând.

— Asta e?

Bătrânul se aplecă şi se uită la cămaşa zdrenţuită de pe cadavru.

Cortejo arătă o gaură în cămaşă şi zise:

— Ţiganul acesta a găsit la marginea prăpastiei agăţat de un mărăcine un petec din cămaşă. Nu mai încape îndoială că e bucata care lipseşte, căci era pe ea blazonul contelui. Identitatea e deci bine stabilită. Persoanele de faţă care l-au cunoscut pe conte să se apropie şi să spună dacă cred că se află într-adevăr în faţa cadavrului contelui.

Toţi se apropiară înfioraţi şi recunoscură cadavrul. Ba Alimpo făcu şi o observaţie, care nu era lipsită de temei:

— Domnilor, strigă el, uitaţi-vă la mână: pe degetul inelar se află verigheta domnului conte, pe care n-a scos-o niciodată din deget.

— Aşa şi era.

Ţiganii avuseseră prevederea să scoată inelul din degetul contelui şi-l puseseră într-al brutarului.

— După cum se vede, nu mai încape îndoială, cadavrul e al contelui, încheie Cortejo. Domnule alcade, ia notă.

Alcadele, care în Spania are atribuţiile unui judecător sau primar, scrise cele dictate de notar, adăugând câteva observaţii, şi iscăliră actul.

— Acum aşezaţi-l pe targa, porunci Cortejo. Să ducem cadavrul la castel.

Sternau care privise scena de la oarecare depărtare, se apropie şi zise cu hotărâre:

— Staţi! Mă opun la ridicarea cadavrului. Locul lui nu e în castelul Rodriganda.

— Ce faci? Nu cumva crezi dumneata să te poţi amesteca ş-aci? Din ce motive, şi, mai ales, în ce calitate?

— În calitate de medic al contelui.

— Ai fost, acum nu mai eşti!

— Fie! Mă opun însă în calitatea de om, şi cred că ajunge. Într-un caz atât de serios, reprezentanţii autorităţilor au datoria să asculte pe oricine ar avea de făcut vreo observaţie importantă.

— Foarte bine, senior, dar observaţia dumitale nu mi se pare deloc importantă, ci ridicolă. Cum adică nu e locul acestui cadavru în castelul contelui de Rodriganda?

Privirile tuturor erau aţintite asupra lui Sternau. Notarul vorbise cu glas semeţ şi ironic, pe când doctorul Gelli zâmbea batjocoritor. Chiar şi tânărul conte clătina necăjit capul. Ceilalţi însă, toţi, aşteptau cu încordare explicaţia doctorului străin.

— Nenorocitul acesta nu e contele Manuel, ci altcineva,

zise el răspicat.

Pe când oamenii scoaseră o exclamaţie de mirare, potrivnicii lui Sternau izbucniră în hohote de râs:

— Ha-ha-ha! cadavrul nu-i al contelui Manuel! repetă notarul amuzat. Mi se pare că domnul acesta suferă de aceeaşi boală care l-a dus pe bietul conte la groapă... Luaţi trupul şi plecaţi! porunci el apoi oamenilor.

— Staţi! strigă germanul. Nu ridicaţi trupul până când nu vă explic motivele presupunerilor mele, care trebuie notate în anchetă. Pe urmă, faceţi ce vreţi.

— N-avem trebuinţă de motivele dumitale! La drum!

— Iartă-mă, domnule Cortejo, dar eu reprezint aci parchetul şi trebuie să iau în seamă depoziţia domnului Sternau, zise alcadele. Da drept vorbind, cadavrul nu se poate mişca din loc până ce nu e de faţă şi *corregidorul*[1]. Totuşi, în cazul de faţă se poate face o excepţie, nefiind vorba de o crimă ci de o nenorocire şi identitatea cadavrului fiind pe deplin stabilită. Trebuie însă să-l ascult pe domnul Sternau. Mă rog, vorbeşte, domnule doctor.

Acesta dădu din cap afirmativ şi începu:

— Vă întreb, senior alcade, de când a dispărut don Manuel de la castel?

— De ieri dimineaţă.

— Cât poate să fie de când a murit?

— Cel mult o zi.

— Foarte bine. Uitaţi-vă acum la cadavru. E intrat în putrefacţie, ceea ce înseamnă că omul acesta e mort de cel puţin patru zile. Nu e nevoie să fii medic ca să vezi că moartea a survenit nu acum douăzeci şi patru de ore, ci cu mult înainte. Ş-apoi, în frigul şi umezeala care domneşte aci,

[1] Procurorul.

ca un cadavru să fi ajuns în starea aceasta trebuia să fi trecut pe puţin două săptămâni. Mă adresez acum la judecata acestor oameni de ispravă şi le spun: nu vă lăsaţi amăgiţi de o înşelătorie criminală şi...

— Să taci! se răsti notarul. Te rog alcade să opreşti pe acest individ să mai urmeze.

Dar alcadele răspunse:

— Senior Cortejo, ştiu eu mai bine ce am de făcut. Continuă, domnule doctor.

— Am spus, urmă Sternau, că mă adresez judecăţii voastre. Tăiaţi o oaie sau o capră şi lăsaţi-o câtva timp aici. În cât timp va ajunge în starea acestui cadavru?

— Ai dreptate, în cel puţin două săptămâni, răspunse alcadele.

— Ia auziţi! Să compari un om cu o capră...! râse Gelli.

Sternau se întoarse spre medic şi-i zise fără să se tulbure:

— M-am servit de acest exemplu ca să mă pot face înţeles de toată lumea. Văd că ei s-au lămurit pe deplin, pe când dumitale, care eşti medic, nu-ţi intră deloc în cap. Destul de trist...

— Îndrăzneşti să-ti baţi ioc de mine? zbieră Gelli..

— Situaţia e prea gravă ca să-mi ardă de astfel de lucruri. Îţi atrag însă atenţia, domnule doctor, să-ţi dai şi dumneata osteneala să nu iei împrejurarea de faţă ca o glumă. Primul motiv al presupunerilor mele l-am spus, acum vine al doilea. Măsuraţi, vă rog, piciorul drept al cadavrului, care a rămas întreg. Am văzut piciorul gol al contelui. Era mult mai mic. Pe urmă, talpa şi călcâiul acestuia e groasă şi bătătorită ca la un om muncitor nu ca la un conte care n-a umblat în viaţa lui desculţ şi-şi îngrijeşte trupul.

Oamenii se apropiară iar şi văzură că germanul avea

dreptate.

— Şi cămaşa contelui? întrebă îngrijorat Cortejo.

— I-a fost pusă.

— Dar inelul?

— Şi inelul.

— Aşadar dumneata crezi că a fost o crimă la mijloc?

— Sunt sigur. Deşi căderea a fost groaznică, trupul nu se putea zdrobi într-atât încât să nu se mai cunoască nimic din el. Susţin că omul a fost azvârlit în prăpastie, apoi a venit cineva aici şi i-a sfărâmat complet capul cu un bolovan.

— Zău! Ce idee nebunească! zise Alfonso, care tăcuse până atunci.

— Dacă vă spuneam eu că nu e în toate minţile! strigă notarul.

Ţiganul se îngălbenise, dar văzu că nu toţi din cei de faţă erau convinşi de cele spuse de german.

Acesta urmă:

— Vă voi da îndată dovada celor susţinute de mine.

Se îndepărtă puţin, luă de jos o piatră şi o întinse alcadelui.

— Ce vezi dumneata pe piatra aceasta?

— Sânge.

— Nu, nu e sânge. Arată-i-o seniorului Gelli, o să-ţi spună el ce e.

Doctorul n-avu încotro, se uită la piatră şi răspunse:

— Nu e sânge. E creier. Mortul o fi căzut în cap.

— Nu, zise Sternau. Voi dovedi acum contrariul. Urmaţi-mă, domnilor!

Merse până la locul de unde ridicase piatra, trecu însă pe partea opusă şi arătă o adâncitură în pământ care se potrivea întocmai cu piatra.

— Vedeţi, domnilor, aci a fost bolovanul înţepenit în pământ şi a fost scos cu forţa. Cu acest pietroi a fost sfărâmat capul mortului — se văd şi acum bucăţi de creier pe el —, apoi a fost aruncat încolo. Acela care a făcut treaba asta a fost cât se poate de neprevăzător.

— Într-adevăr, e chiar aşa cum spui! strigă alcadele.

— Cu neputinţă! E numai o presupunere! exclamă Alfonso, neînţelegând nimic.

— Acum să mergem sus, domnilor, o să vă mai arăt ceva, zise Sternau. O luă înainte, ceilalţi îl urmară în neştire. Sus, la marginea prăpastiei, germanul se opri: Uitaţi-vă aci domnilor. Acesta e locul de unde a fost aruncat mortul. Iarba e călcată. Are exact forma unui corp omenesc care a fost întins pe iarbă, iar împrejur urme de paşi de om. Aceasta s-a întâmplat chiar azi-noapte, după cum arată urmele.

— Ce spirit de observaţie! se minună alcadele.

— Afurisit individ! mormăi Cortejo.

Ţiganul însă se îngălbenise şi mai tare. Sternau, care-i privea cu atenţie pe toţi, băgă de seamă. Zise iar alcadelui:

— Vom vedea acum dacă şi dumneata ai puţin spirit de observaţie, senior. Poţi ghici dumneata de la cine am putea afla noi ce s-a petrecut aici azi-noapte?

Alcadele se gândi puţin, apoi dădu din cap negativ.

— Atunci o să-ţi spun tot eu.

Se apropie de ţigan, îi puse mâna pe umăr şi zise: de la flăcăul ăsta! El a găsit cadavrul, deci numai el e în măsură să ne spună. Ia vino încoace, băiete!

Cu aceste cuvinte, germanul îl apucă pe ţigan de braţ si-l trase la locul unde se vedeau desluşit urmele de picioare.

— Uitaţi-vă la sandalele lui: sunt încă pline de noroi.

— Adevărat! exclamă alcadele.

— Şi piciorul se potriveşte exact cu urma, adăugă germanul, silindu-l pe ţigan să pună piciorul pe urma întipărită în pământ.

— Şi asta-i adevărat! încuviinţă iar alcadele. Hai, ţigane, mărturiseşte!

— Ce să mărturisesc, boierule? Umblam cu doi tovarăşi după buruieni şi am ajuns până aici, la marginea prăpastiei. M-am întins niţel jos, în iarbă, să mă hodinesc, iar ei s-au dus mai departe. Urma trupului e a mea.

— Eşti isteţ, flăcăule! Şi petecul cămăşii l-ai găsit agăţat de un mărăcine, nu-i aşa?

— Da, răspunse Garbo încurcat.

— Arată-ne şi nouă mărăcinele.

— Să vi-l arăt?

Căută câtva timp, apoi zise:

— Nu mai ştiu care era.

— Îmi închipuiam eu! Află, băiete, că în cădere cămaşa se putea sfâşia sau se putea rupe un petec, dar în formă neregulată; bucata pe care ai adus-o tu însă era ruptă cât se poate de regulat, şi pe fir. Nu-i nevoie de cine ştie ce deşteptăciune ca să cunoşti că ai rupt-o tu şi nu mărăcinele.

— Bine zici! zise alcadele, din ce în ce mai uimit.

— Vă rog deci să treceţi în anchetă depoziţiile mele şi să luaţi măsuri ca urmele arătate de mine să rămână în aceeaşi stare, iar cadavrul să nu fie mişcat din loc până când va veni procurorul la fata locului. Afirm şi susţin că mortul nu e contele Manuel de Rodriganda, şi că la mijloc e o substituire de persoane făcută cu scop criminal.

— Bine, răspunse alcadele, aşa se va face.

— Voi pune oameni să păzească urmele şi cadavrul.

— Ne-am înţeles, întări alcadele.

— Ţiganul acesta să fie arestat.

— Dacă doreşti, îl vom aresta.

Acum se apropie de alcade şi contele Alfonso care aflase de la Cortejo că ţiganul era în slujba lor şi se temea ca să nu divulge în închisoare pentru cine lucrase zicând:

— Asta n-o îngădui eu! Vrei să te iei după vorbele unui străin, alcade? Ştii dumneata cine porunceşte aici după moartea tatălui meu? Eu, fiul contelui de Rodriganda!

Sternau ridică din umeri şi zise cu o linişte exasperantă:

— Dovedeşte mai întâi că eşti într-adevăr fiul contelui de Rodriganda. Adevăratul conte Alfonso de Rodriganda e pe mare cu Landola, căpitanul corăbiei „La Pendola”. A fost răpit cu forţa.

Ceea ce spunea el erau numai bănuieli, dar cuvintele lui avură efectul unui trăsnet. Cortejo se clătină pe picioare gata să cadă, dar Alfonso se repezi la Sternau şi strigă scos din fire:

— Nemernicule! Te sugrum acum pe loc!

Germanul se îndreptă din şale, îl apucă pe conte în braţe, se apropie cu el de marginea prăpastiei şi îl ţinu deasupra ei în gol.

— Să mă sugrumi tu pe mine, stârpitură! râse el. Vrei să te arunc colo, jos, lângă paiaţa înşelătoriei voastre? Dar nu, nu e nici un merit să învingi şi să ucizi un ticălos de teapa ta! Te las mai bine să te înăbuşi în mocirla nenorocirii tale! Du-te unde ţi-e locul, vierme! Cu aceste cuvinte, îl aruncă pe Alfonso cât colo, apoi se întoarse spre alcade şi-i zise cu răceală: Nădăjduiesc că veţi şti să vă faceţi datoria, senior. Contrariul ar putea avea urmări neplăcute pentru dumneavoastră. Şi acum, domnule intendent, să mergem!

Plecă însoţit de Alimpo, fără a fi oprit de cineva.

Alfonso se ridică de jos. Spumega de furie, dar nu cuteza să se ia la harţă cu Sternau, care îl putea strivi ca pe o muscă. Se simţea umilit în faţa acestor oameni care trebuiau să-l considere de-acum înainte ca pe domnul şi stăpânul lor. Înainta spre alcade şi-i strigă mânios:

— Numai dumneata eşti de vină! N-am să ţi-o iert niciodată, fii pe pace!

— Mi-am făcut numai datoria! bâigui alcadele cu teamă.

Era doar un simplu sătean, un supus al contelui. Procedase după lege, influenţat fără să vrea de puterea de convingere a puternicului german şi a autorităţii sale. După ce acesta plecase, omul îşi pierduse curajul, simţindu-se mic şi umil în fata contelui, mai ales că acum luă şi notarul cuvântul:

— Ia spune, domnule, ştii dumneata cine sunt eu? se răsti el.

— Da, administratorul şi împuternicitul contelui.

— Bine. Şi ştii ce înseamnă împuternicit?

— Da, adică să-l reprezinţi de fapt şi de drept în afacerile sale.

— Foarte bine. Află deci că autoritatea mea stă încă în picioare, şi ceea ce hotărăsc eu e ca şi când ar face-o contele. Şi vrei dumneata într-adevăr să-l arestezi pe acest ţigan care n-re nici o vină?

Bietul alcade era în mare încurcătură, de aceea mai bine tăcu. Atunci notarul se întoarse spre ţigan, şi-i zise cu trufie:

— Poţi să pleci, băiete, şi să poftească să te oprească, dacă-i dă mâna...!

Ochii ţiganului luciră de bucurie.

— Mulţumesc, boierule; eu, săracul de mine, sunt nevinovat... zău aşa!

— Şi-acu, adăugă Cortejo întorcându-se spre argaţi, aşezaţi cadavrul pe targa şi duceţi-l la castel. Cine n-ascultă e dat imediat afară.

Oamenii se supuseră, atât de mare era teama pe care le-o inspira notarul, încât nici unul nu cuteza să protesteze, cu toate lămuririle pe care le dăduse germanul şi pe care le găseau drepte. Până şi alcadele îi urmă în tăcere.

Cortejo şi cu Alfonso rămaseră în urmă, ca să nu se audă ce vorbeau.

— Cu siguranţă că Sternau o să trimită după procuror; de la omul acesta te poţi aştepta la orice, zise Alfonso.

— Degeaba, o să ştiu eu să-l împiedic, răspunse notarul sigur pe el.

— Dar de unde până unde i-a venit ideea că n-aş fi eu fiul contelui? se miră nemernicul.

— Dracu ştie!

— Şi că adevăratul conte de Rodriganda e pe mare?

— Asta o poate şti numai mama dracului! El e singurul adversar care ne-a rămas; trebuie să ne descotorosim cât mai repede de el.

— Şi Roseta?

— Nu mi-e mie frică de-o muiere!

În timp ce vorbeau ei aşa, locuitorii din Rodriganda îşi schimbau între ei părerile. Auziseră toţi afirmaţiile lui Sternau, şi în sufletele lor se treziseră bănuieli care nu-i erau deloc favorabile tânărului conte.

Ajunseră la castel. Notarul porunci să se ducă cadavrul într-o clădire retrasă din curte, iar el se îndreptă spre camera lui. Aici găsi o mulţime de scrisori sosite de dimineaţă. Cea dintâi pe care o deschise îl făcu să zâmbească satanic.

— Admirabil! S-a potrivit de minune, mormăi el. Mai bine

nici că se putea!

Alergă cu scrisoarea în mână la Clarissa, unde-l găsi şi pe Alfonso, care-i povestise cele întâmplate.

— Gasparino, e-adevărat ce-am auzit? strigă ea. Ne aflăm în mare primejdie, dacă-i aşa.

— Ne aflam, vrei să zici, fiindcă primejdia a trecut, răspunse el vesel.

— Zău? întrebă Alfonso.

— Uite salvarea! strigă notarul fluturând scrisoarea.

— Ce scrie, tată? întrebă tânărul.

O confirmare a banilor depuşi de conte pe numele germanului la o bancă din Barcelona.

— Atâta tot? făcu Clarissa dezamăgită. Era doar de aşteptat...

— Da, dar nu-l dă de-a dreptul în mână. Onorariul a fost plătit în cec, şi neamţul a trimis cecul la bancă, dând ordin ca banii să fie expediaţi în Germania. Bancherul s-a conformat ordinului şi comunică d-lui Manuel plata cecului.

Alfonso clătină din cap.

— Nu pricep ce-are a face cecul, bancherul şi neamţul cu cele ce ne preocupă pe noi, zise el morocănos. Fii, te rog, mai explicit.

— Vezi că suma e ceea ce o să-i frângă gâtul. Na, citiţi şi voi!

— Cum îşi aruncară ochii pe scrisoare, cei doi scoaseră o exclamaţie de uimire.

— Cu neputinţă! strigă Clarissa.

— Imposibil! adăugă Alfonso. Asta-i o adevărată avere!

— Aşa-i? întrebă Cortejo. Un onorariu împărătesc! Pesemne că vederea e un lucru de preţ; don Manuel era om foarte bogat, şi de bucurie că şi-a recăpătat vederea a făcut o

adevărată risipă.

— Totuşi, urmă Alfonso, eu tot nu-nţeleg...

— Stai c-o să înţelegi numaidecât. Contele era orb. Nu scria niciodată...

— Mai departe!

— Toate lucrările scrise i le făceam eu, până la iscălitură. Deodată apare ceva semnat de el...

— Aha, încep să pricep! strigă Alfonso.

— ... despre care eu n-am idee şi care nu e trecut în nici un registru.

— Cum nu e trecut?

— Nu. Am uitat să trec de trei zile-ncoace, cheltuielile şi încasările; voi trece acum suma de o mie de duros pe care mi-a poruncit contele s-o dau germanului drept onorariu. E o dovadă zdrobitoare împotriva lui.

— Admirabil! strigă Clarissa. Deştept te-a mai făcut Dumnezeu, Gasparino! Vom birui, în sfârşit..

— Voi înscrie îndată suma. Tu, Alfonso, încalecă şi pleacă numaidecât la Manresa.

— Ce să fac acolo?

— Cum ce să faci? Să depui o plângere şi să vii cu poliţia ca să-l arestezi imediat pe neamţ.

— Şi Roseta? Dacă va afla? O să depună, ca martoră, în favoarea lui.

— O să facem aşa ca să nu afle; nu e vorba să ni se restituie banii sau să fie condamnat pentru plastografie. Ceea ce ne trebuie deocamdată e să fie arestat, ca să-l înlăturăm din cale. Vom vedea pe urmă ce mai e de făcut. Mă voi sfătui cu prietenul meu, procurorul din Barcelona. Mai târziu, dacă Roseta ne va deveni o piedică, îi vom da şi ei câteva picături de otravă ca să ne lase în pace.

În vreme ce se puneau acestea la cale, Sternau spuse pe scurt Rosetei şi prietenei sale cele ce se petrecuseră şi convingerea lui că don Manuel trăia şi că fusese dus undeva. O asigură însă pe contesă că în curând va descoperi locul unde se afla contele. De asemenea îi spuse şi despre bănuielile lui că Alfonso nu era el fiul contelui ci locotenentul de Lautreville, şi că Alfonso, Cortejo şi Clarissa uneltiseră dispariţia bătrânului conte. Scopul se va vedea mai târziu.

După ce sfârşi, Roseta plecă s-o conducă pe Amy până la Pons, deoarece englezoaica primise o scrisoare de la tatăl ei care o chema la Madrid, fiindcă trebuia să-şi ia cât mai curând în primire postul de ambasador în Mexic.

Sternau se duse şi el în sat să-l caute pe Mindrello. Acesta se întorsese de la prăpastie unde, de la distanţă, fusese un martor foarte atent la cele petrecute acolo cu un ceas mai înainte. Germanul îi spuse despre bănuielile lui şi-l întrebă dacă nu vrea să se însărcineze el cu cercetările privitoare la dispariţia contelui şi să pornească în taină în căutarea lui.

Contrabandistul primi, şi Sternau îi dădu o sumă de bani pentru cheltuielile necesare, apoi se întoarse la castel ca să urmărească aici mişcările celor trei ticăloşi care juraseră pieirea contelui.

17. În închisoare

Sternau stătea în camera lui şi gândurile i se duceau neîncetat la evenimentele din ultimul timp. Deodată auzi o bătaie în uşă.

— Intră! strigă el.

Uşa se deschise, şi un om pe care nu-l mai văzuse niciodată până atunci se ivi în prag.

— Am cinstea să vorbesc cu domnul doctor Sternau, medicul contelui Manuel? întrebă străinul politicos.

— Da.

— Contesa Roseta de Rodriganda m-a trimis la dumneavoastră

— După câte ştiu, contesa e plecată la Pons.

— Aşa e. A tras la mine şi vă roagă să veniţi şi dumneavoastră acolo.

— Pentru ce?

— Nu mi-a spus; mai era încă o doamnă cu dumneaei.

— D-ta eşti hangiu?

— Da.

— Ai venit cu trăsura contesei?

— Nu. Caii erau cam osteniţi.

— Bine, şezi.

Sternau se obişnuise să procedeze cu prevedere de când se afla la castel; îşi zise însă că s-ar putea ca în drum să fi survenit ceva neprevăzut care o hotărâse pe Roseta să trimită după el. Îşi schimbă deci hainele, încuie biroul şi ieşi cu străinul în curte. Da scară aştepta o trăsură închisă, trasă de doi cai voinici; se urcară în ea şi trăsura porni.

Avocatul stătea la fereastră, ascuns după perdele, împreună cu cei doi complici ai săi.

— A plecat, zise el.

— În sfârşit, îl avem în mână! răsuflă uşurat Alfonso..

— Bună idee ai avut, Gasparino, să te-nţelegi cu procurorul, zise Clarissa.

— Doar mi-e prieten, şi multe afaceri am făcut eu cu el, de pe urma cărora s-a ales cu parale bunişoare. Ce haz făcea când l-am învăţat să se dea drept hangiu!...

— Grozav aş vrea să-i văd mutra neamţului când va afla adevărul, râse Alfonso.

În vremea aceasta trăsura merse câtva timp pe drumul care ducea la Manresa apoi coti pe şoseaua dinspre Barcelona.

— Vizitiul a greşit drumul, zise Sternau.

— Deloc, răspunse străinul.

— Nu mergem la Manresa?

— Nu, la Barcelona.

— Cine eşti dumneata, senior, şi ce vrei de la mine

— Sunt corregidorul din Manresa. Ce vreau?

— Sa te duc la Barcelona. Domnul Juez de la „criminal" vrea să-ti vorbească.

— Judecătorul de instrucţie? Pentru ce?

— Nu ştiu. O să aflaţi acolo.

— M-ai minţit, senior.

— Asta nu se cheamă minciună; e o simplă şiretenie de care ne servim în meseria noastră, ca să înlăturăm unele dificultăţi.

— Şi dacă n-aş vrea să te urmez ce s-ar întâmpla?

— Priveşte şi dumneata în spatele trăsurii, vei vedea oameni de-ai poliţiei înarmaţi până-n dinţi care ne escortează la mică distantă.

— Ei drace! Asta înseamnă că duci cu dumneata un

criminal fioros.

— Nu, e numai o mică formalitate, senior. Ştiu sigur că te vei înapoia încă astăzi la castel, eşti însă un străin şi am ordin să te duc sub pază.

— Escorta nu m-ar împiedica pe mine să fug dacă aş vrea, dar mi-e cugetul curat, de aceea te urmez de bunăvoie.

— Şi foarte bine faci, senior. Omul nu trebuie să judece după aparenţe sau să-şi înrăutăţească situaţia. Poate că te vei întoarce chiar imediat la Rodriganda; mi-ar face o plăcere deosebită să te însoţesc şi la înapoiere.

— La castel se ştie unde mergem?

— Da.

— Cui ai spus?

— Câtorva servitori.

Nu era adevărat, căci în afară de Cortejo, Clarissa şi Alfonso nimeni nu ştia cine era străinul venit să-l ia pe doctor, şi nici unde îl ducea.

Procurorul din Manresa tăcu. Sternau de asemenea. N-aveau chef de vorbă. Doctorul făcea fel de fel de presupuneri, nici una însă nu era cea adevărată.

Tocmai spre seară ajunseră la Barcelona şi trăsura se opri în faţa unei clădiri mari cu ferestrele zăbrelite.

— Coboară, zise corregidorul.

Când Sternau coborî din trăsură fu încadrat de cei patru poliţişti care îi escortaseră şi trecu printr-un coridor cu mai multe uşi. Deschiseră una din ele şi-l băgară într-o cameră mare, apoi închiseră] uşa după ei. Sternau privi în jur. Ferestrele erau cu gratii. În faţa uneia din ferestre se afla un birou enorm plin cu dosare, şi la birou stătea un omuleţ uscăţiv, cu ochelari, care îl privi cu răutate. Omuleţul luă o foaie de hârtie, un condei, şi începu să-l întrebe:

— Cum te cheamă?

— Carol Sternau.

— Naţionalitatea?

— German.

— Meseria?

— Doctor în medicină. Dar te-aş ruga, senior, să-mi răspunzi şi mie la o întrebare: Cine eşti dumneata şi pentru ce am fost adus aici?

— Eu sunt judecător de instrucţie, şi pentru ce ai fost adus aici o vei afla în cursul interogatoriului.

— Un interogatoriu? S-ar zice că sunt acuzat de ceva!

— Nu „s-ar zice”, ci aşa e! răspunse omuleţul zâmbind răutăcios. De altminteri, nu dumneata pui întrebări ci eu. Ce vârstă ai?

— Treizeci de ani.

— Ai mai fost condamnat? Eşti căsătorit?

— Nu. Nu. Ai avere?

— Nu.

— Zău? Câţi bani ai la dumneata?

— Vreo treizeci de duros.

— Dă-i încoa!

— Sternau îi întinse portofelul, şi judecătorul numără banii, apoi înscrise suma după cum făcea şi cu răspunsurile.

— Unde-ai locuit în ultimul timp? întrebă judecătorul mai departe.

— La Rodriganda.

— Şi înainte?

— La Paris.

— De ce-ai plecat de-acolo?

— Fiindcă am fost chemat la Rodriganda ca să îngrijesc de contele Manuel, care era bolnav.

— Ţi-era îngăduit s-o faci?

— Cine putea să mă împiedice?

— Eu! zise cu asprime omuleţul. Aveai autorizaţie specială ea să practici medicina într-o ţară străină?

— Nu.

— Ai dat vreun examen în Spania?

— Nu.

— Şi cu toate acestea vindeci, tratezi bolnavii fără să ai dreptul. Primul delict se constată de la întâiul interogator. Pentru astăzi am terminat.

— Cum primul delict? Nu cumva mai sunt şi altele?

— Oho, şi încă multe!

— Şi acum unde să mă duc?

— Unde să te duci?! Auzi întrebare! Nu te duci nicăieri, rămâi aici. Coridorul doi, camera numărul patru.

— Asta înseamnă că sunt arestat?

— Se înţelege!

— Pentru care motiv? întrebă Sunders, care începuse să se enerveze serios.

— O să-l afli mai târziu.

— În urma cărei acuzaţii şi din partea cui?

— O să afli şi asta.

— La dracu, senior, cred că am dreptul să pun şi eu o întrebare! izbucni tânărul.

Omuleţul se făcu parcă şi mai pipernicit de bucurie, şi răspunse clipind vesel din ochi:

— Dreptul îl ai, dar şi eu am dreptul să nu-ţi răspund! râse el.

— Ţi-am spus şi ai luat notă pe hârtie că sunt supus german? Cer să vorbesc cu consulul nostru!

— Bine, bine, o să vorbeşti.

— Acum, îndată, senior!

— Foarte bine.

Judecătorul se uita amuzat la arestat şi apăsă pe un clopoţel. Intră un vlăjgan fioros, îmbrăcat într-un fel de uniformă.

— Domnul acesta vrea să vorbească numaidecât cu consulul german, zise judecătorul. Du-l repede la el.

Vlăjganul rânji, arătă spre uşă şi-i zise lui Sternau:

— Înainte, marş!

Sternau era cât p-aci să se repeadă la el, dar se stăpâni.

— Te-aş putea ruga, senior, să-mi dai îndărăt portofelul? zise el judecătorului.

— Da, poţi, dar de dat nu ţi-l dau, răspunse acesta clipind şiret. Aici nu e voie să aibă cineva bani la el, nu suntem la piaţă. Hai, du-te la consulul dumitale!

Se vedea bine că omul îşi bătea joc de Sternau, totuşi acesta se gândi că n-avea ce face şi plecă împreună cu uşierul, care-l duse prin două coridoare, se opri la uşa cu numărul patru şi o descuie.

— Înainte, marş! zise el iar, şi-l împinse înăuntru. Uşa se închise cu zgomot în urma lui, se auzi cheia răsucindu-se în broască era arestat.

Încăperea era întunecoasă, cu o fereastră mică zăbrelită aşezată, sus de tot. Pe jos două mindire care miroseau urât. De pe unul din ele se ridică un individ, care zise cu glas stins:

— A, musafiri! Bună seara, prietene.

— Bună seara, răspunse Sternau.

— Eşti unul nou? întrebă puşcăriaşul.

— Da.

— Pentru ce te-au adus aici?

— Nu ştiu.

— Zău! Ia nu te mai preface.

— Îţi spun că nu ştiu.

— Aşa zic toţi. Şezi jos, colea, pe mindir.

— E curat?

— Hm!

Sternau înţelese, dar n-avu încotro, se lăsă pe paiele mucede.

— Ce meserie ai? îl întrebă iar puşcăriaşul.

— Sunt medic.

— Medic?! Întrebă omul bucuros. O, atunci vă rog să mă iertaţi, senior, că v-am vorbit aşa de mojiceşte. Acum vă cred că nu ştiţi pentru ce aţi fost arestat. Cine v-a luat interogatoriul?

— Judecătorul de instrucţie.

— Al-dracului om! Ştiţi când o să vă cheme iar? De-abia peste două, trei luni.

— Ar fi groaznic.

— Aşa face. Ti-e foame, ti-e sete?

— Nu.

— Paznicul a adus adineauri mâncare pentru doi şi am înţeles că o să-mi vie un tovarăş.

— Ce fel de mâncare?

— Pâine uscată şi apă stătută.

— Şi dimineaţa ce vi se dă?

— Nimic.

— La prânz?

— O zeamă lungă cu vreo câteva boabe de mazăre sau linte.

— Altceva?

— Altceva nimic.

— De când te afli aici?

— De aproape un an.

— Cum ai putut trăi atâta cu o astfel de hrană?

— Păi, hrana asta mi-a scurtat viaţa. Sunt tare bolnav, şi mă bucur că dumneavoastră sunteţi doctor, poate mi-aţi da ceva... Nu-i vorbă, nu prea trag nădejde să mă vindec, aş vrea însă să ştiu dacă mai am mult să mă canonesc.

— Deşi nu-i putea vedea faţa din pricina întunericului care era în celulă, Sternau era convins că omul nu era un ucigaş. Îl întrebă deci cu blândeţe:

— Şi câţi ani mai ai de făcut?

— Încă doi.

— Pentru ce-ai fost condamnat?

— Pentru crimă.

— Ai ucis un om?

— Bine făceam dacă-l omoram! Scăpăm lumea de un ticălos...

— Ce boală ai?

— Parcă ştiu! Mă doare grozav şira spinării. La început sufeream numai de dorul de mare, de libertate boală care suge măduva din oase.

— Ai fost marinar?

— Da, timonier.

— Ce contrast! Spaţiul, întinderea nesfârşită de apă, aer şi lumină, şi-acum gaura asta puturoasă...

— Aşa e, senior. Întâi am plâns şi-am suspinat, pe urmă am urlat şi m-am zbuciumat, m-am dat cu capul de pereţii ăştia plini de umezeală, m-am tăvălit pe podeaua murdară, dar n-a folosit la nimic. Şi când m-au părăsit puterile şi m-a prididit foamea, m-am potolit şi mă voi potoli din ce în ce, până când într-o zi mi-or târî stârvul de-aci şi-l vor arunca într-o groapă. Şi toate astea mi se trag de la un nemernic de

avocat.

— Atunci suntem tovarăşi de suferinţă, dragul meu. Nu ştiu de ce sunt învinuit, dar sunt sigur că tot din pricina unui avocat am fost închis.

— De Unde te-au adus?

— De la Rodriganda.

— Sfinte Dumnezeule! Tot de acolo m-au ridicat şi pe mine.

— Adevărat? zise Sternau cu mirare. Cum îl cheamă pe avocatul despre care mi-ai vorbit?

— Gasparino Cortejo.

— Nu mai spune! Atunci e acelaşi. Ziceai adineauri că ai vrut să omori un om. Nu cumva pe acest Cortejo?

— Da. Ţi-aş povesti cum s-a întâmplat, dar sunt prea slăbit şi vorba m-a obosit, aşa că amân pe altă dată. Uite colo, în colţul din dreapta, e o oală cu apă şi alături un codru de pâine. Asta ţi-e cina. Noapte bună.

Sternau se lipsi de mâncare şi se aciui cum putu pe saltea.

Când se trezi de dimineaţă, putu desluşi la o lumină slabă care pătrundea prin ferestruică lucrurile din celulă. Tovarăşul său stătea în capul oaselor şi-i spuse bună dimineaţa.

Stau de o bucată de vreme şi mă uit la dumneata, senior, şi văd bine că locul nu ţi-e aici. Ştiu că ţi-ar plăcea mai mult să fii singur, dar te rog să nu mă părăseşti.

— Şi să vreau, nu mi-ar sta în putinţă, îi răspunse cu blândeţe Sternau.

— Ba da. Celulele sunt toate numai pentru câte unul singur, numai mie mi s-a dat un tovarăş. Dacă ai cere să te mute, te-ar muta numaidecât.

— N-am să cer să mă mute, şi rămân bucuros cu

dumneata.

— Mulţumesc, senior; poate că n-ai să te căieşti de fapta bună pe care o faci.

— Când vine paznicul în celulă?

— De-abia la amiază.

— Şi pot să-i fac vreo cerere?

— Da, dar nu-ţi răspunde. Soarta ţi-e pecetluită; nu-ţi ajută nici rugăminţi, nici şiretenia sau forţa.

— Eu sunt străin şi am dreptul să-l chem pe consulul meu ca să mă ocrotească.

— L-ai chema degeaba, pentru că nu s-ar duce nimeni să-l aducă. Ai fost arestat din porunca lui Cortejo, care e prieten la toartă cu judecătorul, şi amândoi sunt cei mai mari ticăloşi de pe suprafaţa pământului.

— Ştii că mă sperii?

— Îţi spun care e situaţia. Eram un om voinic, plin de voie bună şi sănătate. Uită-te în ce hal am ajuns din pricina lor...

Nenorocitul era numai piele şi oase, şi chiar dacă n-ar fi fost medic, Sternau vedea bine că omul mai avea doar câteva săptămâni de trăit. Oare aceeaşi soartă îl aştepta şi pe el? Nu, de o mie de ori nu! Trebuia să lupte din răsputeri ca să scape de-aci.

La amiază uşa se deschise şi veni un paznic să le aducă mâncarea.

— Ascultă, gardian, începu medicul, n-ai vrea să fii atât de bun să...

Dar paznicul îi trânti uşa în nas fără să-i răspundă.

— Uite, vezi? Asta o să se repete în fiecare zi până când o să te convingi că-ţi strici gura de pomană şi nici n-o să mai încerci măcar, zise oftând tovarăşul lui.

Seara li se aduse iar câte un codru de pâine şi o cană cu

apă.

Trecu o săptămână, apoi încă una, fără să se producă vreo schimbare. Sternau îşi pierduse răbdarea. Ce să se mai fi întâmplat la Rodriganda? Şi Roseta? îşi frământa creierii ce era de făcut.

De fugit nici nu putea fi vorba; zidurile erau prea groase şi înalte, iar fereastra prea strâmtă şi prea înaltă.

Şi iar mai trecu o săptămână, apoi alta. Se împlinise o lună de când lâncezea pe salteaua umedă a închisorii.

— Domnule, zise într-una din zile tovarăşul de suferinţă al germanului, am fost în viaţa mea un voinic şi jumătate; dacă aş mai avea puterea de atunci şi s-ar întâmpla să-mi cadă în mână Cortejo ăsta, n-ar mai scăpa cu zile, crede-mă!

— Poate că va cădea cândva în mâinile mele, răspunse întunecat doctorul.

— Să dea Dumnezeu! Eşti voinic ca un uriaş, în stare să sfărâmi pietre... Erai bun de marinar. Cu o biciuşca în mână ai putea birui douăzeci de negri ori zece englezi o dată.

— Ce-ţi veni să spui vorba asta?

— Păi să vezi dumneata: eu — ştiu că o să mă crezi un ticălos, şi pe bună dreptate — am fost dintru început un marinar destoinic, dar am apucat pe calea pierzaniei şi m-am făcut negustor de sclavi, adică de negri, şi pe urmă... pirat.

— Mă mir!

— Nu-i aşa că nu-ţi vine să crezi când mă vezi în halul ăsta? Numele meu e Jacques Tardot, şi mă trag dintr-un neam de oameni tare de ispravă. Nenorocirea mea a fost că am încăput pe mâna unor ticăloşi. Asta s-a întâmplat pe corabia „Lion” a căpitanului Grandeprise. Habar n-aveam că ăsta era negustor de sclavi şi am băgat de seamă de-abia a doua zi, când vasul era în largul mării. Căpitanul Grandeprise era mai

rău decât dracul şi a făcut din mine un nemernic.

— Pe mulţi negri i-am văzut cu ochii mei aruncându-se în mare de disperare, am doborât mulţi englezi care ne pândeau şi am bătut adesea pe nevinovaţi până curgea sângele pe ei şiroaie. Dar mi-am primit pedeapsa; nu îndrăznesc să cârtesc. Aşa am meritat. Tăcu o clipă, apoi urmă: căpitanul făcea afaceri în tovărăşie cu notarul...

— Cortejo? întrebă uimit Sternau.

— Da. Ce fel de afaceri nu ştiu, dar de câte ori ancoram la Barcelona notarul venea pe corabie, se închidea ceasuri întregi cu căpitanul şi socoteau şi iar socoteau.

— Ciudat! zise Sternau îngândurat. Cunoşti dumneata cumva pe un căpitan Henrico Landola?

— Nu.

— Sau o corabie cu numele de „La Pendola”?

— Nu. Dar ce e cu el?

— Cu acest Landola ştiu că face avocatul afaceri.

Sternau habar n-avea că Landola şi căpitanul Grandeprise era una şi aceeaşi persoană, iar „La Pendola” era fosta corabie „Lion”.

— Se prea poate, răspunse prizonierul; par amândoi să aibă multe parale. Odată ne-am oprit în Mexic să facem o afacere pentru Cortejo şi...

— În Mexic zici? Unde anume? întrebă repede doctorul.

— La Veracruz. Dar de ce mă întrebi?

— Fiindcă am fost şi eu pe-acolo.

— Aşa! Şi cum îţi spuneam, era vorba să luăm la bord un prizonier. Omul a fost închis într-o încăpere din spatele cabinei căpitanului şi nu avea nimeni voie să intre la el.

— Nici chiar dumneata?

— Ba da, eu da. Era un bărbat foarte frumos, deşi om mai

în vârstă. Mi se pare că l-am auzit o dată pe căpitan zicându-i Fernando. L-am dus până la Bella, unde l-am debarcat şi l-am vândut cuiva din Harar.

— Era un alb?

— Da.

— Dar bine, asta e ceva groaznic!

— Tot aşa de îngrozitor, ca şi când ar fi fost un negru. De altminteri n-aveam ce-i face, măcar că m-a mustrat multă vreme cugetul. Când ne-am întors, căpitanul neputându-se duce la Rodriganda, m-a trimis pe mine să-i spun lui Cortejo că mexicanul e la loc sigur. Şi fiindcă notarul se înţelesese cu Grandeprise ca omul să fie ucis, când a aflat că trăieşte s-a înfuriat şi m-a luat pe mine la înjurături. Cum nu mi-era nici mie gura cusută, i-am răspuns la fel. Atunci notarul s-a repezit la mine să mă bată. I-am dat un pumn zdravăn şi l-am umplut de sânge. A căzut grămadă la pământ şi n-a mai mişcat. Eu mi-am văzut de drum şi m-am întors pe corabie. A doua zi Cortejo a venit la Barcelona şi s-a închis cu căpitanul în cabină până seara. Ce-or fi vorbit între ei nu ştiu, dar dimineaţa căpitanul mi-a dat o scrisoare s-o duc judecătorului de instrucţie. Acesta m-a primit foarte prietenos şi m-a predat paznicului, care m-a închis aici, de unde n-am mai ieşit de-atunci. Într-o zi m-am pomenit cu judecătorul în celulă; venise să-mi comunice condamnarea. Asta e toată poveste mea, senior.

Omul tăcu, istovit. Sternau nici nu bănuia cât de mult îi va folosi mai târziu povestea prizonierului.

Jacques Tardot slăbea din zi în zi. Apropierea clipei când avea să dea socoteală în faţa lui Dumnezeu pentru nelegiuirile sale îl îngrozea. Paznicul, văzând că omul nici nu se mai putea ridica de jos, făcu ceea ce nu făcuse încă

niciodată: îi spuse câteva cuvinte de îmbărbătare şi făgădui să-i trimită pe medicul închisorii.

Nenorocitul condamnat se stingea încetul cu încetul. Într-o zi, pe înserat, cheia se răsuci scârţâind în broască, şi uşa se deschise. Medicul intră urmat de paznic, care-i strigă lui Sternau:

— Înainte, marş!

Atunci prizonierul făcu un efort, se ridică în capul oaselor şi şopti cu glas stins:

— Lăsaţi-l aici, mi-a fost singura mângâiere în nenorocirea mea... nu mă despărţiţi de el în clipele din urmă...

Paznicul se uită întrebător la medic. Acesta dădu din cap încuviinţând în tăcere, şi paznicul plecă. Atunci medicul se apropie de bolnav, se-aşeză jos pe saltea, şi la lumina felinarului se uită cercetător la cei doi întemniţaţi. Începu apoi să pună câteva întrebări neînsemnate bolnavului, în vreme ce strecură pe furiş o cheie în mâna lui Sternau, probabil cheia de la poarta închisorii. Germanul era cât p-aci să scoată un ţipăt de bucurie, dar o privire a medicului îl făcu să se stăpânească.

Bolnavul răsufla acum tot mai greu. Totuşi, chipul lui părea senin.

— Sfârşitul meu se apropie... murmură el. Dumnezeu s-a îndurat de chinurile mele... Nu mă lăsaţi singur... În... În clipa... de pe urmă...

— Nu te teme, omule, nu te părăsim, zise cu blândeţe medicul. Şi în vreme ce se apleca peste bolnav, scoase binişor un portofel din buzunar şi-l trecu într-ascuns în mâna lui Sternau. Acesta aruncă o privire spre uşă şi zări sclipind printr-o crăpătură ochiul paznicului, care pândea.

Deodată bolnavul începu să horcăie.

— Rămâneţi... cu bine... Dum... nezeu... să v-ajute... mai avu el putere să spună, apoi închise ochii pentru totdeauna.

Medicul închisorii se ridică de pe saltea şi se îndepărtă în tăcere. Cheia scârţâi din nou în broască şi paznicul intră în celulă.

— Mort? întrebă el aruncându-şi ochii pe cadavru.

— Da, răspunse medicul.

— Să fie luat de-aici! zise paznicul scurt. Se uită lung la Sternau, şi văzându-l atât de voinic, adăugă:

— Îl duci?

— Bine, îl duc, răspunse acesta cu nepăsare, deşi inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Ia-l în spate! Să mergem! porunci paznicul.

Sternau luă cadavrul în braţe şi păşi în urma paznicului. Trecură prin mai multe coridoare şi ieşiră în curtea pustie, în care dădea gangul pe unde intrase acum două luni. Paznicul alese din grămadă o cheie şi descuie o hrubă întunecoasă de piatră, pe care se aflau două mese lungi de brad.

— Morga, mormăi el. Pune-l jos! Germanul se înfioră. Puse pe masă cadavrul şi rămase cu ochii aţintiţi spre uşă. Cheile atârnau în broască.

— Înainte, marş! porunci paznicul.

— Nu, înapoi marş! răspunse Sternau şi, ca fulgerul, pumnul lui de oţel izbi tâmpla paznicului, care se prăbuşi la pământ.

— În sfârşit! Slavă ţie, Doamne! Puterile nu m-au părăsit încă de tot, murmură el; lăsă felinarul jos, lângă paznicul leşinat, încuie beciul pe dinafară şi o luă la fugă plin gangul întunecos. Scoase din buzunar cheia pe care i-o strecurase mai înainte medicul închisorii, tremurând de emoţie, neştiind dacă se va potrivi; cheia se potrivea! Da iuţeală o răsuci în

broască şi ieşi în stradă. Era liber! Lâncezise atâta vreme în întuneric, acum ieşise la lumină. Cei doi întemniţaţi erau izbăviţi în acelaşi timp: unul prin moarte, celălalt prin libertate...

După ce văzu îndepărtându-se diligenta în care se afla prietena ei, Roseta porni în grabă îndărăt spre Rodriganda. Inima îi spunea că atâta timp cât nu se afla sub ocrotirea lui Sternau, o pândea o nenorocire. De aceea porunci vizitiului să nu cruţe caii şi să mâne cât se poate de repede.

— Ajungând la castel, alergă îndată la intendent.

— Unde e doctorul? întrebă ea gâfâind.

— S-a dus la plimbare, răspunse intendentul foarte liniştit.

— Nu ti-a spus unde?

— Nu.

— Era singur?

— Nu, a venit cineva cu o trăsură şi l-a luat cu el.

— Ştii a cui era trăsura?

— Da, a prefectului din Manresa.

— Ah! făcu Roseta tresărind speriată. Elvira, povesteşte dumneata cum a fost.

— Păi, a fost aşa... Începu bătrâna. A venit o trăsură şi din ea a coborât corregidorul. Pe urmă corregidorul s-a urcat sus la domnul doctor, şi peste puţin au ieşit amândoi din casă, s-au suit în trăsură şi vizitiul a dat bice cailor pornind spre Manresa.

— Bine, Alimpo spune să se înhame repede caii la trăsură, încheie Roseta şi se duse numaidecât de-a dreptul la camera avocatului. Acesta stătea la birou şi răsfoia nişte hârtii. Când o văzu intrând contesa nu-i călcase niciodată pragul se sculă în picioare nedumerit.

— A, doamna Roseta! Dumneavoastră la mine! Mă rog, luaţi loc... zise el oferindu-i un scaun.

— N-am venit să iau loc, ci să-ţi pun o întrebare, răspunse ea clocotind de mânie. Unde e doctorul Sternau?

— De unde să ştiu eu?

— D-ta l-ai văzut plecând cu corregidorul din Manresa?

— Habar n-am de aşa ceva, răspunse el clătinând din cap.

— Aşadar nu ştii că a fost corregidorul, şi nici , n-ai vorbit cu el?

— Nu.

— Minţi! senior, strigă ea pătimaş. Minţi cu neruşinare!

— Contesă! se răsti el ameninţător.

— Îndrăzneşti să mă înfrunţi? Mă voi duce imediat la corregidor să aflu ce ticăloşii aţi mai uneltit iar, şi o să ştiu eu să vă dejoc planurile, fii pe pace! Adio!

Şi tânăra fată ieşi în fugă, pe când nemernicul râmase încremenit de aerul ei hotărât.

Se apropie de fereastră. După ce-o văzu plecând, se duse numaidecât la Clarissa, care o văzuse şi ea prin fereastră pe Roseta plecând.

— Unde s-o fi dus? îl întrebă ea pe avocat.

— Da corregidorul din Manresa, ca să afle ce s-a întâmplat cu Sternau.

— Ştii ce zic eu, Gasparino? Fata asta a început să ne fie primejdioasă.

— Văd şi eu. O să caut să-mi iau măsurile de prevedere. Nu ştii tu cum i-am putea da şi ei vreo câteva picături?

— Aş şti, dacă aş avea picăturile la mine.

— Când?

— Seara, când îşi bea ceaiul înainte de culcare,

— Cine i-l pregăteşte?

— Nevasta intendentului, dar lasă, ştiu eu ce să fac.

— Bine, o să-ţi dau picăturile.

— Şi în schimb cu ce m-aleg? iscodi ea cu lăcomie.

— Cu jumătate din averea ei.

— Dar cu jumătatea cealaltă ce faci?

— Aia e pentru mine.

— Bine, mă învoiesc. Adu-mi picăturile.

În vreme ce Roseta ajunse la Manresa şi opri trăsura la casa corregidorului, soţia lui îi ieşi înainte, măgulită de vizita contesei, şi o pofti în salon.

— Pot vorbi cu domnul procuror? o întrebă contesa.

— Îmi pare foarte rău, domnişoară contesă, dar nu e acasă. E plecat în călătorie.

Roseta păli.

— Şi nu ştii unde se află?

— Soţul meu nu mă amestecă niciodată în treburile lui, aşa că nu am de unde şti.

— Dar pricina călătoriei o cunoşti?

— Nu, socot însă că a fost trimis de fratele dumneavoastră, don Alfonso.

— Alfonso? A fost pe-aci?

— Da, a venit călare şi părea foarte grăbit. Soţul meu a trimis imediat după oamenii poliţiei.

— Nu ţi-a spus când se întoarce?

— Nu.

— Atunci o să vin mâine.

Roseta aflase destul ca să ştie că se punea ceva la cale. Se întoarse acasă şi trimise după Alfonso. Acesta era pus la curent de Cortejo cu cele petrecute şi veni liniştit.

— Ai fost la Manresa? îl întrebă ea.

— Da, răspunse el fără să se tulbure.

— Ce-ai căutat acolo?

— Cum ce-am căutat? în afacerea care ne priveşte.

— Care afacere?

— Afacerea cu aflarea cadavrului.

— Adevărat?

— Ştii că ai haz? Ce alta putea să fie? Ce s-a întâmplat de pari aşa de agitată.

— Pentru ce a luat corregidorul cu el patru poliţişti?

— Fiindcă se bănuieşte că trupul a fost aruncat de cineva în prăpastie şi poliţiştii sunt pe urmele criminalului, minţi Alfonso cu neruşinare.

— Roseta îl crezu.

— Aşa? Nu cumva l-ai văzut pe Sternau? Aş avea treabă cu el.

— Nu suntem în relaţii de prietenie.

— Bine, poţi să pleci.

Alfonso se înclină cu ironie şi zise:

— Contele Alfonso de Rodriganda nu binevoieşte să se lase concediat de prea mărita sa soră ca un servitor, de aceea nu va pleca.

Ea îl privi înmărmurită.

— Neruşinatule!

— Nu ştiu, zău, ce ai cu mine, e o părere, sau, într-adevăr, o silă pe care n-o înţeleg? Nu eşti defel drăgăstoasă cum ar trebui să fie o soră cu fratele ei. Hai să facem pace, Roseta...

Alfonso se apropie de ea s-o sărute, dar tânăra fată îi trase o palmă zdravănă care-l făcu să se poticnească.

— Chiar de n-aş şti, purtarea ta faţă de mine ar fi de-ajuns ca să-mi dovedească faptul că nu eşti decât un impostor, un străin, şi nu fratele meu! strigă ea cu ochii fulgerând de mânie.

— Nu sunt fratele tău? De unde ai mai scos-o şi pe asta?

— O să dea Sternau lucrurile la lumină, fii pe pace! Şi chiar dacă el nu s-ar mai întoarce, o să vă dau eu pe mâna poliţiei, pe tine şi pe toată banda ta...!

— Aha, zii, aşa stau lucrurile? Sunt un impostor şi un mincinos? Palma ţi-o iert fiindcă eşti femeie, dar cuvintele nu, şi-mi vei plăti scump învinuirile!

Ieşi trântind uşa, clocotind de furie.

Roseta trimise s-o cheme pe Elvira.

— Dumneavoastră nu l-aţi văzut pe doctor, domnişoară contesă? întrebă bătrâna când intră în cameră.

— Nu.

— Oare unde să fie?

— A fost arestat.

Bătrâna holbă ochii şi nu mai zise nimic. O strângea parcă de gât emoţia. Doctorul Sternau fusese întotdeauna prietenos cu ea şi-l îndrăgise ca pe copilul ei. Alergă la Alimpo să-i spună vestea rea pe care o aflase.

Se întunecase de-a binelea, când un călăreţ îşi opri calul la marginea pădurii. Descăleca, legă calul de un copac, intră în parc, şi se îndreptă spre castel. Când să urce scara, un servitor îi ieşi înainte si-l întrebă pe cine caută.

— Vreau să vorbesc cu domnul Gasparino Cortejo, răspunse străinul.

— Cine eşti dumneata? întrebă servitorul.

— Un bun prieten de-al lui pe care nu l-a văzut de mult. Anunţă-mă.

— Ce doreşti? îl întrebă notarul când îl văzu. Zici că-mi eşti prieten, dar eu nu te cunosc.

— Nu? Stai că o să mă cunoşti numaidecât. Străinul îşi smulse barba falsă şi peruca şi-l privi zâmbind.

— Căpitanul! strigă Cortejo înnebunit.

— Da, căpitanul, care a venit să-ţi pună o întrebare. Unde e locotenentul de Lautreville?

— Nu ştiu.

— Ba ştii foarte bine! Poţi trage pe alţii pe sfoară, dar nu pe mine. Locotenentul a dispărut.

— Ei şi! Ce mă priveşte pe mine?

— Te priveşte, şi încă foarte mult. M-am gândit la ultima noastră discuţie. Ziceai că vrei să-l ştii mort.

— Da, şi nu numai pe el, ci şi pe doctorul acela german. De ce nu te-ai ţinut de cuvânt?

— Pentru că am vrut să văd dacă te ţii şi dumneata.

— Bine, să nu ne mai jucăm de-a v-aţi-ascunselea. Mărturiseşte că locotenentul era adevăratul conte Alfonso de Rodriganda!

— Da.

— Pentru ce l-ai trimis aici?

— Treaba mea!

— Ştia el cine e?

— Nu. Unde e acum?

— Mort!

— Banditul se dădu un pas înapoi. Mantaua îi căzu de pe umeri şi armele de la brâu sclipiră.

— Mort! strigă el. O să mi-o plăteşti, fii pe pace! Am să fac să afle toată lumea că eşti un pungaş nemernic, un ticălos fără pereche...

— Nu mi-e frică, doar ai fost unealta mea.

— Am să depun la parchet adeverinţa semnată de dumneata. E la mine, am adus-o ca să ţi-o dau în schimbul tânărului. Spune-mi adevărul: e mort sau nu?

Pe chipul viclean al avocatului apăru un zâmbet de

bucurie. Răspunse:

— O să-ţi arăt o scrisoare pe care am primit-o zilele astea. Stai puţin.

Trecu în camera de alături şi luă un revolver încărcat şi o scrisoare. Băgă revolverul în buzunar şi veni cu o hârtie în mână.

„A picat la ţanc, îşi zise el ironic. Acum pun mâna pe adeverinţa cu semnătura mea şi, în acelaşi timp, scap de un martor primejdios. Am învins deci pe toată linia!”

Banditul îl aştepta cu nerăbdare.

— Uite ce e, începu Gortejo, trebuie mai întâi sa mă încredinţez că ai într-adevăr adeverinţa la dumneata.

— E aici, zise banditul bătându-se în piept.

— Atunci citeşte ce scrie în scrisoare.

Banditul luă hârtia din mâna avocatului şi văzu că era o simplă scrisoare de afaceri în care nici nu era vorba de Mariano. Ridică ochii si-l privi mirat pe Cortejo. În aceeaşi clipă zări ţeava unui revolver îndreptată spre el; auzi cuvintele: „Mori câine!” şi răsună o detunătură. Banditul căzu fulgerat la pământ. Glonţul îi găurise fruntea.

Avocatul încuie uşa şi sfâşie haina mortului. Căută cu înfrigurare prin buzunare, scotoci fiecare îndoitură, dar nu găsi nici urmă de adeverinţă.

— M-a tras pe sfoară nemernicul, murmură el. În mâna lui hârtia era sigură, pe când dacă va cădea în mâna altcuiva, sunt pierdut.

Se auziră paşi pe coridor. Detunătura alarmase pe servitori care alergau să vadă ce s-a întâmplat. Cortejo încheie repede hainele mortului, îi smulse de la brâu un pistol, îl puse jos, alături de bandit, şi descuie uşa.

— Veniţi încoace! strigă el. Am fost atacat... Servitorii

dădură buzna; veni şi Clarissa cu Alfonso, apoi şi intendentul.

— Îl vedeţi pe omul acesta? zise Cortejo prefăcându-se speriat. S-a dat drept un vechi prieten de-al meu şi, când s-a văzut singur, m-a ameninţat cu moartea dacă nu-i dau bani. M-am prefăcut atunci că bag mâna în buzunar ca să scot banii şi... l-am împuşcat.

— Doamne sfinte! Un tâlhar! Un adevărat tâlhar! strigă Clarissa. Uitaţi-vă aici: perucă şi barbă falsă!

— Căutaţi-l bine, zise Cortejo sperând că servitorii vor găsi la bandit adeverinţa, dacă îi va fi scăpat lui cumva vreun colţişor de haină. Nu se găsi însă nimic decât armele şi o pungă plină cu bani.

— Acum duceţi-l în beci; mâine voi depune o plângere. Spălaţi imediat podelele ca să nu rămână vreo pată de sânge.

Când plecară servitorii şi rămaseră numai Clarissa şi Alfonso, acesta îl întrebă:

— Îl cunoşteai?

— Nu.

— Hm! S-ar putea să fie „căpitanul” despre care mi-ai vorbit adesea. Mi-am închipuit că ai avut vreo ceartă cu el şi l-ai împuşcat.

— Nu-ştiu cine era, dar oricum ar fi, ce ziceţi, luăm astă-seară ceaiul cu Roseta?

— Îl bea singură chiar acum în camera ei, răspunse Clarissa.

După tonul cu care vorbea şi din privirea pe care i-o aruncă, notarul înţelese că picăturile de otravă fuseseră turnate în ceai. Aşa şi era. Notarul slujise şi ele astă dată planul lor diabolic. Când se auzi detunătura, Roseta stătea tocmai de vorba cu Elvira, care îi adusese ceaiul din bucătărie.

— Ce-a fost asta? strigă bătrâna speriată.

— O împuşcătură, răspunse tânăra fată. Oare ce s-a întâmplat? Mă duc să văd.

— Nu, nu, scumpa mea, draga mea contesă. De câtva timp la castel se petrec lucruri ciudate şi mă tem să nu ţi se întâmple ceva.

— N-are ce să mi se întâmple; împuşcătura a pornit din camera lui Cortejo. Ascultă, se aud paşi şi glasuri pe coridor.

— Da, da, dar noi să nu ne mişcăm de-aci. Alimpo al meu e un viteaz; o să vadă el ce e şi o să vină să ne spună.

Presupunerea ei se adeveri, căci intendentul alergă la contesă să-i spună, speriat, că notarul fusese atacat de un bandit şi, ca să se apere, l-a împuşcat.

Toată seara întâmplarea fu discutată cu aprindere. După ce-şi bău ceaiul, Roseta spuse că enervarea de peste zi o obosise şi-şi simţea capul greu, aşa că ar vrea să se culce.

De dimineaţă, camerista contesei veni în fugă plângând la Elvira şi-i spuse că nu ştie ce s-a întâmplat cu stăpâna ei. Probabil că e bolnavă.

— Sfântă Fecioară! strigă bătrâna înspăimântată, chiar zicea aseară că o doare capul.

Lăsă treaba baltă şi alergă în camera Rosetei. O găsi în genunchi lângă pat, cu mâinile împreunate, părând că se roagă. Era albă ca varul la faţă şi părea o statuie de marmură.

— Scoală, draga, scumpa mea stăpână... se ruga camerista.

Dar Roseta nu se mişcă.

— Uite, aşa am găsit-o când am venit s-o trezesc, se tânguia fata. Am ridicat-o şi am pus-o pe scaun, dar s-a lăsat jos în genunchi. Ajută-mă, te rog.

O apucară de subsuori şi o aşezară pe divan. Dar contesa

se lăsă iar în genunchi şi-şi împreună mâinile pentru rugăciune.

— E bolnavă, sărăcuţa! se bocea bătrâna. Doamne, Doamne, şi domnul doctor nu-i aici. Pare să nu cunoască pe nimeni, şi nici nu ne aude.

— Ce-i de făcut? întrebă fata plângând.

— Nu ştiu până ce nu-l întreb pe Alimpo al meu; du-te şi cheamă-l.

Intendentul veni într-un suflet.

— Aşezaţi-o în pat şi puneţi-i comprese reci pe frunte, zise el cu lacrimi în ochi. Poate că asta o să-i facă bine.

Apoi ieşi din odaie ştergându-şi ochii. Pe coridor se întâlni cu Clarissa, care pândea.

— Vii de la contesă? îl întrebă ea.

— Da.

— Cum, s-a şi trezit?

— E bolnavă, sărmana.

— Vai de mine! Ce are?

— Nu ştiu.

— Mă duc să-i duc cuvântul Domnului. E cea mai bună mângâiere în clipe de suferinţă, zise ea cu glas de mironosiţă.

Când o văzu pe Roseta în starea aceea, ieşi ca glonţul pe uşă şi alergă în fugă la Cortejo.

— Ei, a reuşit, nu-i aşa? Văd după chipul tău, zise el.

— Da, e nebună.

— Ce face?

— Se roagă.

— Zău? Ciudat, foarte ciudat... Cu glas tare?

— Nu. Dacă o aşează în scaun sau o culcă pe divan, ea se scoală şi se lasă în genunchi cu mâinile împreunate. Stă nemişcată şi mută. E mai mult ca sigur că şi-a pierdut cu

desăvârşire minţile.

— Aha! A înnebunit pesemne pe când îşi făcea rugăciunea, şi a rămas numai cu gândul ăsta în minte... Hai, vreau s-o văd şi eu.

Intrară amândoi în camera Rosetei, şi Cortejo spuse celor două femei că numai Clarissa va rămâne s-o vegheze pe bolnavă, de altcineva nu mai e nevoie.

Din momentul acela Roseta nu mai putu fi văzută de nimeni. Era ca şi când n-ar fi existat.

Curând după ce se îmbolnăvise contesa, se întoarse şi Mindrelo din călătoria pe care o făcuse trimis de Sternau. Se duse numaidecât la intendentul castelului ca să întrebe de el.

Bietul Alimpo stătea trist eu Elvira în camera lor şi ofta.

— Eu nu mai pot îndura... se tânguia el.

— Nici eu, adăugă ea plângând.

— Să ne luăm ce brumă de parale am agonisit şi să pornim în lume.

— Numai nu prea departe, fu de părere bătrâna.

— Ba cât mai departe! izbucni el mânios. La hotentoţi, la cafri ori la eschimoşi, oriunde-o fi... Ce să mai căutăm aici?

— N-ai auzit că e vorba s-o ducă pe contesa noastră de la Rodriganda?

— Ba am auzit. Ei, şi ce-are a face?

— Eu nu mă despart de ea nici în ruptul capului; mă duc cu ea până la capătul pământului...

— Şi crezi că au să te lase?

— Nu cred.

— Păi atunci?

În clipa aceea cineva bătu în uşă şi Mindrello se ivi în prag.

— Bine-ai venit, dragul meu. Parcă te-a adus Dumnezeu!

Suntem foarte amărâţi. De la o vreme, numai nenorociri au dat peste noi şi n-avem suflet de om căruia să ne tânguim, zise cu glas plângăreţ intendentul.

— Dar bine, sunt doar atâţia inşi la castel care să vă compătimească, răspunse contrabandistul.

— Aşa e, numai că, vezi dumneata, ăştia nu vorbesc cu noi de frica lui don Alfonso şi a notarului.

— Cum, i-a oprit să vorbească?

— Nu chiar, am căzut însă în dizgraţie şi ceilalţi s-au îndepărtat de noi.

— Dar ce-au avut cu dumneavoastră?

— Ştiu şi eu! Fiindcă am vrut s-o îngrijim pe biata contesă, bolnavă, şi când am văzut că ne este interzis, am stăruit din toate puterile. Degeaba! Ne-am aprins paie în cap cu notarul, şi de-atunci şi slugile se feresc de noi.

— Dar doctorul ce zice?

— Păi... a dispărut!

— A dispărut? Ce tot spui, omule?

— Îţi spun că a dispărut aşa, deodată, şi nu ştie nimeni unde e. A venit un domn într-o trăsură şi l-a luat cu el.

— Ciudat... Trebuie neapărat să-i spun ceva şi o să ştiu eu să-l găsesc, n-avea grijă! Acum mă duc, fiindcă nu vreau să se bage de seamă că stau prea mult de vorbă cu dumneavoastră.

Contrabandistul plecă şi o luă în lungul satului tot chibzuind cum să descopere unde se afla Sternau. Dintr-una într-alta află că fusese luat într-o trăsură escortată de patru poliţişti care l-au dus probabil la închisoarea din Barcelona. Se hotărî să se ducă acolo şi să se împrietenească, dacă-i va fi cu putinţă, cu paznicul, pe urmă va vedea el ce e de făcut.

Aşa şi făcu. Din vorbă în vorbă află că printre arestaţi se

află şi un doctor german cu numele de Sternau. Acum începu să se gândească serios la posibilitatea de a-l face să evadeze. Se întoarse din nou la Rodriganda şi se duse de-a dreptul la Alimpo.

— Bine că şi-a mai adus cineva aminte de noi! zise bătrânul când îl văzu. Credeam că ne-ai uitat.

— Nu v-am uitat nici pe voi, nici pe senior Sternau, răspunse contrabandistul. Dovadă că de când am plecat n-am făcut altceva decât să lucrez pentru salvarea lui.

— Cum, ştii unde se află?

— Da, e întemniţat la închisoarea din Barcelona.

— Întemniţat! Auzi tu, Elviro!

— Aud şi nu mă mir; aici şi-a vârât cu siguranţă coada Cortejo, răspunse bătrâna oftând.

— Şi-o să-l ţie mult, dragă Mindrello?

— Până în ziua de apoi dacă nu-l scăpăm noi.

— Noi? O, cu cea mai mare bucurie, dar ce putem face?

— Nimic, sau tot. Ai ceva parale, senior Alimpo?

— Cam cât ţi-ar trebui?

— Ca să poată fugi din închisoare, doctorul Sternau are nevoie de bani, mai ales că trebuie să treacă peste graniţă. Eu sunt om sărac, n-am de unde-i da.

— Alimpo se ridică sprinten de pe scaun, trase sertarul unui scrin şi scoase din el un teanc de hârtii şi câteva pungi pline.

— Poftim! Ia-i pe toţi!... strigă el cu înflăcărare.

— Câţi?

— Patru sau cinci mii de duros. Toată agoniseala noastră; îi dăm cu bucurie pentru bunul senior Sternau. Nu-i aşa, Elvira?

— Da, dragul meu, numai să dea Dumnezeu să scape!

Poate că ar şti el cum s-o tămăduiască pe biata noastră stăpână, oftă ea.

— Unde se află acum? într-un azil de nebuni probabil, nu-i aşa? întrebă Mindrello.

— Nu, e la Lorissa, închisă într-o mănăstire.

— Locul ei nu e acolo, ci într-o casă de sănătate.

— Parcă se poate apăra, sărăcuţa! Pe cât am aflat, seniora Clarissa e cu ea. Biata contesă, nici nu mai ştie unde e şi cum o cheamă.

Mindrello rămase câteva clipe pe gânduri, apoi întrebă:

— Şi credeţi că doctorul Sternau ar putea s-o vindece?

— Mai mult ca sigur.

— Bine. O să mă duc şi eu să văd ce e pe la Lorissa. Şi zici că-mi poţi da oricâţi bani mi-ar trebui pentru salvarea doctorului, senior Alimpo?

— Ia cât vrei... Ia-i pe toţi, numai scapă-l! strigă bătrânul.

Mindrello băgă banii în buzunar şi plecă. Până la Lorissa era cale de două ceasuri. Află aici că Roseta nu scoate o vorbă şi mănâncă foarte puţin. Era tot frumoasă, clar de o paloare teribilă. Stătea toată ziua îngenuncheată în cimitirul mănăstirii şi se ruga. Cu mare greutate o puteau aduce seara în chilia ei.

După ce află toate acestea, contrabandistul se duse la Barcelona, unde cumpără un cal pentru medic şi unul pentru el; îi lăsă însă la negustor cu gândul să-i ia când va avea nevoie de ei.

Trecură câteva săptămâni până ce Mindrello îşi putu procura nişte hârtii false pe numele unui medic al închisorii, şi cumpără un rând de haine potrivite situaţiei şi se duse la închisoarea oraşului. Paznicul se uită la hârtiile pe care i le arătă contrabandistul, dădu din cap, luă un felinar aprins şi

lanţul cu chei. În timp ce-şi făcea el pregătirile, Mindrello zări agăţată lângă poartă o cheie mare. Ghici că trebuie să fie o altă cheie a porţii. O strecură în buzunar fără să fie văzut de paznic, apoi porni după el spre celula doctorului.

Ce s-a întâmplat acolo ştim cu toţii. Contrabandistul îl aştepta afară cu calul de căpăstru. Încălecară şi o luară în galop pe şoseaua care ducea la Manresa. Doctorul sorbea cu nesaţ aerul curat al nopţii. După ce mulţumi eliberatorului său, îl întrebă:

— Nu-i aşa că ai fost trimis de contesa Roseta, bunul meu Mindrello?

— Nu, ci de senior Alimpo, răspunse acesta.

— De intendent? Desigur, din însărcinarea contesei.

— Nici gând. Contesa e bolnavă, nu mai e în stare să dea cuiva o însărcinare.

— Bolnavă? tresări Sternau speriat. Ce are?

— Păi... tot boala de care era vorba să-l tămăduieşti pe bietul conte Manuel.

— Cum?! strigă el îngrozit. Nu cumva e... nebună?

— Da.

— Nebună! răcni el în tăcerea nopţii. Opri brusc calul şi întrebă cu înfrigurare;

Şi unde se află acum?

— În mănăstirea Sfintei Veronica din Lorissa.

— A, am înţeles! scrâşni germanul. Aşa-zisul cadavru al contelui Manuel a fost îngropat?

— Da. Contele Alfonso e moştenitor?

— Da.

— Gasparino Cortejo stă cu el?

— Da.

— Şi Clarissa?

— La mănăstirea din Lorissa.

— Dar intendentul?

— În Manresa. A fost dat afară. El mi-a dat banii să cumpăr caii şi bancnotele pe care ţi le-am strecurat în închisoare. Şi o să-ţi dea atât cât îţi trebuie, senior, ca să poţi trece graniţa,

Tăcură. O bucată de vreme nici unul nu scoase un cuvânt. Deodată contrabandistul rupse tăcerea.

— Domnule doctor, as avea şi o veste bună pentru dumneata, începu el.

Sternau tresări ca din vis. Era atât de cufundat în gânduri încât uitase că mai e cineva cu el.

— O veste bună! repetă el cu amărăciune. Nu prea îmi vine să cred; de la o vreme soarta mi-a fost atât de potrivnică, încât nu mă pot aştepta la nimic bun.

— N-ai vrea să mă întrebi, senior, cum mi-am îndeplinit însărcinarea pe care mi-ai dat-o?

— Care însărcinare?

— Căutarea lui don Manuel.

— Cu o smucitură doctorul struni calul şi se întoarse spre însoţitorul său.

— Don Manuel? Bine zici. Cu gândul la nenorocirea contesei îl uitasem. Ai aflat ce s-a întâmplat cu el?

— Senior, l-am găsit pe don Manuel, zise simplu contrabandistul.

— L-ai... l-ai găsit pe don Manuel? răcni el în neştire.

— Da, şi nici n-a fost cine ştie ce greu. Ţiganii sunt ai dracului de şireţi, dar nici contrabandiştii nu se lasă mai prejos. Puseseră ei bine la cale lucrurile ca să nu se afle nimic, însă degeaba, eu tot am aflat.

— Povesteşte.

— După cum mi-ai spus, m-am luat după ei şi le-am găsit repede urma, fiindcă o şatră întreagă de ţigani nu poate pieri ca intrată în pământ. Mi-a trebuit însă timp până să-i ajung. Mie mi s-a părut oarecum ciudată graba pe care o aveau să se îndepărteze de ţinutul nostru, s-ar fi zis că au luat-o la fugă.

— N-au poposit nicăieri?

— Ia, un popas acolo de câteva ceasuri. Şi cum îţi spuneam, am căutat mai întâi să aflu dacă nu lipseşte nimeni din sălaş, fiindcă s-ar fi putut prea bine ca vreunul din ei să fi plecat într-altă parte cu contele. Nu era însă aşa, doar nu erau ei proşti să-l ascundă undeva aproape de moşia lui.

— Cum te-ai încredinţat că bolnavul e tot cu ei?

— Vedeam din depărtare cum se aţineau mai ales lângă una din căruţe şi când făceau seara popas căruţa o aşezau la mijloc. Cine să fi fost în căruţă dacă nu contele? mi-am zis eu atunci.

— Pe urmă?

— Zile întregi de drum până ce-au ajuns în valea Orionului. Eu după ei! De la San Sebastiano cotiră în stânga şi-şi făcură sălaşul în apropierea orăşelului Orio, la malul mării.

— Ah! De aici l-au îmbarcat pe conte?

— Precum zici, senior. Am bănuit şi eu aşa ceva şi stăteam zi şi noapte la pândă ca să nu-mi scape clipa când îl vor porni. S-a întâmplat după cum am prevăzut. Într-o noapte întunecoasă l-au urcat într-o barcă şi au pornit. Eu stăteam întins pe burtă într-un fel de groapă pe care o făcusem în nisip şi aşteptam să văd tot ce se petrece.

— Dacă te-ar fi simţit ţiganii?

— Vezi că nu m-au simţit. Şi chiar dacă — *caramba!*[1] am eu pentru împrejurări de-astea un cuţit cu tăişul ascuţit, şi nu ştiu cine ar fi păţit-o: eu ori ei?... Şi cum îţi spuneam, am văzut doi inşi înaintând spre mal şi urcându-se într-o barcă unde se aflau doi oameni la vâsle. În clipa aceea se ridică un val şi clătină barca. Unul din cei doi care puseseră piciorul în luntre se poticni şi scoase un ţipăt. Am desluşit bine cuvintele: „Eu sunt Alimpo... sunt Alimpo!” Dumneata mi-ai spus odată că în nebunia lui contele nu spune altceva decât atât.

— Pe urmă? îl zori Sternau tremurând de nerăbdare.

— Cum spuse vorbele astea, unul din oameni scoase o înjurătură şi-l trânti în barcă. Întinseră apoi pânzele şi se pregătiră de drum. În vreme ce-şi făceau de lucru la pânze, omul care-l însoţise pe conte îi întrebă pe vâslaşi: „Cât timp vă trebuie până la Saint-Nazaire?” „Dacă mi-e vântul prielnic, ajungem poimâine seară.” „Şi de-acolo la Avranches?” „Vrei să mergem pe drumul drept ori să facem un ocol pe după muntele St. Michel?” „Vreau să fim cât se poate mai puţin văzuţi.” „Păi atunci ne trebuie pe puţin două zile ca să ocolim coasta Bretaniei. Numai că trebuie să ştii, senior, că drumul e cât se poate de periculos din pricina gherdapurilor.” „N-are a face! Plătesc bine. Cunoaşteţi voi pe paznicul farului din Avranches?” „Nu!” „La el vreau să mă duc. E...” N-am putut auzi mai departe fiindcă vântul împinse barca de la mal şi o scoase în largul mării. Îţi poţi închipui, senior, cu ce încordare ascultasem discuţia lor. M-am dus mai întâi în oraş şi-am căutat un han să mă satur de somn, fiindcă nu mă mai odihnisem ca lumea de atâtea zile şi nopţi. Ştiam acum ţinta ţiganilor şi nu le mai puteam pierde urma.

---

[1] La naiba!

Sternau apucă mâna contrabandistului şi o strânse cu putere.

— Ţi-ai îndeplinit cu prisosinţă misiunea, şi familia Rodriganda îţi datorează multă recunoştinţă. Eu, închis cum eram, n-aş fi putut face nimic în privinţa asta. Dar povesteşte, rogu-te, mai departe, stărui el.

— M-am odihnit bine în Orio şi mi-am cumpărat alte haine, fiindcă acelea de pe mine se ferfeniţiseră rău de tot de atâta drum. Parale aveam doar din belşug! Pe urmă, cum n-aveam paşaport, mă furişai peste graniţă de acolo la Bayonne, Nantes şi Rennes până ce-am ajuns la ţinta călătoriei mele. Aici am închiriat o odăiţă la un pescar care-şi avea cocioaba pe ţărmul mării. Acum nu mai slăbeam din ochi farul. Mei în ziua întâi şi nici într-a doua n-am văzut nimic care să-mi dea de bănuit, dar a treia zi am băgat de seamă că paznicul avea un musafir. Seara m-am apropiat tiptil de far şi-am văzut sus pe galerie un om înalt şi slab care murmura mereu în neştire: „Eu sunt Alimpo... sunt Alimpo.” Aflasem acum ce voiam să ştiu. M-am dus în colibă şi m-am culcat. Dimineaţa şi cât ţinu ziua m-am plimbat de colo până colo în jurul farului. O dată am vrut chiar să mă urc în far, dar Gabrillon aşa-l chema pe paznic s-a răstit la mine şi m-a luat la goană. M-am prefăcut speriat şi am plecat. Peste o săptămână eram înapoi la Rodriganda, unde-am aflat de la Alimpo despre arestarea dumitale şi boala contesei.

— Ce-a urmat ştii şi dumneata, senior, aşa că nu mai e nevoie să-ţi spun.

Îşi continuară drumul în tăcere şi, după două ceasuri, ajunseră la marginea oraşului.

— Să lăsăm caii aici la han, zise Sternau. E mai bine să intrăm neobservaţi în oraş.

Descălecară, legară caii plini de spume în grajd, şi se strecurară până la locuinţa lui Alimpo.

Fostul intendent stătea în odăiţa lui de vorbă cu Elvira despre întâmplările din ultimele săptămâni şi nenorocirile care se abătuseră peste pustiitul castel Rodriganda.

Când îl văzu pe doctor intrând şi pe Mindrello încuind uşa în urma lui, sări drept în picioare.

— Senior Sternau! strigă el înmărmurit.

Se dezmetici însă repede, apucă mâinile doctorului şi le acoperi de sărutări.

— O, acum ştiu că toate au să se schimbe în bine... murmură Elvira plângând de bucurie. Scumpa, draga noastră contesă va fi iar liberă!

— Da, va fi iar liberă şi sănătoasă... şi vai de acela care a adus-o în starea de acum! răspunse Sternau cu privirea aspră şi ameninţătoare. Şi-acum, senior Alimpo, fiindcă n-avem multă vreme de pierdut, te rog să-mi spui pe scurt ce s-a întâmplat.

După ce sfârşi Alimpo, Sternau rămase câtva timp îngândurat, apoi zise:

— Contesa e în puterea acestor oameni şi nu-i pot lua partea pe faţă, deoarece sunt un evadat şi pot fi arestat imediat. Trebuie deci s-o răpesc şi s-o duc peste graniţă chiar astăzi.

— S-o duci peste graniţă? Unde? întrebă speriat Alimpo.

— Departe, foarte departe de-aici... la mama... În ţara mea.

— Merg şi eu, zise Alimpo cu hotărâre.

— Bine, vă iau. Mai întâi însă am ceva treabă la castel.

— Îţi dau eu, senior, o cheie de la poarta din dos. Din întâmplare a rămas la mine, zise fostul intendent.

— Mulţumesc, voi intra pe poarta cea mare, răspunse mândru Sternau. Mai e vreunul din vechii servitori la castel?

— Da, chiar mai mulţi.

— Dacă ai vreo armă, Alimpo, te rog să mi-o împrumuţi.

— Senior doctor, nu te las să te duci singur, merg şi eu cu dumneata, zise Mindrello.

— Fie. În vremea asta Alimpo să se pregătească de drum.

— Să fac rost de o trăsură, senior? întrebă acesta.

— Nu facem nimic cu o trăsură, a nins şi e drum de sanie. Aduc eu sănii de la castel.

— Vai de mine, senior! Dacă te prind, eşti pierdut! strigă bătrânul înspăimântat.

— N-avea grijă! Vom vedea noi dacă îndrăzneşte cineva să mi se împotrivească. Să mergem, Mindrello!

Sternau băgă în buzunar pistolul pe care i-l dăduse Alimpo şi plecă urmat de contrabandist.

Nu trecu nici o jumătate de ceas şi ajunseră în goana cailor la Lorissa.

Se opriră aproape de o clădire singuratică, a cărei umbră se desena mohorâtă în albul zăpezii.

— Cum pătrundem înăuntru? întrebă doctorul.

— Peste zidul mănăstirii, răspunse contrabandistul.

Zidul era înalt de numai doi metri, aşa că puteau vedea, ridicaţi în scări dincolo de zid. Apropiară caii de zid.

Sternau arătă spre o siluetă întunecată care stătea nemişcată lângă un mormânt.

— Ce-i asta? întrebă el mirat. O statuie de marmură?

Mindrello se uită cu atenţie şi strigă înspăimântat:

— Sfinte Dumnezeule! E ea!

— Cine „ea”? Nu vrei să zici că e contesa?

— E chiar ea, nu mă înşel!

— Acum? Da vremea asta şi pe astfel de frig? Dar o să degere cu siguranţă! Nu face însă nimic, împrejurarea îmi uşurează sarcina, încheie doctorul printre dinţi.

Sări zidul şi se apropie de contesă. Îl văzuse ea? Nu. Stătea îngenuncheată printre morminte, pe zăpada îngheţată, şi se ruga.

— Roseta! murmură el cu glas tremurat. Se lăsă în genunchi alături de ea, o cuprinse în braţe şi-i şopti cuvinte calde de dragoste, dar ea nu-l simţi şi nici nu-l auzi. Inima tânărului se strânse de o durere sfâşietoare. Nu era însă vreme de pierdut. O ridică de jos, veni cu ea la zidul cimitirului şi Mindrello o ridică peste zid. Dintr-o săritură doctorul fu iar pe cal, o aşeză în şa în faţa lui şi porni în goană. Se opri la hanul din Rodriganda şi bătu în geam.

— Cine e? întrebă hangiul trezit din somn.

— Aprinde felinarul şi dă-te mai aproape! îi strigă Sternau.

Hangiul aprinse felinarul, îl lipi de geam şi când văzu chipul doctorului, se sperie.

— Senior Sternau! E cu putinţă? zise el nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Da, eu sunt. Te-aş ruga să-mi faci un bine, vrei?

— Cu mare bucurie, domnule doctor. Ce anume?

— Du-te imediat la alcade şi spune-i să vină numaidecât la castel împreună cu vreo doi din bătrânii satului.

— Ce să facă acolo?

— Las c-or să vadă ei.

Dădură apoi pinteni cailor şi se pierdură în întuneric.

În castel nu se vedea nici o lumină, doar în odăiţa portarului pâlpâia o lumânare. Sternau bătu în geam şi portarul se ivi la fereastră.

— Cine e acolo? Nu e voie să intre nimeni noaptea în

castel, zise el răstit.

— Şi totuşi eu o să intru, Henrico. Nu mă mai cunoşti? răspunse cu hotărâre germanul.

— A! Senior Sternau! strigă portarul vesel. Iaca deschid numaidecât!

Henrico descuie poarta şi tânărul intră cu Roseta în braţe. Când o văzu portarul, fu cât p-aci să scape felinarul din mână.

— Sfântă Fecioară! Asta e contesa noastră! strigă el înmărmurit.

— Da, ea e, răspunse medicul cu tristeţe în glas. Luminează-mi drumul ca s-o duc în camera ei.

— N-ar fi bine să-l scol pe domnul conte?

— Nu încă, îl vom scula noi la vreme.

— Nici pe cameristă?

— E tot aici?

— Da, fiindcă trebuie s-o servească pe seniora Clarissa când vine de la mănăstire.

— Atunci scoal-o, dar vezi să nu faci gălăgie. Ceea ce îl interesa deocamdată pe doctor era impresia pe care i-o va face bolnavei lucrurile cunoscute. O duse în camera ei şi o aşeză pe divan. Dar Roseta se lăsă îndată în genunchi pe podele şi îşi împreună mâinile pentru rugăciune. Nici nu simţea că se află în altă parte decât în cimitirul pustiu şi îngheţat, nici nu vedea lucrurile dragi de odinioară. Lui Sternau i se rupea inima de milă.

Când intră camerista şi-şi văzu stăpâna nu mai putu de bucurie. Doctorul îi porunci să o îmbrace numaidecât în haine de călătorie, îi spuse portarului să-i adune pe toţi servitorii în sala cea mare a castelului, iar el se îndreptă spre camera lui Alfonso.

Acesta dormea adânc. O candelă lumina încăperea. Fără

să şovăie o clipă, germanul ridică pumnul şi-l izbi înfrunte. Alfonso trecu de-a dreptul de la somn la leşin. Sternau rupse cearşaful, făcu din el fâşii lungi cu care îl legă zdravăn pe leşinat, îi puse un căluş în gură, ieşi din odaie, încuie uşa în urma lui şi băgă cheia în buzunar.

De aci trecu la camera avocatului. Uşa era încuiată. Bătu cu pumnul în ea.

— Cine-i acolo? întrebă Cortejo somnoros.

— Eu, deschide! răspunse doctorul cu glas schimbat.

— Tu eşti, Alfonso?

— Da.

— Ce dracu vii să mă scoli din somn la ora asta? Nu puteai s-o amâni şi tu până mâine dimineaţă?

— Nu.

— Bine, stai că-ţi deschid.

Se auzi patul scârţâind şi paşi apropiindu-se. Cheia se răsuci în broască şi avocatul apăru în prag. Când dădu cu ochii de german rămase împietrit. Acesta însă intră în cameră, închise uşa în urma lui, şi-i zise cu glas tăios ca o lamă de pumnal:

— Te-ai înşelat asupra persoanei, domnule notar. Nu e Alfonso ci eu.

— Sternau... bâigui Gasparino cu glas stins. Făcu un efort şi vru să se repeadă la uşă, dar doctorul i-o luă înainte şi-i trânti un pumn în creştet, doborându-l la pământ. Cortejo rămase nemişcat, ameţit de lovitură. Sternau ieşi apoi din cameră şi încuie uşa în urma lui. Se duse s-o ia pe Roseta în sala cea mare, unde oamenii castelului aşteptau în tăcere cele ce aveau să urmeze. Alcadele cu vreo câţiva bătrâni ai satului se şi aflau acolo.

La vederea nenorocitei lor stăpâne, oamenii vrură să se

apropie cu milă de ea, dar medicul îi respinse cu un gest şi-i întrebă

— O cunoaşteţi dumneavoastră, domnilor, pe doamna aceasta?

— Cum să n-o cunoaştem! E contesa noastră.

— Puteţi jura că ea e?

— Mai e vorbă! E dona Roseta, stăpâna noastră! răspunseră toţi într-un glas.

— Senior alcade, spune şi dumneata cine e femeia din fata dumitale?

— E contesa Roseta de Rodriganda y Sevilla, zise cu glas schimbat alcadele.

— Bine. Acum stai aici şi scrie pe foaia asta de hârtie că persoana aceasta e dona Roseta.

— Semnează dumneata, pe urmă să semneze toţi cei de faţă, adeverind spusele dumitale.

— Pentru ce?

— Viaţa contesei e în primejdie; au făcut-o să-şi piardă minţile, ca să o înlăture din cale şi să-şi poată înfăptui planul lor criminal. Eu vreau s-o salvez, de aceea am nevoie de documentul pe care vi-l cer.

Alcadele înţelese că aci e vorba de o taină mare şi ar fi vrut să pună câteva întrebări. Sternau însă îl zori, căci nu era timp de pierdut şi omul se supuse.

Pe urmă doctorul se duse însoţit de toţi în camera lui şi îşi luă în fata lor câteva lucruri de care avea trebuinţă; făcu acelaşi lucru pentru contesă, cercetă sertarele biroului ei unde găsi actul ei de naştere şi de botez, le băgă în buzunar, apoi ieşiră în curte unde-i aştepta după porunca lui două sănii, la care erau înhămaţi cai dintre cei mai buni din grajdul castelului. Într-una din sănii se urcă doctorul cu Roseta, în

cealaltă Mindrello; dădură bice cailor şi porniră în goană.

Toţi cei care fuseseră de faţă la cele întâmplate se treziră parcă dintr-un vis. De-abia acum se dezmeticiră ei şi se uitau unul la altul nedumeriţi. De unde apăruse aşa, deodată, germanul după ce atâta timp lipsise, şi unde o ducea pe contesă? De ce nu dădeau nici un semn de viaţă contele Alfonso şi Cortejo?

Alergară la camera celui dintâi. Bătură în uşă, dar uşa era încuiată. Lucrul părea suspect. Auziră în sfârşit gemete înăbuşite. Sparseră broasca şi intrară înăuntru. Îl găsiră pe Alfonso legat cobză, cu un căluş în gură. Îl dezlegară, îi scoaseră căluşul, dar contele leşinase în somn, habar n-avea de cele petrecute. Când auzi că Sternau a fost la castel, alergă urmat de ceilalţi la Cortejo şi-l găsiră şi pe el într-un hal fără de hal.

În mare grabă se rândui un fel de poteră care porni în căutarea fugarilor. Alfonso încalecă şi o luă în galop spre Manresa ca să anunţe politia.

În vremea aceasta săniile fugarilor ajunseră la Manresa. Bucuria lui Alimpo şi a Elvirei când îşi văzură stăpâna nu se poate descrie. Se urcară şi ei numaidecât în sanie şi porniră mai departe.

Caii erau iuţi şi ţineau la drum, dar zăpada pe alocurea tot mai mare nu-i lăsa să înainteze destul de repede. Spre seară fură atât de obosiţi, încât medicul se hotărî să poposească peste noapte la un han de la marginea şoselei, aşa că de-abia a doua zi dimineaţă îşi putură urma călătoria. Pe la amiază se aflau în mijlocul Pirineilor.

Pe un vârf de munte se afla un han unde drumeţii se gândiră să-şi odihnească puţin caii, care de-abia mai trăgeau. Hanul părea pustiu. În cârciumă ardea pe vatră un foc de

buturugi la care fugarii îşi mai dezgheţară un pic oasele. Cerură ceva de mâncare, dar hangiul nu le putu da decât o bucată de pâine uscată, pe jumătate mucegăită. Noroc că Elvira avusese grijă să ia cu ea la plecare ceva de-ale gurii şi vreo două sticle cu vin.

În afară de hangiu, mai era în cârciumă un om care numai încredere nu putea insufla. Purta pantaloni largi de piele, jambiere de piele, un surtuc cu nasturi mari de alamă şi o pălărie mototolită. La brâu avea un pistol şi două pumnale, iar între genunchi încă o puşcă. Lângă el stătea întins pe podeaua murdară un câine mare lup, câine de munte care s-ar fi putut lupta cu trei inşi deodată.

Omul se uită lung la Mindrello. Acesta îi făcu într-ascuns un semn, şi când contrabandistul ieşi iar din cârciumă să-şi facă de lucru la cai, omul se luă după el.

— Ce dracu, măi, de unde până unde ai ajuns tu prieten cu boierii ăştia? spuse omul cu mirare.

— Iac-aşa!

— Şi dincotro vii?

— De la Manresa!

— După cum văd ai şi o sanie pe seama ta.

— Iaca am!

— Şi unde te duci?

— La Foix.

— Dar boierii ăştia cine sunt?

— Nişte prieteni.

— Atunci îi las în pace. Numa' să nu ne facă vreun bucluc.

— Ce bucluc să vă facă, măi prostule?

— Vezi că aşteptăm un transport de marfă care trebuie să sosească spre seară. Suntem vreo treizeci ascunşi în han. Dacă grangurii tăi or băga de seamă şi ne spun franţujilor, ne-

am dus pe copcă.

— N-avea grijă, n-au să bage de seamă, mai ales că peste o jumătate de ceas plecăm.

Contrabandistul se linişti şi se întoarse la locul lui în cârciumă. Păru că nici nu se sinchiseşte de noii-veniţi, primi însă cu plăcere paharul cu vin pe care i-l întinse Alimpo.

Trecuse aproape o jumătate de ceas când se auzi deodată tropot de cai şi răcnete de triumf. Elvira, care stătea la fereastră şi privea afară, se îngălbeni şi ţipă speriată:

— Santa Madonna, poliţia!

Alimpo alergă şi el la fereastră.

— E şi corregidorul cu ei!

— Care? întrebă Sternau.

— Acela din Manresa.

— Da? Mi-a căzut în sfârşit în mână... mormăi germanul încruntat.

— Oh, senior, nici nu poate fi vorba de împotrivire, sunt peste douăzeci de inşi, şi noi…

— Totuşi nu mă voi lăsa prins ca un şoarece în cursă. Trebuie să mă apăr.

Omul care stătea tăcut în colţul lui se ridică de pe scaun, se apropie de Sternau şi-i zise foarte liniştit:

— Fii fără grijă, senior, te iau sub ocrotirea mea.

— Cine eşti dumneata? îl întrebă mirat germanul.

— Prietenul dumneavoastră. M-aţi cinstit cu un pahar de vin. Vă voi ocroti. N-aţi băgat de seamă că Mindrello a şi dispărut? Ne cunoaştem de mult. S-a dus după ajutor. Dumneavoastră staţi liniştiţi pe loc şi lăsaţi-mă pe mine să fac ce ştiu.

Sternau se aşeză la locul lui, ţinându-şi însă arma pregătită. De afară se auzeau exclamaţii de bucurie.

— Ei sunt! zise cineva.

— Uite săniile şi caii contelui, adăugă altul.

— O să punem mâna pe răsplata făgăduită! strigă un al treilea.

— Descălecaţi! se auzi poruncitor glasul corregidorului din Manresa.

Uşa se deschise şi|câţiva poliţişti în frunte cu judecătorul intrară înăuntru.

— A, domnul doctor Sternau! Ce plăcere să ne întâlnim iar! spuse el ironic.

— Adevărat! răspunse foarte calm germanul.

— După cum se vede nu ţi-a plăcut în Barcelona. Ai fugit din închisoare, senior, şi foarte rău ai făcut. Ba ţi-ai mai atras şi alte buclucuri pe cap cu isprăvile din urmă.

— Care anume?

O răpire şi încercare de omor, pe lângă furtul comis la castelul din Rodriganda.

— Vai de mine! Ştii că acuzaţiile astea par să fie foarte primejdioase pentru mine! zise doctorul zâmbind.

— Chiar sunt! Trebuie să-ţi pun cătuşele şi să te arestez.

— Poftim, încearcă spuse germanul ridicându-se ameninţător.

Corregidorul se dădu un pas înapoi şi rosti:

— Te avertizez, senior! Fără împotrivire! Am cu mine douăzeci de oameni, orice luptă ar fi zadarnică.

— Nu prea cred!

Aceste cuvinte fuseseră spuse de omul care privise până acum în tăcere scena din colţul unde se afla.

Judecătorul se întoarse spre el şi-l privi cu mirare.

— Cine eşti dumneata?

— Un prieten de-al dumnealor, răspunse omul fără să se

tulbure.

— Aşa? Atunci i-ai ajutat să fugă!

— Nu, dar o să-i ajut acum.

— Te iau prizonier!

— Ori eu pe dumneata! râse străinul.

— Pe mine! Cum îndrăzneşti, omule, să glumeşti cu mine? răcni judecătorul înfuriat.

— Ia te uită în spatele dumitale, zise omul arătând la uşă.

Magistratul întoarse capul şi tresări speriat. Prin uşa deschisă, cel puţin zece ţevi de puşcă stăteau îndreptate spre el.

— Ei, ce zici, prea-voinicule senior corregidor? râse străinul. Socot că nici nu e nevoie de oamenii mei ca să-ţi astup gura. Ia te uită la dulăul ăsta. Ea un singur semn al meu te sfâşie în bucăţi pe dumneata şi pe aceşti patru oameni ai dumitale. Noi ăştia din munţi ştim cum să umblăm cu de-al de voi!

— Sfinte Dumnezeule! suntem pierduţi, bâigui corregidorul.

— Aşa zic şi eu. Numai că dacă asculţi de vorba mea, o să scapi cu faţa curată. Vrei ori nu vrei?

— Ce trebuie să fac?

— Porunceşte oamenilor dumitale de afară să lase jos armele şi să ne predea caii.

— Nu se... poate! strigă judecătorul îngrozit.

Trebuie să se poată. Tovarăşii mei de colo aud fiecare cuvânt al meu. Uite, voi număra până la trei. Dacă până zic eu trei nu te-ai apropiat de fereastră să dai poruncă, te împuşcă ca pe un câine. Noi suntem treizeci de inşi, toţi bine înarmaţi, aşa că nu ne poate scăpa nici unul de-ai voştri. Acum unu... doi... tr...

Străinul n-apucă să zică trei şi corregidorul sări la fereastră, o deschise repede şi strigă celor de afară:

— Predaţi armele!

Poliţiştii îl priviră nedumeriţi.

— Predaţi armele, n-auziţi?! răcni el din nou. Duceţi-le la sănii.

— Pentru ce? întrebă unul din poliţişti.

— Pentru că suntem înconjuraţi de contrabandişti care vă vor împuşca îndată dacă n-ascultaţi!

Oamenilor nu le venea să creadă, dar deodată apărură pe uşă douăzeci de contrabandişti cu puştile îndreptate spre ei.

— Predaţi-vă! Predaţi-vă! se ruga judecătorul înfricoşat.

Poliţiştii puseră armele jos în tăcere, predară caii şi se îndepărtară. Când vru şi judecătorul să plece, şeful contrabandiştilor îi puse mâna pe umăr şi-i zise:

— Stai puţin, că mai am o vorbă cu dumneata.

— Cu mine?

— Da. O s-auzi numaidecât. Senior, adăugă contrabandistul întorcându-se spre Sternau, după cum văd eu, nu prea pari să fii mulţumit de acest corregidor!

— Aşa e, răspunse medicul neînţelegând unde vrea s-ajungă.

— Pentru că a vrut acum să te aresteze sau mai ai vreo socoteală veche cu el?

— Da. Odată, nu de mult, a venit să-mi spună că mă cheamă cineva, şi cu vicleşugul ăsta m-a adus la închisoarea din Barcelona, unde am stat întemniţat două luni încheiate.

— Să-şi ispăşească acum măgăria. Trageţi-i douăzeci şi cinci ca la poliţie, să se înveţe minte.

Câţiva contrabandişti îl luară pe sus şi în curând se auziră ţipetele corregidorului, care n-ar fi visat în viaţa lui că o să fie

bătut cu vergele ca mulţi condamnaţi pe care-i trimisese nevinovaţi la puşcărie.

În acel moment intră şi Mindrello — care stătuse prevăzător la o parte, în cârciumă, şi-i zori pe fugari la drum.

Sternau vru să-i răsplătească pe contrabandişti cu bani, dar aceştia nu primiră, se mulţumiră cu armele şi caii luaţi de la poliţişti.

18. La farul din Mont St. Michel

Nu departe de micul orăşel Avranches care se ridică pe o colină ceva mai la o parte de coastă, se află golful din St. Mieriei.

Pe o înălţime a acestui golf se afla în anul 1848 farul din St. Michel, care slujea de orientare vaselor în trecere prin părţile acelea primejdioase. Paznicul farului se numea Gabrillon, era un individ posac şi tăcut care nu făcea prietenie cu nimeni şi trecea drept un om ciudat şi original. N-avea nici nevastă, nici copii, numai o babă surdă care-i vedea de gospodărie şi care se ducea o dată pe lună la oraş ca să-i încaseze leafa şi să facă târguielile necesare micii lor gospodării.

Mai înainte se întâmpla uneori ca străinii sau chiar localnicii să se urce în far ca să privească de acolo tabloul veşnic acelaşi dar atât de schimbător al întinderii nesfârşite de apă. De la o vreme însă, Gabrillon devenise atât de mojic, încât nu mai îndrăznea nimeni să se apropie.

Oamenii se întrebau care să fie pricina, dar nu găsiră răspunsul. Doar vreo câţiva pescari care pescuiau peste noapte spuneau că văzuseră sus, pe galeria care înconjura farul, un om înalt şi slab care bolborosea în limba spaniolă cuvinte neînţelese. Oamenii începuseră să murmure cum că paznicul farului ar fi făcut legământ eu diavolul, care vine din când în când să-l viziteze, dar primarul ştia despre ce era vorba. Gabrillon venise într-o zi să-i spună în câteva cuvinte răstite cum îi era obiceiul că îi aduseseră pe cap un neam de-al lui scrântit la minte, fiindcă n-avea cine să-l ţină şi a trebuit să-l primească.

Primarul nu suflase nimănui despre acest lucru ca să

poată face haz pe socoteala oamenilor care credeau că nebunul din far era dracul în carne şi oase.

Era într-o frumoasă după amiază de iarnă. În ajun bântuise o furtună straşnică şi marea era încă agitată; totuşi cerul era senin şi aerul străveziu încât se vedeau până în depărtare zburând pescăruşi pe creasta valurilor. Penele lor luceau în bătaia soarelui şi, din când în când, un albatros fâlfâia din aripile lui întinse tăind văzduhul.

Trenul care Venea de la Paris intră în gara din Avranches şi se opri pufăind. Un domn înalt, bine îmbrăcat, coborî dintr-un vagon de clasa întâi şi privi scrutător în juru-i. În acelaşi moment, un om ale cărui veşminte dovedeau că e spaniol, se apropie de el, şi după ce schimbară câteva cuvinte se îndreptară amândoi spre sala de aşteptare.

— V-aş ruga, senior, să-mi spuneţi cum se mai simte contesa? întrebă omul îmbrăcat în haine spaniole.

— Deocamdată s-a mai întremat puţin trupeşte, răspunse celălalt.

— Dar mintea? Tot nu vă recunoaşte?

O umbră de tristeţe trecu peste chipul celui întrebat.

— Nu. Nu îndrăznesc să întrebuinţez metoda ştiută până când nu o voi vedea recăpătându-şi puterile. Şi-acum să revenim la ceea ce ne interesează. Te-am trimis înainte, ca să supraveghezi farul. Contele se află tot acolo?

— Cu siguranţă. Eu nu l-am mai zărit, dar din purtarea lui Gabrillon, care nu lasă pe nimeni să se apropie de far, am înţeles că nu a fost încă luat de acolo.

— Bine, acum ştiu ce am de făcut. Ne ducem de-a dreptul la primar.

— Pe urmă?

— Cu ajutorul lui îl luăm pe conte din far şi-l transportăm

la Paris, la fiica lui, ca să i se dea îngrijirile necesare.

Îl găsiră pe primar în cabinetul lui de lucru la primărie şi fură primiţi numaidecât. Se prezentară, apoi luară loc pe scaun.

— Cu ce vă pot servi, domnilor? îi întrebă el cu amabilitate.

— Cu o mică informaţie, domnule primar, răspunse Sternau. Cine a interzis vizitarea farului?

— După câte ştiu eu, nimeni.

— Cu toate acestea, eu cred că tocmai dumneavoastră eraţi indicat s-o ştiţi.

— Mă rog, cine v-a vorbit despre o astfel de interdicţie?

— Paznicul farului.

— A, Gabrillon! E într-adevăr un om ciudat care fuge de lume şi nu-i place să fie deranjat.

— Deranjat? Cu ce l-ar putea deranja cineva când toată ocupaţia lui e să aprindă seara lumina în far şi s-o stingă dimineaţa? De altminteri, ştiu că în far se mai află un om bătrân care nu e în toate minţile. Cine e acest om?

— O rudă de-a lui Gabrillon.

— O rudă? Hm...

— Un văr sau unchi, bine nu ştiu nici eu.

— Cum îl cheamă şi de unde vine?

— Îl cheamă... Îl cheamă... zău dacă ştiu! Gabrillon a declarat sosirea lui, dar n-a prezentat nici un act de identitate.

— Credeam că oricine se stabileşte într-o comună urbană sau rurală trebuie să prezinte acte.

— Aşa şi e, dar vedeţi... n-am prea dat importanţă acestui lucru. Sunt atât de ocupat încât se poate să-mi scape şi mie câte ceva.

— Şi acum, domnule primar, trebuie să vă mai comunic un lucru: n-am venit numai să vă cer o informaţie, ci într-o chestiune cât se poate de gravă. E vorba de o afacere criminală şi avem nevoie de intervenţia dumneavoastră oficială.

— Criminală ziceţi? întrebă mirat primarul.

— Da. Daţi-mi voie să vă spun pe scurt despre ce este Vorba: Contele spaniol Manuel de Rodriganda y Sevilla s-a îmbolnăvit subit de alienare mintală şi eu, medicul lui, am constatat că boala a survenit în urma unei intoxicaţii cu puternica otravă „Pohon Upas”, care i-a fost dată cu intenţii criminale. Sunt persoane care au tot interesul ca don Manuel de Rodriganda să moară sau, dacă nu, să fie adus în stare de inconştienţă pentru a i se lua averea. Am luat bolnavul sub controlul meu şi vindecarea ar fi venit cu siguranţă, dar a doua zi contele a dispărut de la castel. Mai târziu a fost găsit un cadavru într-o prăpastie din apropiere. Persoanele interesate în cauză au susţinut că ar fi al contelui, eu însă am dovedit că nu poate fi vorba de conte, cadavrul fiind al unui străin. Spusele mele n-au fost luate în seamă şi trupul a fost depus în cavoul familiei Rodriganda.

— Ştii că tot ce mi-ai spus dumneata seamănă cu un roman de senzaţie? Dar ce legătură am eu, un primar francez, cu o crimă care s-a petrecut în Spania?

— Aveţi dreptate. Ceea ce v-am povestit până acum nu vă priveşte pe dumneavoastră, dar a fost numai o introducere. Eram mai mult ca sigur că a fost pus un cadavru străin în cripta contelui şi că pe acesta l-au îndepărtat de la castel. În urmă, după cercetări minuţioase, am putut stabili adevărul: contele a fost dus cu forţa în Franţa, unde e ţinut prizonier.

— Ei drace! Într-adevăr, acum înţeleg că afacerea ne

priveşte şi pe noi, francezii. Dar ce v-a făcut să vă adresaţi tocmai mie?

— Fiindcă locul unde e ascuns contele e sub oblăduirea dumitale.

— Da? Atunci voi lua imediat măsuri. Unde se află acum contele?

— În far.

Primarul sări drept în picioare.

— Cu neputinţă!

— Şi totuşi aşa e. Ştii că ai putea-o păţi, domnule primar?! Ai îngăduit să fie adus aci un iresponsabil fără să ceri vreun act de identitate.

— Omul pe care Gabrillon l-a dat drept ruda lui e contele Manuel de Rodriganda. Pe primar îl trecură năduşelile.

— Ce încurcătură! Dar poţi dovedi dumneata, domnule, că omul acesta e într-adevăr contele?

— Da. Când a fost cuprins de nebunie şi-a pierdut complet memoria. În clipa aceea tocmai intrase în camera lui intendentul castelului, un om de încredere şi vechi slujitor al contelui. Aceasta a fost ultima figură pe care a văzut-o şi i-a rămas în minte. De atunci nu spune altceva decât „Eu sunt Alimpo... sunt Alimpo...” îţi dai şi dumneata seama că nu poate exista pe lume alt nebun care să aibă aceeaşi monomanie şi să spună exact aceleaşi cuvinte. Cred că nu poate fi un indiciu mai convingător ca acesta.

— Probabil. Va trebui însă mai întâi să se facă constatarea oficială că bolnavul a pronunţat într-adevăr cuvintele acestea.

— Foarte lesne. Poftim: din hârtiile de faţă reiese clar că am fost medicul de casă al contelui.

Primarul cercetă hârtiile, apoi începu să se plimbe de colo până colo agitat prin cameră.

— Domnule, zise el oprindu-se în faţa medicului, îţi stau la dispoziţie cu toate puterile mele; te-aş ruga numai să procedezi astfel să nu-mi atrag neplăceri din pricina neglijenţei mele relativ la prizonier.

— Mă voi conforma dorinţei dumitale, domnule primar. Cel mai bun lucru ar fi însă să ne ducem imediat la far însoţiţi de câţiva oameni; pe urmă vom vedea noi ce va mai fi.

— Bine, să facem precum zici!

După o jumătate de ceas, primarul, împreună cu Sternau, Mindrello şi trei poliţişti se îndreptară spre far. Când fură în apropierea lui, doctorul se opri şi le zise:

Se cere să nu trezim luarea-aminte; de aceea sunt de părere să ne despărţim şi să mergem câte unul sau doi, ca şi când am face o plimbare. Vom proceda apoi după cum ne vor dicta împrejurările.

Sternau şi Mindrello plecară înainte la far, însoţiţi de un poliţist. Uşa era încuiată. Mindrello văzu însă un clopoţel, sună multă vreme. În sfârşit paznicul deschise uşa, şi când dădu cu ochii de spaniol strigă înfuriat:

— Iar ai venit măi? Ia-ţi picioarele la spinare şi du-te dracului!

Vru să închidă uşa, dar Mindrello o ţinu bine.

— Lasă uşa deschisă, vreau să vizitez farul, îi zise el răstit.

— Ţi-am mai spus că e interzis. Hai, cară-te! Gabrillon trase iar de uşă, dar în clipa aceea ieşi poliţistul în faţă.

— Ce, eşti nebun, Gabrillon? Cine ţi-a dat ordin să opreşti vizitarea farului? întrebă poliţistul încruntat.

Paznicul se dădu un pas înapoi.

— Dar ce, vrei să las pe toţi derbedeii să-mi bată capul?

— Domnul acesta n-are figură de derbedeu, mojicule! strigă indignat poliţistul. Domnul primar m-a trimis să-ţi spun

că vizitarea farului e liberă pentru oricine. Dacă se mai întâmplă să faci ce-ai făcut acum, eşti dat imediat afară, m-ai înţeles? încheie el şi ieşi din far.

Mindrello şi Sternau intrară în camera paznicului, pe când acesta o luă repede în sus pe scări. Ceilalţi doi îl urmară. În vârful farului se aflau două odăiţe mici. Una din ele era încuiată. Se auzeau dinăuntru gemete şi un glas tânguitor care repeta mereu: „Eu sunt Alimpo... sunt Alimpo...

Acum înţeleseră ei că Gabrillon le-o luase înainte pentru a-l încuia pe bietul bătrân nebun ca să nu fie văzut de cei doi vizitatori.

— De ce închizi bolnavul? întrebă Sternau.

— Nu e treaba dumitale! răspunse el răstit.

— Trebuie să fie ceva la mijloc, altfel l-ai lăsa liber.

— Domnule, izbucni Gabrillon, ce-ţi pasă dumitale de neamurile mele! Sunt nevoit să vă las în far, dar dacă mai îndrăzneşti să mă insulţi, te dau în brânci pe scări! Aşa să ştii!

— Zău! Dacă nu mi-ar fi scârbă să-mi murdăresc mâinile, te duceai de mult de-a berbeleacul jos, răspunse cu dispreţ Sternau.

Se duse apoi la fereastră şi-şi flutură batista.

— Ce semnal e ăsta? întrebă bănuitor Gabrillon; trupul voinic al germanului făcuse impresie asupra lui.

Acesta nu-i răspunse, ci ascultă cu încordare: auzi paşi apropiindu-se şi în curând primarul se ivi în capul scării.

— Unde e nebunul? întrebă el.

— Colo! şi Gabrillon arătă cu mâna spre uşa închisă.

Acum nu mai părea îngrijorat, văzând că are de-a face cu primarul.

— E o rudă de-a ta, zici? Cum îl cheamă?

— Anselmo Marcello.

— De unde e?

— Din Varissa.

— Unde îi sunt actele?

— Vărul meu care l-a adus aici zicea că o să mi le trimită, dar omul a murit şi n-a mai apucat.

— Atunci trebuia să ţi le procuri prin altcineva. O să mă interesez la Varissa. Acum deschide uşa.

Paznicul se supuse şi intrară cu toţii într-o odăiţă atât de strâmtă, încât de-abia încăpuse o saltea de paie, pe care zăcea nebunul. Sternau îl recunoscu numaidecât: era contele Manuel de Rodriganda. Când îi văzu, bătrânul îi privi cu ochii lui stinşi şi începu să se tânguiască:

— Eu sunt Alimpo... sunt Alimpo...

— Ai auzit, domnule primar? întrebă cu milă germanul.

— Da. E el, într-adevăr, doctore!

Medicul se apropie de bolnav, îi apucă mâinile şi zise cu glas mişcat:

— Da, domnule primar, e chiar el. A slăbit mult şi părul i-a albit de tot, dar îl recunosc foarte bine.

Nebunul se uita la doctor cu ochii lui fără viaţă. Era de o paloare de nedescris, muşchii feţei înţepeniţi ca la un mort. Numai buzele lui albe, fără pic de sânge, murmurau în neştire:

— Eu sunt Alimpo... sunt Alimpo...

Sternau întoarse capul ca să nu se vadă ce emoţie i se întipărise pe faţă. Mindrello, de asemenea, parcă şi primarul tuşi ca să-şi ascundă mila care-l cuprinsese şi care nu se potrivea cu demnitatea lui de înalt slujbaş al comunei.

Gabrillon îşi făcu atunci curaj şi zise cu îndrăzneală:

— Domnul acesta se înşeală, bolnavul e unchiul meu Anselmo Marcello, că doar mi-oi fi cunoscând eu neamurile,

ce dracu!

— Taci, nenorocitule! strigă medicul. Domnule primar, îţi cer să arestezi imediat pe acest ticălos.

— Pe mine! făcu Gabrillon cu o indignare prefăcută. N-am făcut nimic! Bătrânul ăsta nebun e unchiu-meu. Dacă ar fi fost conte, n-ar fi înnebunit. L-am adăpostit la mine de milă, şi acum, drept răsplată, să fiu arestat? E caraghios, zău aşa!

Primarul se simţi jignit, şi zise cu mândrie:

— Ceea ce hotărăşte tribunalul şi poliţia nu e niciodată caraghios, aşa să ştii, băiete! În numele legii, te arestez!

— Zău! Ia încearcă! strigă Gabrillon, şi îmbrâncindu-l la o parte pe primar se repezi jos pe scară, dar în loc să nimerească afară se pomeni în braţele poliţiştilor care aşteptau la uşa farului.

— Fi-ar al dracului!... strigă el speriat.

— Ţineţi-l bine să nu scape! zise primarul, încercarea aceasta de a fugi e cea mai bună dovadă de vinovăţie. Să ne spună încă o dată cum a ajuns contele aici.

Paznicul farului fu dus de-a dreptul la închisoare. După ce-l văzu plecat, primarul îi zise doctorului:

— Ticălosul va avea de furcă cu justiţia. Voi face un raport amănunţit, apoi voi comunica la Rodriganda că în locul contelui a fost îngropat un străin, deoarece adevăratul conte de Rodriganda se află în viaţă, Dar, mă rog, cu nebunul ce faci? E nevoie şi aici de intervenţia autorităţilor?

— Nu, îl luăm cu noi şi voi încerca să-l vindec.

— Bine. Acum mă duc să-mi fac datoria. E prea târziu ca să-i mai iau astăzi un interogatoriu arestatului, o voi face deci mâine dimineaţă anunţându-te şi pe dumneata ca să fii de faţă, căci îmi închipui că te interesează foarte mult mărturia paznicului.

A doua zi seara, contele, Sternau şi Mindrello părăseau coasta Normandiei îndreptându-se spre Paris.

Sfârşitul volumului I

1

karl may

OPERE

DE PE TRON LA ESAFOD

Capodoperă a romanului de aventuri, tradusă pe toate meridianele lumii în milioane de exemplare, apare într-o versiune românească, pentru prima oară în volum. Dragoste și ură, răpiri și travestiuri; urmăriri și execuții, trădare și răzbunare, situații tensionate și caractere romantice, încleștate într-un conflict dramatic pe viață și pe moarte, într-un nou serial de excepție.

Achiziționați din vreme „Opere", vol. 2:

PIRAMIDA ZEULUI SOARE

cu următorul sumar:

Bătrânul Rodenstein * Crăciunul în patrie * Pe urmele piratului * De la Veracruz la Mexico * „Stăpânitorul stâncilor" * Juarez * Căpitanul de lăncieri * Un duel dublu * Un tribunal de onoare * Răpirea * În subteranele piramidei * Pe urmele dispăruților * Inimă de urs și Ucigătorul de bivoli * Iscoadele * Salvați * Pierduți fără urmă * Pantera Sudului.

Vol. 1 - 2 = 2800 lei

[redacted]